

EDİTORYAL

2023-2

*Anti Emperyalist Mücadelede
Yeni Aşama*

EDİTORYAL 2023-2

ANTIEMPERYALİST MÜCADELEDE YENİ AŞAMA

Derleyen

SİNAN KALELİ

Yeni Evre Kitaplığı

Kitabın Adı:

Editoryal 2023-2 / AntiEmperyalist Mücadelede Yeni Aşama

Derleyen: Sinan Kaleli

Birinci Basım: 2024

İSBN:

978-625-94107-4-6

Yayın Sertifika No: 42051

Baskı:

Net Kırtasiye Tan. ve Matbaa San.Tic.Ltd.Şti

Adres: Ömeravni Mah. İnönü Cad. Beytülmalcı Sok.

No:23/A Beyoğlu/İSTANBUL

Tel: 444 07 08

Matbaa Sertifika No: 47334

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin bütün hakları
Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir

Yeni Dönem Yayıncılık

Mecidiyeköy Mah. Kervan Geçmez Sok. No:14/4 Şişli

Tel: 212 533 32 57

EDİTORYAL 2023-2

ANTIEMPERYALİST MÜCADELEDE YENİ AŞAMA

Derleyen

SİNAN KALELİ

İÇİNDEKİLER

Önsöz	9
Fransa'da İç Savaş	11
Başegmeyen Filistin	15
Devrimden Ümidi Kesince	18
Devrim Saflarına Yeni Bölükler	22
Nato Vilnius Zirvesi: Dünya Savaşına Doğru	25
Kasa Can Çekişiyor!	29
Boş Tencere İktidarı Götürür Mü?	32
Abd'nin Karadenizde Savaş Oyunları	35
Nijer Darbesi	38
Kapitalizmin Doğa Talanı	41
Geleceği Kim Temsil Ediyor?	44
Türkiye'nin Suriye Planları	47
Çöküşün Artan Belirtileri	50
Yeni Eylem Dalgası	53
Dibe Doğru	57
Şimdi De Gabon	60
Kazanmayı Reddetmek	63
Felaketlere Hazır Olmak	69
Çerkezoğlu Vakası	72
Burjuva Darkafalılık Aynasında Dağlık Karabağ	75
Haine Hain Demeli	78
Ukrayna'da Pandoranın Kutusu Mu Açılıyor?	81
Avrupa'da Faşizm	85
Aç Çocuklar İntikam İster	89
Rojava'ya Vahşi Bombardıman	93
Faşizmi Yıkma	96
Savaş Yayılır Mı?	99
Halklar Filistin'den, Yönetimler İsrail'den Yana	102
Saflar Netleşti-Gerilim Artıyor!	106
Çok Korkuyorlar	110
Filistin'de İki Dünya Savaşıyor	113

Roma Barış Konferansı:	
Emperyalizme Ve Faşizme Karşı Güçlü Duruş	116
Filistin'de Çözüm	120
Yargıtay-Aym-Meclis Komedişi	124
Yetkiler Tek Merkezde Toplanırken	129
Antiemperyalist Mücadelede Yeni Aşama	132
Güçlenmek İçin Ne Yapmalı?	135
Fidel'den Öğreniyoruz	138
Sandıktan Faşizm Çıkmış	142
Faşizm Ve TTB	145
Yerel Seçim Ve Liberallerin Bayramı	148
Devrime Karşı Görevlerimiz	152
Devrimci Gelenekleri Canlı Tutmak	156
Son Fransız Asker	160
Yükselen Dalga	163

ÖNSÖZ

Tarih, artık Kısa Tarih'tir. Normal bir dönemde onlarca yıl sürecek gelişmeler ve olaylar, kapitalizmin bu çürüme ve çöküş evresinde artık günler içinde yaşanıyor. Kapitalizmin gelişme evrelerinde yaşansa etkisini yıllar boyu sürdürecektir, iz bırakacak olaylar, birkaç gün içerisinde unutuluyor, yerini daha büyük, daha sarsıcı başka bir olaya bırakıyor. Durum böyle olunca değil yaşanan bir yılı, yaşanan son ayı dahi değerlendirmeye kalktığımızda sayfalar sürecek makaleler, saatler sürecek anlatımlar ortaya çıkıyor.

Biz de ülkemizde ve dünyada yaşanan gelişmeleri düzenli aralıklarla web sayfamızda "Editör" köşesi ile değerlendirmeye, işçi sınıfı ve sömürülen halklar açısından ne anlam taşıdıklarını okurlarımıza aktarmaya çalışıyoruz. Ve bunları altı ayda bir düzenli olarak bir kitapta toplu şekilde yayınlıyoruz.

Değil uzun yıllar sonra, bugün dahi dönüp baktığımızda, sadece altı aylık bir sürece neler sığdığını görmek, insanı dehşete düşürebiliyor. İnsanlık tarihinin ufacık bir zaman dilimine denk gelen bu aylarda yaşadığımız gelişmeler, içinde yaşadığımız süreçte birbirinin ardına gelmesi nedeniyle büyük bir hızla kaybolup, hafızalardan silinip gidiyor. Bugün bu kitabın sayfalarında gezinen okurlar, daha kısa süre önce olaylara kendileri de tanık olmuş olsalar da, bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin yaşanıp bittiğine, hatta unutulduğuna şaşıracaktır.

Bu altı aylık "Editorial" bize aynı zamanda, olayların ne kadar hızlı yaşanıp bittiğini değil, olaylar bu hızla yaşanırken, olaylara ve gelişmelere devrimci proletaryanın bakış açısını da gösteriyor. Yaşanan olayların birbirleriyle diyalektik ilişkisini, gelişmelerin devrimci sınıf savaşına etkilerini de gösteriyor. Dünyanın bir ucunda yaşanan bir

gelişmenin tüm dünyayı nasıl etkisi altına alabildiğini görmemizi sağlıyor. Yemen'in Kızıldeniz'i trafiğe kapatmasının dünya burjuvazisinin ticaret yollarını alt üst etmesinden, İsrail'in devasa silahlı ordusuna kafa tutan Filistin halkı ile dayanışma gösteren dünya halklarının kendi hükümetlerini sarstığına, bir Afrika ülkesinin Fransız askerlerini kovmasının en büyük sömürücü devletlerden biri olan Fransa'nın tüm dengesini alt üst etmesine kadar her gelişmenin nasıl domino taşı etkisi yarattığını ve emperyalist kalelerin sarstığını görüyoruz bir kez daha.

Ve bunun derslerini nasıl çıkaracağımızı, güçlenmek için ne yapmamız gerektiği, daha atak ve daha cesur adımlarla devrimi nasıl örgütleyeceğimizi de yeniden düşüneceğiz, bu yükselen devrimci dalgada devrime karşı görevlerimizi de bir kez daha hatırlayacağız.

FRANSA'DA İÇ SAVAŞ

Fransa'da ayaklanma sürüyor. Doğrusu, kimsenin beklemediği bir şeydi ayaklanmanın bu kadar uzun sürmesi. Ayaklanma, şiddetini artırarak sürerken, aynı zamanda, Fransa'nın geneline de yayıldı.

Paris'in biraz batısında yer alan Nanterre'de protestolar biçiminde başlayan kitle gösterileri, aynı gün önce yine Paris'in Güneybatı yönünde bulunan Clamart kentine sıçradı. Arkasından Paris'in çevresindeki tüm bölgeye yayıldı ve bir isyana dönüştü.

Cezayir asıllı on yedi yaşında bir gencin Fransız polisi tarafından katledilmesi bozkırı tutuşturan kıvılcıma dönüştü. Paris çevresinde başlayan isyan, ikinci ve üçüncü günlerinde tüm Fransa'ya yayılan bir ayaklanmaya dönüştü. Ayaklanma, Marsilya ve Fransız tarihinde ayaklanmalar kenti olarak bilinen Lyon'a sıçradı.

Şimdi Marsilya ve Lyon, 2023 Fransa ayaklanmasının merkezi olarak öne çıkan kentlerdir. Yeri gelmişken, Lyon üzerine çok kısa da olsa durmak lazım.

Bilindiği gibi, Lyon kenti, tarihte, işçi sınıfının burjuvaziye karşı gerçekleştirdiği ilk ayaklanmalardan birine sahne olmuştu. 1831'de dokuma işçileri, çok ağır sömürü ve çalışma koşullarına ayaklanarak, "Çalışarak yaşamak ya da savaşarak ölmek" sloganını sınıf savaşında dünya proleteryasına kazandırmışlardı.

Proletaryanın tarih sahnesine burjuvazi karşısında bir sınıf olarak çıktığı ilk ayaklanmalardan biri olan Lyon ayaklanmasını Marx, "proletaryanın savaş çığlığı" olarak tanımlamıştı.

İşte bu ayaklanmalar kenti şimdi, Marsilya ile birlikte 2023 Ayaklanmasının merkezi haline geliyor. Bu, sadece Fransız burjuvazisi için değil, dünya burjuvazisi için de durumun ne denli ciddi olduğuna dair güçlü bir işarettir.

Aşağıdaki haritaya baktığımızda isyan ateşlerinin tüm

Fransa'yı sarıp sarmaladığı rahatça görülecektir. Üstelik çatışmalar, sınırları da aştı. Belçika ve İsviçre'nin Lozan kenti (Fransızca konuşulan kantonlarından biri) eylemlere ve çatışmalara sahne oldu.

Fransız burjuvazisinin bir kesimi, ayaklanma için "bu bir iç savaştır" demeye başladı. Burjuvazi dünya işçi sınıfını, Fransız halkını boşuna bununla korkutmaya çalışmasın. "İç savaş"tan korkması gereken Fransa işçi sınıfı, emekçi halkları ya da dünya proletaryası değil, en genel ifadeyle, dünya burjuvazisidir.

Bu bir iç savaş mı? Evet, bu bir iç savaştır. Marx, "Fransa'da İç Savaş" adlı eşsiz eserini yazarken proletarya ile burjuvazi arasındaki savaş, öyle Fransa'nın geneline yayılmış değildi. Savaş, esas olarak Paris'te sürüyordu. Buna rağmen, Marx, buna "Fransa'da İç Savaş" demekte bir sakınca görmemişti. Çünkü Paris, Fransa'nın yazgisının belirlendiği yer idi.

Şimdi savaş tüm Fransa'ya yayılmış. Fransa gençliği, emekçileri, yoksulları, proleterleri Fransız polisine, hükümetine, devletine savaş açmış. Polis karakolları, hükümet binaları yakılıyor; sokaklar, sokaklardaki her şey ateşe veriliyor; burjuvaziyi anımsatan her şeye saldırılıyor.

Bir ara sonuç: Bir kıvılcımın, duru gök altında olduğu sanılan tüm Fransa'yı tutuşturması, Fransa'nın kuru bir bozkıra dönüşmüş olmasıyla açıklanabilir ancak. Başka bir ifadeyle, Fransa, tutuşmaya hazır kuru bir bozkır halinde olmasaydı bir kıvılcım, on yedi yaşında bir gencin polis tarafından katledilmesi, bu şiddette ve yaygınlıkta bir ayaklanmaya yol açmazdı.

Ayaklanmanın şiddeti üzerinde söz söylemeye gerek yok. Günümüzün iletişim teknolojisi, olayların, anında dünya çapında öğrenilmesini sağlayacak gelişkinlikte. Ayaklanmanın yaygınlığına gelince... Abartısız şekilde ayaklanmanın Fransa geneline yayıldığını söylemek gerek. Bir ayaklanmanın bu yaygınlıkta ortaya çıkması ancak bir ortak maddi temele sahip olmasıyla açıklanabilir. Bu maddi temel, tekelci kapitalist düzenin krizidir.

Fransa burjuvazisi ve hükümeti, başlangıçta ayaklanmayı küçümsedi. Macron, ayaklanma sürer ve yeni yeni kentlere yayılırken bir müzik konserinde, eşiyile birlikte eğ-

leniyordu. Bu görüntü, “gösterilerin” küçümsendiği mesajını verme amaçlıydı. Burjuvazinin ve hükümetinin burnunun ucunu görmeyen bu dargörüşlülüğü uzun sürmedi. Olan bitenin bir ayaklanma, bir iç savaş olduğu herkes tarafından kabul edilince Fransız hükümeti bilinen klasik yöntemlere başvurmaya başladı.

Önce, aileler çocuklarına sahip çıkmaya çağrıldı. Sosyal medya üzerinde kısıtlamalar getirildi ve sosyal medyayı ayaklanmayı destek amacıyla kullananların cezalandırılacağı tehdidi savruldu. Toplu ulaşım araçlarının çalışma saatleri kısıtlandı. “Burjuva demokrasisinin kalbi”nde gösteri hakkı askıya alındı. Ama tüm bunlar, ayaklanmanın ne şiddetlenmesini ne yayılmasını önleyebildi.

Sonra büyük güç yığarak ayaklanmayı bastırma yoluna gitti. Şimdi bunu yapıyor. Fransız hükümeti, ayaklanmayı bastırmak için yedekte tuttuğu özel eğitilmiş polis güçleri dahil tüm militarist örgütlerini sahaya sürdü. Bunlar arasında, böyle günler için sakladığı “RAID” güçleri de var.

Ancak bu yönelim, hiçbir burjuva hükümetin düşmekten kaçınmadığı darkafalılığa Fransız hükümetinin de düştüğüne işaret etti. Bir ayaklanmayı, onu ortaya çıkaran maddi temeller orta yerde dururken bastırmaya kalkmak ayaklanmanın, bastırılrsa bile, bir süre sonra tekrar, üstelik daha güçlü biçimde ortaya çıkmasından başka bir sonuca yol açmaz.

Ayaklanma bastırılabilir ya da geri çekilebilir ve muhtemelen de böyle olacak. Çünkü ayaklanmanın gidişi, ayaklanmacıların iktidarı ele geçirmek gibi bir politik hedefe sahip olmadıklarını; bu hedefe sahip bir politik liderliğin olmadığını gösteriyor.

Yine de, sonuç ne olursa olsun, Fransa proletaryası ve onunla birlikte dünya proletaryası şimdiden zafer kazanmıştır. Çünkü, Fransa proletaryası, milyon kitaptan öğrenemeyeceği, dünyanın en gelişmiş üniversitesinden edinmeyeceği eğitimi şu bir kaç günde edinmiştir. Fransa işçi sınıfıyla birlikte Fransa gençliği, kadınları, emekçileri, işsizleri sömürü düzenini yıkacak eğitimi aldılar. Savaş kapasitelerini artırdılar. Saflarını pekiştirdiler. Başka bir ifadeyle, Fransa toplumsal devrimi muazzam bir güç biriktirdi.

1905 Devrimi olmasaydı, 1917 Ekim Devrimi olmazdı.

1905, 1917'ye giden temel basamaktı. Geleceğin Fransa toplumsal devrimi, 2023 27 Haziran ayaklanması ve bundan da önceki tüm ayaklanmaların yarattığı muazzam temel üzerinde yükselecek.

Toplumsal devrim güç biriktiriyor. Maddi koşullar, Fransa işçi sınıfı, emekçileri, kadın ve gençliğinin önüne bir toplumsal devrimi getirip koymuştur. Bu nedenle devrim, mutlaka sonuca ulaşacaktır.

3 Temmuz 2023

BAŞEĞMEYEN FİLİSTİN

3 Temmuz sabahı erken saatlerde Cenin'e saldırdı siyonist İsrail devleti. İşgal altındaki Batı Şeria'nın Cenin kentindeki mülteci kampına zırhlı araçlar, keskin nişancılar, savaş uçakları, askeri helikopterler, buldozerler, SİHA'lar eşliğinde, tam teşekküllü savaş kuvvetleriyle saldırıya geçti.

İki günlük vahşi saldırının ardından 5 Temmuz sabahı "operasyonu tamamladık" açıklamalarının ardından, İsrail ordusu Cenin'den çekildiğini duyurdu. Ama hava saldırıları hala devam ediyor.

Bu vahşi saldırılarda resmi açıklamalara göre 12 Filistinli katledildi, bir İsrail askeri öldürüldü. 100'ün üzerinde Filistinli yaralanırken, 3 bini aşkın Filistinli ise evlerinden ayrılmak zorunda kaldı.

Siyonist devletin görünürde ne tür gerekçeler ileri sürdüğünün önemi yok. Sadece son bir yılda 100 Filistinli İsrail ordusu tarafından öldürüldü. Tutuklananların, mahkemeye çıkarılmaksızın zindanlara atılanların haddi hesabı yok!

Varlığı, Filistin'in yok edilmesine bağlı olan bir devletin sayıp döktüğü "operasyon gerekçesi"nin ne hükmü olabilir ki! Nakba'dan bu yana, emperyalizmin desteğinde bu siyonist güruhun adım adım Filistin'i nasıl işgal ve ilhak ettiği iyi bilinen bir gerçektir.

Tarihsel olarak herhangi bir var olma hakkı olmayan bir "Yahudi devleti" kurarak, adım adım Filistin'i ele geçirdiler. Altını kalın çizgilerle çizelim. Var olma hakkı olmayanlar Yahudiler değil, düpedüz siyonist hayallerin cisimleşmiş hali olan İsrail'dir, "Yahudi devletidir". Yoksa Yahudiler, tıpkı o coğrafyadaki Hristiyanlar, Müslümanlar veya antik inanç sahipleri gibi o toprakların insanlarıdır ve ortak ülkelerinde özgürce yaşama hakkına sahiptir. "O coğ-

rafyaya" ait olmayan, yabancı olan, oraya bizzat emperyalizmin desteğiyle sokuşturulan şey, siyonist İsrail devletidir.

Bu gerçeği ABD'nin bunak başkanı daha yakın zamanda İsrail cumhurbaşkanı ile görüşmesinde veciz sözlerle özetledi: "eğer İsrail var olmasaydı, bir İsrail icat etmek/yaratmak zorunda kalırdık"! Biden bu sözleri ilk kez söylüyor değil. Geçmişte de defalarca söyledi. Bu söz, kişisel bir görüş değil, nesnel bir hakikatin ifadesidir.

Bu yüzdendir ki, İsrail'in Filistin'de giriştiği her katliam sırasında Beyaz Saray derhal "İsrail'in güvenliğini destekliyoruz. İsrail'in kendini savunma hakkı vardır" mutad açıklamasını yapar. Cenin saldırısı sırasında da aynı nakarat tekrarlandı.

Bu son Cenin saldırısının, İsrail'in alışlageldik saldırısından bir farkı var. Bu seferki saldırı, "İsrail'e yönelik terörü engellemek"ten daha ziyade, İsrail'in kendi iç bunalımını örtme/öteleme amacıyla yapıyor.

Netenyahu uzunca bir süredir zor durumda. Siyasi rakipleri bir yandan sıkıştırıyor, sokaklar diğer taraftan sıkıştırıyor. Haaretz'in başyazarından anlaşılan odur ki, bizzat Siyonist rejim içinde çelişki ve çatlaklar, sürtüşmeler, çatışmalar yoğun. Hükümete dönük protesto eylemleri, bizzat muhalefetin de destek vermesiyle Netenyahu'yu köşeye sıkıştırmaktaydı. Halk sokaklarda sadece mevcut hükümeti değil, bir bütün olarak düzeni de zorlayan eylemlere girişmekteydi. Bu şartlarda sokakların bir şekilde boşaltılması gerekiyordu. Sokakta kontrol altına alamadığımız insanları sığınaklara doluşturarak denetim altına almak mümkündür. Bir dış düşman, dış savaş, dış saldırı pekala bunu sağlayabilirdi.

İsrail'de siyonist düzen derin bir bunalım içinde. Cenin saldırısı tüm bunların sonucunda ortaya çıktı ve tüm bunların üstünü örtmeye yarayan kanlı bir şal olarak tasarlandı. Siyonist hükümet bu durumdan çıkış yolu olarak Filistin halkını hedef tahtasına koymayı seçmiş durumda.

Bilinen bir gerçektir. Bir burjuva yönetim için işler içerde kötü gitmeye başladığında derhal dikkatleri dışarı çekecek gelişmeler yaşanır. Krizi/bunalımı en azından ötelemenin yolu, onu bir şekilde dışarı yöneltmektir. Netenyahu hükümeti için "Cenin anti-terör operasyonu" tam da böyle bir işlev görüyor.

Filistin halkı tarihin gördüğü en devrimci halklardan biridir. Emperyalizmin bölgedeki temel savaş üssü olan siyonizme karşı üç çeyrek asırdır kesintisiz bir mücadele yürütüyor. Tarifi mümkün olmayan acılar çekti. İnanılmaz bedeller ödedi. Ama devrim hakkından, özgürlük iradesinden asla vazgeçmedi. Onun bu muazzam devrimci ruhu ve iradesidir ki, Cenin saldırısına karşı hain Ebu Mazen (Mahmud Abbas) yönetimini bile tavır almaya zorlamıştır: “İsrail tarafıyla tüm iletişimi ve görüşmeleri kesme, güvenlik koordinasyonunu durdurmayı da devam ettirme kararı aldı.” Bu durum Filistin’deki uzlaşmacı politikaların bir kez daha iflas ettiği kanıtıdır.

Tarihsel olarak var olma hakkı olmayan bir siyonist devlete karşı savaşı yükseltmek meşrudur, tarihsel olarak haklıdır. İsrail siyonizminin tüm dayanakları meşru hedeflerdir. Cenin’de İsrail ordusu insanları öldürür ve yaralar. Ken, Filistinli savaşçı Tel Aviv’de gerici yerleşimcilere saldırı eylemi yaptığında, Filistin devrimci hareketi tarafından derhal sahiplenildi.

FHKC, bu eylem sonrası yaptığı açıklamada,

“Halkımızın siyonistlerin terörizm ve suç politikalarına karşı koyma yolu, Cenin’e ve diğer Filistin şehir ve kasabalarına yönelik saldırganlığa karşı çıkararak direnişi ve ulusal birliği sağlamaktan geçiyor.

Cenin kampında siyonist saldırganlık karşısında dimdik duran halkımızın evlatlarını, düşmanın karşısına çıkan ve onu işgalin göbeğinde hedef alarak şaşırtan direnişin kahramanlarını selamlıyoruz. Cenin’deki halkımıza yönelik faşist saldırganlığa karşı koymak için her düzeyde ve olası her biçimdeki direnişe çağrı yapıyoruz.

FHKC olarak, acil pratik adımlar atarak, topraklarımızın neresinde olursa olsun saldırı ve işgale karşı koymak için stratejik seçenekleri benimseyerek, ulusal kaynakları seferber ederek ve ulusal iradeye yanıt vermeye çalışarak Filistinli resmi yetkilileri görevlerini ve sorumluluklarını üstlenmeye çağırıyoruz.” dedi.

Uzlaşmacılığın, emperyalizme teslimiyetin karşılığı yok Filistin topraklarında. Emperyalizmle, siyonizmle barış ve işbirliği hayalleri kuran Filistin burjuvaları aşılımaya mahkum. Devrim bu hainleri hak ettikleri çöplüğe gönderecektir.

Filistin devrimi kazanacak!

6 Temmuz 2023

DEVRİMDEN ÜMİDİ KESİNCE

Devrimden ümit kesip tüm umutlarını seçim-sandığa bağlayanların seçim yenilgisinden sonra ilk işleri, seçim yenilgisinin faturasını emekçi sınıflara kesmek olur.

Emekçi sınıfları düzen içi çözümlere mahkum eden, burjuvazinin bir kesiminin kuyruğuna takan, burjuvazinin bir kesimiyle işbirliği yapan, emekçi sınıfları burjuva sınıfın bir kesiminin politik temsilcilerini yönetime taşımamanın kaldıracı haline dönüştüren kendi politikalarına bakacaklarına, işçi sınıfını, emekçi kitleleri suçlamaya başlarlar.

Koca koca partilerin ya da en azından kendilerini böyle gören partilerin liderleri, rakı sofralarında “yok mirim yok, bu halk adam olmaz” diye ahkam kesenleri aratmaz hale gelirler. Şu örneğe bakın:

“AKP herhangi bir parti değil. Bir misyon partisi. Büyük ölçüde kendi misyonu, hedefleri açısından başarılı oldu. Böyle bir parti karşısında Türkiye’de son birkaç yılda ne yapıldı sandık edebiyatı, seçim hesapları dışında? Kaç işçi greve çıktı, kaç gün grevde geçti? Kaç direnişe, kitle gösterisine imza atıldı? Karşımızdaki karanlığı delecek yaygınlıkta bir örgütlü mücadele yok. Sandığa sıkışmış umutlar var. Muhalefetten filan tamamen bağımsız söylüyorum, AKP’yi yenmeyi hak etmedi bu toplum. Ha zaten, muhalefet bu kötürümleşme halinin temel sorumlusu.”

Bu sözler, TKP Genel Sekreteri unvanlı kişiye ait. Sanki, “bu kötürümleşme halinin temel sorumlusu” muhalefeti, muhalefetin adayı Kemal Kılıçdaroğlu’nu utanmadan-sıkılmadan destekleyeceğini, öyle böyle de değil, dobra dobra açıklayan bizzat kendisi değilmiş gibi!..

Umutları sandığa sıkıştıran kim? Türkiye ve Kürdistan’ın işçi ve emekçi sınıfları mı? Yoksa, birleşik devrimin bu toplumsal güçlerini sandığa çağırarak; “tek adam rejiminin sandıkla yıkılabileceğini, en azından geriletebileceğini” söy-

leyen, “seçim otobüsünün vaktinden önce durağa yanaşmasını” isteyenler mi? Seçimlerden aylar önce, 2022'nin Eylül ayında, seçim için sabırsızlık ifade eden şu sözler kimin dersiniz?

“Geniş bir halk kesimi Millet İttifakı'nı ve onun kazanacağı bir seçimi bekliyor. Bu bekleme bir an önce sona ermelidir. Beklemeyenlerin, meselenin özünü yakalayıp düzen değişikliği için örgütlü mücadeleye katılanların sayısı hızla artıyor, ama hâlâ milyonlarca kişi beklemeyi tercih ediyor. Bu durumda seçim otobüsünün vaktinden önce durağa yanaşmasını istemek gerekir, çünkü bu bekleme hâli halkımızı kişiliksizleştiriyor ve ülkeyi daha büyük bir karanlığa ittiriyor.”

“Seçim otobüsü” gelsin de, bir an önce bu otobüse bu halk ittire-kaktıra binsin, yoksa “kişiliksizleşiyor” diyen kendisi değilmiş gibi, şimdi “sandığa sıkışmış umutlar”dan şikayet ediyor.

Fakat haksızlık etmemek gerek. Bu düşünceler TKP ve Genel Sekreterine mahsus değil. İstisnasız, bütün sosyal reformist partilerin, hatta onlarla birlikte kimi “devrimci” yapıların adlarını bir torbaya doldurun ve o torbadan rastgele bir isim çekin, elinize gelen parti ya da örgütün aynı mantaliteye, aynı mantığa, aynı düşünce ve değerlendirmeye sahip olduğunu göreceksiniz!

Stalin'le birlikte soralım: *“Bu bir tesadüf müdür yoldaşlar, hayır bu bir tesadüf değildir.”*

İstisna kabul etmeksizin, bütün sosyal reformist partilerin ve onların ayak izinden ilerleyen oportünistlerin aynı düşünce ve mantaliteye sahip olmalarını sağlayan bir ortak temel, ortak çizgi olmalı. Böyle bir temel, böyle bir çizgi var. Bu, iki ülkenin emekçi sınıflarının kurtuluşu adına hareket ettiği ileri sürüp, devrimden umut kesen düşüncedir. İki ülkenin işçi ve emekçi sınıflarının, kadınların, gençliğin devrimci-yıkıcı enerjisine güvenmeyen, halkların kendisine güvenmeyen düşüncedir. Onun için, kendi arkasına bakmadan sorar durur: hani grevler, hani Cumartesi Annelerini yalnız bırakmaması gereken halk. Kaç kişiyle gösteri yapıyoruz; kaç grev örgütledik, vb vb. Bu tirat öyle sürüp gider.

Oysa iki ülkenin birleşik devriminin toplumsal güçlerine, kurtuluş yolu olarak devrimci kitle eylemlerini, sokağı,

isyan ve ayaklanmayı değil de sandığı, seçimi, düzen içi çözümleri, burjuva sınıfın bir kesimini yönetime taşımaya önenler kendilerinden başkası değildi. “Seçim otobüsü”ne binmek ve iki ülkenin halklarını da bu otobüse ittire-kaktıra bindirmek için üstün bir gayretkeşlikle çabalayan bizzat kendileriydi.

Bu sosyal reformistlerin çağrularına uyup, burjuvazinin belirlediği koşullarda, sandık başına giden emekçi sınıflar, sonucu önceden belli seçimlerde, doğal olarak, “dinci faşist iktidarı yıkacak” sonucu elde edemediler. Dinci faşist iktidarı yıkmak ya da “geriletmek” bir hayal idi. Sonuçta, devrimden, devrimci iktidardan umudunu kesmiş bu sosyal reformist partiler, sandıktan yıkılmış hayallerle çıkınca, amiyane tabirle söyleyelim, iki ülkenin emekçi sınıflarına “sarmaya” başladılar: “*AKP’yi yenmeyi hak etmedi bu toplum.*”

Şimdi bu sonuçtan kendilerini sıyırmaya çalışıyorlar.

Oysa Leninist Parti, seçimlerden aylar-yıllar önce ve seçime bir gün kala, dinci faşist iktidar “sandıkla gitmeyecek” diye sesleniyordu.

Şimdi bir kez daha ve elbette aynı değil ama değişik argümanlarla, iki ülkenin işçi sınıfını, emekçi halklarını yerel seçimler için aldatmaya, oyalamaya, kandırmaya hazırlanıyorlar. “*Belediye başkanlıklarını kazanmak iyi bir şey, kazanırsak fena mı olur*” diyecekler; merkezi iktidar dışında belediye başkanlıkları dahil, her şeyin hiçbir şey olduğundan, bunun geçmiş yıllarda deneyimle öğrenildiğinden, kayyumlardan vb vb. tek sözcükle bahsetmeyecekler.

İstanbul, Ankara, İzmir gibi kentlerde ya burjuva muhalefetin peşine takılacaklar ya da bağımsız aday çıkarmaları durumunda “oyları bölerek AKP’ye kazandırmakla” suçlanacaklar. Emekçi sınıfları isyan ve ayaklanma yoluna çağırmayıp sandık başına gittikçe, bu tuzağa düşmekten kurtulamayacaklar. Devrimden umudunu kesen, burjuva muhalefet için “çantada keklik” durumuna düşmekten kurtulamaz.

Burjuva “muhalefet” şimdiden “keklik” avı hazırlıklarına başladı bile!..

Umut birleşik devrimde. Kurtuluş için tek yol birleşik devrimdir. Sözünü ettiğimiz tuzağa düşmekten kurtulma-

nın tek yolu, Leninist Partinin sesine kulak vermektir.

İki ülkenin emekçi sınıflarını, yoksul kitlelerini, kadın ve gençliğini sandık başına değil, sokağa, isyan ve ayaklanmaya, bütün iktidarı ele geçirmeye, devrimci bir iktidar kurmaya çağırın. İşte o zaman, 2013 Haziran Halk Ayaklanmasını, Kobane Serhıldanını yaratan halkların, bunları da aşan kahramanlıklar yarattığını göreceksiniz.

İki ülkenin emekçi halkları, Haziranları, Kobane Serhıldanlarını yarattı; yine ve daha güçlülerini yaratacak.

9 Temmuz 2023

DEVİRİM SAFLARINA YENİ BÖLÜKLER

“Her ay dokuz bin yedi yüz esnaf kepenk kapatıyor.” Bu ortalama rakamdır. Bu rakamları veren, TESK’tir; tam adıyla, Türkiye Esnaf ve Sanatkarları Konfederasyonu’dur. TESK rakamlar veriyor ve kapanan dükkan sayısındaki artışın geçen yıldan bu yıla %28’e ulaştığı bilgisini veriyor.

“Pandemi döneminin faturasını en ağır şekilde ödeyen esnaf toparlanmaya çalışsa da, ne yazık ki ayakta kalamıyor. Ne bayramlar, ne de düğün ve tatil sezonunun açılması esnafın işlerini düzeltti”

Düzeltemez. Pandeminin ve başka koşulların esnafın durumunu zorlaştırdığı doğrudur. Ama iflas etmek, küçük sermaye sahibinin tekelleri kapitalizm koşullarında değişmez yazgısıdır. Bu yazgı, siyasal iktidarın politik karakterinden ayırır. Politik iktidarın siyasal karakteri bu yazgıyı hızlandırır ya da yavaşlatır; ancak ortadan kaldıramaz.

Olabilecek en genel ifadeyle söylersek, biraz sermaye biriktirip bir üst sınıfa atlama hayalleri ile yaşayan küçük dükkan sahibinin büyük bir ekseriyetle proletaryanın kollarına düşmesi, kaçınılmaz.

Ayda dokuz bin dükkanın kapanması demek, o sayıda ailenin geçim koşullarının ortadan kaldırılması demektir ve bu düzen bunu her gün, her ay artan sayıda yapıyor. Sürekli artan kiralar, devletin aldığı vergiler, banka faizleri ve en önemlisi, emekçi sınıfların artan yoksullaşması nedeniyle “siftah” yapmadan akşamı getiren dükkanlar.

Bu, tekelleri kapitalist sınıfın artan sömürsü yanı sıra, sermayenin merkezileşme hareketinin sonucudur. Sermayenin merkezileşmesi, farklı kapitalistlerin -ve dükkan sahibi, büyüklüğü ne olursa olsun, sonuçta bireysel sermayeye sahip bir “kapitalist”tir- elinde bulunan bireysel sermayelerin, ister rekabet, ister birleşme, ister yutma ya

da başka biçimde olsun, tek ya da az sayıda kapitalistin eline geçmesi demektir.

Sermayenin, özellikle KOBİ denen, küçük ve orta büyüklükte işletmelerin iflasında kredi dediğimiz banka borçlarının, banka faizlerinin, kısaca bankaların özel bir yeri olduğunu vurgulamak lazım. Kısa bir makaleyi rakamlara boğmanın sıkıcılığını göze alarak, şu rakamları vermek gerekiyor. Artan maliyetler, maliyetleri sürekli yükselten döviz kuru, devletin altığı vergiler, kira artışları gibi giderlerden dolayı borçlarını çeviremez hale gelir dükkan sahibi; *“Tek çareyi bankalardan kredi kullanmakta bulan KOBİ’lerin borcu, beş ayda 508 milyon lira arttı. Bankalara borçlu KOBİ sayısı Nisan ayında 4 milyon 665 bin oldu. Mart ayında borcu takibe düşen KOBİ sayısı 326 bin 624 iken bu sayı Nisan ayı itibari ile 349 bin 498’e ulaştı.”*

Devlet ise şimdi yeni ve değişik vergiler getirme hazırlığı içinde. Bu, geçtiğimiz günlerde gece yarısı getirilen vergi ve zamların dışında. Ama en çok da dolaylı vergilere yükleniyor devlet. Çünkü dolaylı vergi, doğrudan ücretlilere, “kazandığını tüketen” sınıflara bindirilen bir yükür. Bu yük de esasında dükkan sahibini, müşterisinin alım gücünü düşürdüğü için doğrudan ilgilendiriyor ve etkiliyor.

Devlet ise bu vergilerden vazgeçemez. Çünkü, olağanüstü rakamlara ulaşan masraflarını karşılamaşının başlıca yollarından biri vergidir; ama özellikle de dolaylı vergidir. Marx’ın sözleriyle, *“vergi, hükümeti emziren bir memedir”*. Dolayısıyla, devletin bu kaynağı kesmesi, azaltması ya da bundan vazgeçmesi düşünülemez.

Kısaca, yönetimde nasıl ve hangi iktidar olursa olsun, büyük sermayenin küçük sermayeyi yutması, banka ve tefecilerin dükkan sahibini iflasa sürüklemeleri, artan sayıda dükkan sahibinin kepenk kapaması sürecek.

Burjuva katlara yükselme umuduyla proleter saflara düşme korkusu arasında gidip gelen küçük burjuvazinin, dükkan sahibinin çok büyük bir bölümü proletaryanın saflarına düşecek. Bu, kapitalist sermaye birikimi ve merkezileşmesinin doğa yasası katılığındaki bir yasadır. Demek ki, şimdilik her ay dokuz bin aile proletaryanın saflarına katılıyor; yaşamını sürdürme olanağı olmayanlar açlık ve sefaletle itilerek yaşamdan kovuluyor.

Bu, Türkiye ve Kürdistan'da birleşik devrimin toplumsal tabanının nasıl bir genişleme içinde olduğuna işaret eder. Bu süreç, durmaksızın devam edecek.

Ne var ki, dünün küçük burjuvası, proletaryanın saflarına katılırken kendi önyargılarını, özlemlerini, beklentilerini, kaygılarını da birlikte getirecektir. O, bir süre daha, eski günlere dönme umudunu korurken, ileri atılma ile geri çekilme arasında yalpalayıp duracak. Onu bu gelgitlerden, yalpalamalardan proletaryanın ileri doğru, devrime doğru kararlı yürüyüşü kurtaracak.

Birleşik devrim, saflarına katılan yeni güçlerle güç topluyor. Devrimde ısrar ve kararlılıkla ileri yürüyüş güç toplamanın, güç biriktirmenin temel ilkesidir. Dışımızda duran, kararsız, ne yapacağını bilmeyen taze güçleri etrafımızda birleştirmenin yolu budur.

Proletaryanın, emekçi sınıfların tam kurtuluş konusunda bilincini bulanıklaştıran, burjuvazinin yanına çeken sosyal reformist ve oportünist hareketin saflarında büyük bir dağılma, tutulmaz bir çözülme var. Bu, devrimci koşullarda, burjuva işbirlikçisi, uzlaşmacı bir politika izlemenin kaçınılmaz sonucudur. Geçtiğimiz son seçimler bu konuda hızlandırıcı bir işlev görmüştür. Eğer, söyledikleri gibi, seçimlerin "tarihi" bir yönü varsa, o tarihi yön işte burada aranmalıdır.

Kapitalist gelişmenin, sermaye birikimi ve merkezileşmesinin küçük ve orta burjuvaziyi artan bir hızla çözmesi, sosyal reformist partilerin dayandığı kitle temelinin de çözülmesi, onların bakış ve yaklaşımlarında büyük değişikliklerin meydana gelmesi demektir. Süreç bu yönde ilerliyor.

Şimdi Leninist güçlerin ileri atılma zamanı.

11 Temmuz 2023

NATO VILNIUS ZİRVESİ: DÜNYA SAVAŞINA DOĞRU

Emperyalist devletler ve onların savaş örgütü olan NATO, dünyayı yeni bir savaşa sürükleme kararlılığını sürdürüyorlar.

Litvanya'nın başkenti Vilnius'ta geçtiğimiz günlerde toplanan NATO Devlet ve Hükümet Başkanları Toplantısı, yeni bir dünya savaşı çıkartma yönünde atılmış bir adım oldu.

Toplantıda alınan kararlardan çok, toplantının bileşiminin verdiği mesaj önemli oldu. Çünkü, toplantı NATO üyesi Devlet ve hükümet başkanları toplantısı olmasına karşılık, NATO üyesi olmadıkları halde Avrupa'da büyük bir hızla geliştirilen faşizmin kuluçka yatağı görevini gören Ukrayna'nın başındaki faşist Zelensky'i, Japonya Başbakanını, İsveç Başbakanını, Kapitalist Kore Başbakanını vb. toplantıya çağırmışlardı.

Bu haliyle toplantı, aslında, ortak bir karara varmak ve kendi aralarındaki sorunları ikinci plana atıp ortak hedefe odaklanmak üzere toplanan mafya babalarının toplantısına daha çok benziyordu.

Türkiye'de, konuya ilişkin yorum yapanlar, esas olarak, dinci faşist iktidarın başının bu toplantıda ne aldığına, ne verdiği; kimle ne konuştuğuna odaklandı. Oysa bunun ancak tali bir önemi vardı. Türkiye'de tutulmaları gereken beş adet faşist çete başını, Rusya ile yapılan anlaşmayı ihlal ederek Ukrayna'ya gönderen dinci faşist iktidarın başı, NATO ve emperyalistlerin nasıl bir sadık "müttefiki" olduğunu zaten ortaya koymuştu.

NATO'ya bağlılık ve Rusya'ya düşmanlık konusunda gözü kara biri olduğunu kanıtlamak istercesine, Ukrayna'nın NATO'ya kabul edilmesi gerektiğini, Kırım üzerinde "hak iddia ettiği"ni gösteren açıklamalar da yaptı.

Oysa NATO toplantısının, hazırlanmakta olan dünya

savaşının emperyalist kamp tarafında muhtemel katılımcılarının hepsinin çağrılmasının ayrı ve bir o kadar önemli anlamı vardı. En özet haliyle bu, şudur: Avrupa'dan Uzak Doğu'da Japon denizine kadar yayılan bir alanda, Çin'i de içine alacak şekilde dünya savaşının hazırlık toplantısı olmasıdır.

Bu savaş, giderek hızlanan adımlarla hazırlanıyor. Bundan yaklaşık bir yıl önce, Avrupa Parlamentosu'nun Fransız üyesi Thierry Mariani şöyle diyordu:

"(Rusya ile) Savaşa giden yoldayız, ama kimse bunu yüksek sesle dile getirmek istemiyor". Fransız parlamenter bunu söylerken, 1959'da ABD'nin Vietnam Savaşı'na çekilmesi örneğini gözönüne alıyordu. Önce "askeri danışmanlar" göndermekle başlayan süreç, kısa süre sonra ABD ordusunun boylu boyunca savaşın içine girmesiyle sonuçlanmıştı.

Rusya ile bir savaşa hazırlandıklarını daha açık ifade edenler de vardı. Polonya Savunma Bakan Yardımcısı bunlardan biridir. Yaklaşık on ay önce, savaşa ve dünyayı kana boğmaya susamış bu Polonya yetkilisi, bir gazeteye yaptığı açıklamada şöyle diyordu:

"10 yıl içinde Polonya'nın Rusya'yla savaşa gireceğini ve çatışmaların üç yıl sonra başlayabileceğini savundu. 'Rusya'yla savaş riski çok yüksek' diyen Ociepa, Polonya'nın hızla silahlanması gerektiğini kaydetti."

Polonya Hükümetinden gelen açıklamalar ciddiye alınmalıdır. Zira Polonya, en azından bu dönemde, ABD'nin Avrupa'daki tam yetkili, özel ve şımartılmış temsilcisi gibi davranmakta, NATO üyesi Avrupa devletlerine dahi ayar çekecek güç ve güveni kendinde buluyor.

Rusya, şu an itibarıyla NATO üyesi olan ve olmayan (Japonya gibi) devletlerin katılımıyla düzenlenen toplantıda "büyük bir Avrupa savaşını başlatma kararı verildiği hatta ilan edildiği" izlenimi edindiğini açıkladı. Rusya ve Çin, kendilerini hedef alan açıklama ve kararlara karşı sert bir karşılık verme hazırlığı içine girdiler bile.

Peki, Türkiye, bu muhtemel, hatta kaçınılmaz savaşın neresinde? Liberal düşünce sahipleri ve onlardan etkilenen

“sol” kesimler, İsveç’in NATO üyeliğinin Türkiye tarafından halen onaylanmamış olmasına bakarak Türkiye’nin “Batı” ile Rusya arasında “kararsız” olduğunu fakat yavaş yavaş yüzünü “Batı”ya dönmeye başladığını ileri sürüyorlar. Bu, Türkiye’nin emperyalist kamptaki yerini kitlelerin bilincinde muğlaklaştıran bir düşüncedir.

Gerçekte, Türkiye “Batı” denilen emperyalist kampın tam ortasındadır ve tarihi boyunca da böyle olmuştur. İsveç’in NATO üyeliği konusunda işi ağırdan almasının beş kuruşluk bir önemi yok. İsveç, hali hazırda fiilen NATO üyesi gibi davranmakta; NATO üyeleri de İsveç’i böyle görmekteler. Bu yüzden Türkiye’nin İsveç’in üyeliğini ağırdan almasına önem yüklemek darkafalı bir düşüncedir. F-16 Savaş uçaklarının Türkiye’ye verilmesi ya da IMF’nin kredi musluklarının açılması gibi konular da, ancak ikinci derecede sayılabilecek konulardır.

Kuruluş harcı anti-komünizle karılmış olan Türkiye, örneğin, özü komünizme karşı savaş olan 2. Dünya Savaşında savaşa girmediyse, iki emperyalist kamp yani Almanya-İtalya ile ABD-Britanya arasındaki denge konusunda net bir sonuca ulaşamamış olmasındandı. Türkiye, kazanacak kampa oynamak istiyordu ve kazanacak kamp, ancak Kızıldoru’nun faşist orduları önlerine katıp Berlin’e doğru sürüklemeye başladığı zaman belli olmaya başladı.

Bu ayrıntıya neden yer verdik? Kısaca şunun için: Türkiye hiç bir zaman “Batı” ile Rusya arasında “kararsız” bir devlet durumuna gelmedi. Aksine, Türkiye her zaman emperyalist kampta kararlıca yer alan devletlerin başında yer aldı. Bu nedenle, Türkiye’nin “Batı” ile Rusya arasında “kararsız” olduğunu ileri sürmek bilinçli şekilde yayılan bir yalan değilse, bir masaldır.

Nitekim Rusya, Türkiye’nin Ukrayna ile ilgili açıklamaları için olsun, Kırım’la ilgili açıklamaları için olsun ya da “Zirve”deki tutumu için olsun, “pembe gözlük takmıyoruz” açıklamasını yaptı. Yani tüm bunların hiç biri sürpriz değildi.

Bütün dünyayı etkisi altına alacak bir dünya savaşı, emperyalistler tarafından hazırlanıyor. Bununla birlikte ve

aynı zamanda devrimci durum bütün dünyada olgunlaşıyor; sınıf savaşı, Fransa örneğinde olduğu gibi, şiddetleniyor, isyan ve ayaklanmalara doğru geliyor.

Emperyalistler ne yaparsa yapsınlar kapitalizmi, bir tarihsel sistem olarak, bu sömürü düzenini yıkılmaktan kurtaramayacaklar.

15 Temmuz 2023

KASA CAN ÇEKİŞİYOR!

Elbette devletin kahasından söz ediyoruz. Devletin kahası tamtakır. Aslında bundan da öte, kasa yani bütçe eksilerde.

Merkezi bütçenin Haziran ayında iki yüz yirmi milyar TL açık verdiği resmi makamlarca açıklandı. Bunun ne anlama geldiğini görmek için, çok fazla iktisat bilgisine sahip olmaya gerek yok. Normal ev bütçesini yöneten herkes bunun anlamını bilir. Okuru rakamlara boğmadan söyleyelim: Harcamalar, gelirlere belirtilen miktar kadar fazla...

Bu durumda yapılması gerekeni bilmek için de iktisatçı olmaya gerek yok. Gelirler harcamalardan düşük ise, gelirleri artırmak gerek. Bununla birlikte bir şey daha yapılabilir; harcamalar kısıtlanabilir.

Dinci faşist iktidar, seçimlerden hemen sonra, birinci önleme yöneldi ve zam yağmuruyla, vergileri, ama özellikle dolaylı vergileri korkunç rakamlara çıkararak bütçeye para akıtma yoluna girdi.

İster temel geçim malları fiyatlarına getirilen zamlar olsun, ister vergilerin yükseltilmesi politikası biçiminde olsun, dinci faşist iktidarın işçilere, emekçilere, yoksul kitlelere, emeklilere saldırısı tam gaz devam ediyor.

Akaryakıt fiyatlarına yapılan fahiş zamları herkes biliyor, yaşıyor. Akaryakıtta yapılan fahiş zamlar, tüm mallarda fiyatların yükselmesine yol açacak. Bu da herkesin bildiği, yaşayarak öğrendiği bir gerçek.

Öte yandan, “kurtarıcı” olarak ekonominin başına getirilen Maliye Bakanı, evlere şenlik bir “kamu tasarruf genelgesi” yayınladı. Bu da, dinci faşist iktidarın giderleri kısma hamlesi oldu. Ama bu girişim komedi olmaktan öte gidemezdi. Çünkü, “devlet giderlerini” kısma, kağıt-kalemde tasarruf yoluyla olmazdı. Devlet giderlerini kısmak isteyen,

jandarma, asker, polis güçlerinde, bürokraside, kısacası devlette bir küçülmeye gitmek zorundadır. Devletin, birleşik devrimin yani yoksul emekçi kitlelerin, Kürt halkının her yönden saldırısı altında olduğu koşullarda, bu saydığımız güçlerde kısılmaya gidilemezdi. Aksine, devlet, jandarma, asker, polis, gardiyan, istihbarat, bürokrasi vb vb. güçlerinde sürekli büyümeye gitmek zorundadır. Uzun on yıllardır bunu yapıyor zaten.

Marx'ın Fransa'da Sınıf Savaşımaları'ndaki o mükemmel anlatımıyla ifade etmek gerekirse: *“Bu borçlanmadan kurtulmak için, devletin, ya harcamalarını kısıması yani hükümet mekanizmasını yalınlaştırması, azaltması, mümkün olduğu kadar az yönetmesi, mümkün olduğu kadar az personel kullanması, burjuva toplumla mümkün olduğu kadar az bağlantı kurması gerekir. Sınıfının egemenliği ve sınıfının varoluş koşulları her bir yandan tehdit edildikçe, baskı araçları, devlet adına resmen müdahalesi, devlet organizması yoluyla her yerde hazır bulunması durumu da kaçınılmaz olarak artmak zorunda olan düzen partisi için bu yol olanak-dışıydı. Kişilere ve mülkiyete karşı saldırılar artıkça, jandarma kuvvetinde azaltma yapılamaz.”*

“Proleter vandallar”ın, bunlarla birlikte Kürt halkının kapitalist özel mülkiyete ve burjuva sınıf egemenliğine saldırıları arttıkça, polis-asker-jandarma kuvvetinde azaltma yapmaz. Öte yandan, devletin borçlanması ve bütçe açığı, emperyalist mali sermaye dahil, bütün büyük mali sermaye için, zenginleşmenin başlıca kaynağıdır.

Öyleyse, bütçe gelirlerini arttırmanın hesaba katılabilir temel yolu, esas olarak dolaylı vergileri, genel olarak vergileri arttırmaktır. Bir başka yol ise, tüketim mallarına yüksek zamlar yapmaktır.

Ancak, emekçi sınıfları ve Kürt halkını katlanılmaz bir yoksulluğa iten bu yol ve yöntemlerin kullanımı sanıldığı kadar rahat ve sonsuz sınırlarda değil. Aksine, bu yolların son derece sınırlı olduğunu, devletin, iktidarın ve burjuva sınıfın yolunun yoksulluğa itilen kitleler tarafından kesileceğinin örnekleri ortaya çıkmaya başladı bile.

Öncesi bir yana, son seçimlerden sonra, zamlara karşı ilk kitle hareketi önce Viranşehir'de görüldü. Elektrik faturaları ve kesintilerine karşı Viranşehir halkı, Urfa-Mardin

karayolunu traktörleri ve taşlarla keserek Dicle Elektrik Dağıtım Anonim Şirketi'ni (DEDAŞ)'ı protesto etti. Devletin bu protestoya yanıtı, dört protestocuyu tutuklamak oldu.

Viranşehir çiftçilerinin protesto haberinin mürekkebi kurumadan bu sefer, İzmir'den nakliyecilerin protesto haberi geldi. Bornova Nakliyeciler Sitesi'nde kamyoncular akaryakıtta getirilen yüksek zamları kontak kapatarak, alkış ve yürüyüşle protesto ettiler.

Bu iki protesto eylemi bozkırı tutuşturan kıvılcıma dönüşür mü, bilemiyoruz. Kimsenin bilmesi de mümkün değil. Ancak, şunu büyük bir kesinlikle biliyoruz ki, Türkiye ve Kürdistan toprakları, kupkuru bir bozkır gibidir. Yapılan ve daha da sürmesi kesin olan zam ve vergilerdeki artış, iki ülke topraklarının bu özelliğini daha da pekiştiriyor.

Faşist devlet ve dinci faşist iktidar bütçe açığını kapatmak için iki ülkenin emekçi sınıflarına, yoksul kitlelerine, emeklilerine saldırıyor. Bu saldırıları yoğunlaşmış biçimde sürdürmekten, kitleleri açlık ve sefaletle mahkum eden politikaları devam ettirmekten başka yolu da yok.

Bunun, barut fıçısı üzerinde ateşle gösteri yapmak anlamına geldiğini söylemeye gerek var mı? Dinci faşist iktidar, toplumun tüm gözeneklerini sarmış asalak devleti, bürokrasiyi, ordu-polis-jandarmayı beslemek, savaşı finanse etmek, emperyalist mali sermayeye oluk oluk para akıtmak için bütçeye para koymak üzere vergi ve zamlara yüklenmekten başka bir şey yapamaz.

Ama emekçi sınıfları ve Kürt halkını açlık ve sefaletle iten her adım, bu toplumsal güçleri başkaldırıya itmek anlamına geliyor. Tıpkı her ulusal baskının ulusal başkaldırıya çağırması gibi. Dinci faşist iktidar ve faşist devlet yaptığı ve yapacağı zamlarla kitleleri başkaldırıya çağırıyor.

Emekçi sınıfların ve Kürt halkının bu çağırışı yanıtız bırakmayacaklarını şimdiden görüyoruz. Hazırlıklar, bu gerçeğe göre yapılmalıdır.

19 Temmuz 2023

BOŞ TENCERE İKTİDARI GÖTÜRÜR MÜ?

Zam yağmuru devam ediyor. Benzin ve motorine yapılan “tarihi” zamlardan sonra, yine bu iki temel akaryakıtta zamlar devam ediyor. Benzine 25 Temmuz’dan itibaren iki liralık zam daha getirilecek.

Bunların yanı sıra, dolaylı vergilerin artışına devam ediyor. Hükümet, emekçi sınıfları, yoksul kitleleri haraca bağlamanın en kolay, ama bir o kadar da “güvenli” yolunu kullanmaya devam ediyor.

Akaryakıt fiyatlarına yapılan zamların işçi sınıfı, ücretli emekçiler, yoksul kitleler için ne anlama geldiğini, uzun uzadıya yazmaya gerek yok. Şu kadarını herkes bilir ya da tahmin eder: Bu iki maddeye getirilen zamlar, başta ekmek olmak üzere iğneden ipliğe her şeyin fiyatının artması demektir.

Yaşam işçi sınıfı, ücretli emekçi sınıflar, yoksul kitleler, emekliler, gençlik, kadınlar; kısaca, birleşik devrimin tüm toplumsal güçleri için cehenneme dönmüş durumda.

Fakat bu, yaşamı kitleler için cehenneme çeviren dinci faşist iktidarın duracağı nokta değil. Duramaz, durmayacak. Zamlara, vergi artışlarına, doğa ve emeğin talanına artan biçimde devam etmek zorundalar.

Nedenlerinden birine, hazinenin tamtakır, neredeyse memur maaşlarını ödeyemeyecek durumda oluşuna daha önceki yazılarımızda işaret etmiştik. Şimdi bir diğer nedene işaret etmek istiyoruz. Bu, bütçe açığı ile sıkı bağ içindeki devletin borçlanmasıdır. Marx, devletin borçlanması hakkında, neredeyse yüz yetmiş yıl önce, şunları yazmıştı:

“Devletin borçlanması, tam tersine, burjuvazinin yöneten ve meclisler aracılığıyla yasalar koyan kesimi için dolaysız bir çıkar niteliğinde idi. Onun spekülasyonlarının asıl hedefi, zenginleşmesinin başlıca kaynağı, kesinlikle devletin bütçe açığı idi.”

O günden bugüne değişen bir şey yok mu? Elbette var, üstelik muazzam değişiklikler bunlar. Sermayenin dev boyutlara varması, emperyalizm, mali sermayenin çıkışı ve tüm dünyada egemenlik kurması, devletin olağanüstü büyümesi ve harcamalarının bu büyümeyle doğru orantılı biçimde artması gibi sayılamayacak kadar değişiklik. Fakat saydığımız ve sayamadığımız bütün bu değişiklikler, Marx'ın dahice sözlerini, çözümlemesini doğrulamaktan başka bir sonuca yol açmadı.

Kısaca, burjuva egemenlik altında işçi sınıfı, ücretli çalışanlar, yoksul kitleler, emekliler, işsiz işçiler, kadın ve gençler için yaşam, ağırlaşarak, çekilmez hale gelecek.

Devrimci güçler, en başta da Leninistler, tüm bunlardan nasıl bir sonuç çıkarmalılar? Sosyal reformist partiler, uzlaşmacılar, liberaller, seçim sonuçlarına bakarak “boş tencere”nin iktidar devirmediğini görünce pek hayıflandılar. “Hani boş tencere iktidar devirirdi” diye birbirlerine sorup durdular.

Oysa, iktisadi krizin, buna “boş tencere” diyelim, tek başına iktidar devirmeyeceği, devrimci politikanın abecesidir. Hepsi aynı anlama gelmek üzere, iktisadi kriz, “boş tencere” kitlelerin yoksulluğu, hatta kitlelerin bu yoksulluğa karşı artan eylemliliği, tek başına, burjuva egemenlik anlamında, bir burjuva iktidarı deviremez; devirmeye yetmez.

Bu koşulların oluşması bir şeydir, bu koşullardan yararlanıp burjuva egemenliği bir devrimle yıkmak başka bir şeydir. Bunlar, burjuva egemenliğin, ve bu anlamda, burjuva iktidarın yıkılmasının koşullarını bize verir. Burjuvazi için “çıkışsız” bir durum yoktur. Dolayısıyla, burjuva egemenlik, burjuva iktidar, kendisini yıkacak güç, bu amaç için harekete geçmedikçe, kendiliğinden yıkılmaz. Bunun en taze örneği Sri Lanka ayaklanmasıdır.

Burjuva egemenliği yıkmak için, Lenin'in gösterdiği gibi, “devrime yukarıdan müdahale” zorunludur. Zamlara, faşist baskılara, sömürüye vb vb. işçi sınıfının, emekçilerin, yoksul, ezilen kitlelerin artan eylemliliği devrimin alttan geliştiiğinin tartışılmaz kanıtıdır.

Emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin eylemlerinde artış var mı? Bu soruya, tartışmasız “evet var” yanıtı vermek gerek. İşte son bir haber:

“Dicle Elektrik Dağıtım A.Ş’ de (DEDAŞ) işçiler Diyarbakır, Mardin, Şanlıurfa, Siirt, Batman, Şırnak ve 70 ilçesinde iş bıraktı! İşçiler, Dicle Elektrik Diyarbakır İl Müdürlüğü içinde eylem yaptı.”

Düzene ve faşist iktidara karşı kitle eylemlerinin artarak ve başka başka alanlara yayılarak devam edeceğinden kuşku duyulmamalı. Emeğin ve doğanın talanı, kitlelerin yaşamının yıkımı arttıkça başka türlü olması beklenemez. Bu, bize toplumsal devrimin koşullarının olgunlaştığını gösterir.

Bu durumda önümüze gelen pratik görev, devrimci güçlerin, Leninistlerin başka şeylerin yanı sıra, devrimin kaçınılmazlığını, kapsamını, derinliğini devrimin toplumsal güçlerine anlatmak, devrimin propagandasını yaygın, etkili ve kesintisiz biçimde yapmaktır.

Kesin ve tam kurtuluş için tek yol Birleşik Devrim! Eylem halindeki kitlelerle sıkı bağlar kurarak, emekçi, yoksul kitlelerin yaşamlarına karışarak, onlarla yaşamın içinde sıkı ve sağlam bağlar kurarak birleşik devrimin propaganda ve ajitasyonunu yapmalıyız.

Bir devrimci hareketi, bir devrimciyi, sosyal reformist hareket ya da kişiden ayıracak temel nokta budur. Yoksullukla, sömürüyle vb ilgili tabloyu onlar da aşağı-yukarı bizim gibi çizerler. Ama onların bundan çıkardıkları sonuç, en azından şimdilik bu “tek adam rejimi”nden kurtulmak için burjuvazinin bir kesiminin yönetime gelmesine yardımcı olmak...

Leninistlerin çıkardıkları; devrimcilerin de çıkarmaları gereken sonuç, devrim ve iktidar hedefini günlük pratik mücadelenin merkezine koymak. İşçi sınıfını ve emekçi kitleleri iktidarın bir devrimle ele geçirilmesi mücadelesine çağırarak.

“Boş tencere” iktidarı “götürmez” ama iktidarı bir devrimle “götürmenin” koşullarını verir. Bu koşullar var ve sömürü yoğunlaştıkça bu koşullar da olgunlaşacak. Yukarıda ana hatlarını ortaya koyduğumuz tablonun önemi burada...

ABD'NİN KARADENİZDE SAVAŞ OYUNLARI

Ukrayna-Rusya savaşının kıvılcımları, Türkiye'yi de içine almak üzere Karadeniz'e sıçrayacak mı? Şimdi öne çıkan soru budur.

Savaşın Karadeniz'e sıçraması yani Türkiye'yi de içine alacak şekilde yayılması, hiç kuşku yok, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfını, emekçi halklarını derinden etkileyecektir. Böyle bir tehlike var ve iki ülkenin devrimci güçleri bu tehlikeye karşı birleşik devrimin toplumsal güçlerini şimdi-den uyarmalıdır.

NATO'nun 11-12 Temmuz'daki Vilnius Zirvesi'nde bir dünya savaşına dönük kararlar alan emperyalist devletler ve onların uyduları, Karadeniz'i yeni savaş alanlarından biri olarak belirlemiş görünüyorlar.

Rusya'ya karşı faşist Ukrayna rejimi üzerinden açtıkları savaştan şimdiye kadar istedikleri sonucu alamayan ABD öncülüğündeki emperyalistler, Rusya'ya karşı yeni savaş cephesi açma arayışlarını yoğunlaştırmış durumda.

Polonya, bir süredir NATO'yu savaşın içine çekecek açıklama ve eylemler içinde. Litvanya ile birlikte Belarus'a saldırı hazırlıkları yapmaları bu eylemlerin başında geliyor. Kendisine ait olduğunu düşündüğü Batı Ukrayna topraklarını, kendisine sınır Belarus'un topraklarını ele geçirme hayallerini kuran faşist Polonya yönetimi, savaş hazırlığı yaptığını gizleme ihtiyacı duymuyor bile.

Yaklaşık on bir ay önce, gazetelerde yer alan şöyle bir haber, Polonya'nın nasıl bir saldırganlık içinde olduğunu ortaya koymaya yetiyordu:

"Polonya Savunma Bakanı Yardımcısı Marcin Ociepa, DGP gazetesine yaptığı açıklamada, 10 yıl içinde Polonya'nın Rusya'yla savaşa gireceğini ve çatışmaların üç yıl sonra başlayabileceğini savundu. 'Rusya'yla savaş riski çok yüksek' diyen Ociepa, Polonya'nın hızla silahlanması gerektiğini kaydetti.

Ociepa, savaş tarihinin Ukrayna'daki savaşın sonucuna ve Rusya'nın ordusunu yeniden güçlü hale getireceği zamanına bağlı olduğunu söyledi."

Ne var ki, ABD ve güdümündeki NATO, batıdan açılacak bir yeni cephenin kendilerine Rusya'ya karşı zaferi garantilemeyeceğini, bunun için mümkün olduğunca çok cephede savaş açmak gerektiğini düşünüyorlar.

"Tahıl anlaşması"nın Rusya tarafından iptal edilmesini Karadeniz üzerinden yeni bir savaş cephesinin açılmasının fırsatı olarak değerlendirmeye çalışmaları savaşı yayma planlarının bir parçası olarak işte böyle gündeme geldi.

Böyle bir plan zemin hazırlayacak açıklamalar, "emekli" ABD'li generallerden gelmeye başladı bile. 2009-2013 yılları arasında NATO Avrupa Müttefik Kuvvetleri Komutanlığı görevinde bulunmuş James Stavridis, "*NATO devriyeleri Ukrayna'nın tahılını Putin'den koruyabilir*" başlıklı yazısında, savaşın Karadeniz cephesinden ilk adımlarının nasıl atılacağını şöyle özetlemiştir:

"Birkaç savaş uçağı filosu Türkiye'deki NATO üslerine ya da daha büyük olasılıkla Romanya ve Bulgaristan'da görevlendirilebilir. Uydu komuta ve kontrolü gerekli olacaktır; hava ve deniz insansız hava araçları entegre edilebilir"

Böyle bir adımın "son derece karmaşık ve riskli" olduğunu; bunun NATO-ABD ile Rusya arasında, nükleer silahların da kullanılacağı bir savaş anlamına geldiğini bu sözlerin sahibi de biliyor. Şimdilik bu planlarını hayata geçirmiyorlarsa, bu, NATO ve ABD henüz böyle bir savaşa hazır olmadığı içindir.

Karadeniz'i NATO gölü haline getirmek, ABD'ye bağımlı, NATO içinde yer alan emperyalizme bağımlı, özellikle Karadeniz'e kıyası olan devletlerin başlıca isteğidir. Romanya ve Türkiye bu devletlerin başında geliyor. Bu devletler, provokasyon dahil, NATO'yu Karadeniz'e sokmak için her şeyi yapmaya hazırlar. Başka bir ifadeyle, "Baş kaplanın etrafında toplanmış minik çakallar gibi" efendilerini av belledikleri şeyin üstüne sürmek için uluyup duruyorlar.

Örneğin Romanya Devlet Başkanı, böylesi örneklerden biri. Bu devletin başkanı, "tahıl anlaşması"nın bozulmasından sonra Karadeniz'de güvenliğin tehlike altında olduğunu ileri sürerek NATO'yu Karadeniz'e çağırıyor.

Fakat, Romanya Devlet Başkanının talihsizliği, efendi-

lerine yaranmak için bazı şeyleri geç keşfetmiş olmasıdır. Ondan yıllar önce, Karadeniz'in önemini kavrayıp NATO'ya bu çağırığı yapanlar vardı.

Dinci faşist iktidarın başı, yıllar önce, 2016'da, NATO'ya aşağıdaki çağırığı yapmıştı:

“Ziyareti sırasında kendisine -NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg'e- söyledim; Bakan dedim Karadeniz'de görünmüyorsunuz. Karadeniz'de görünmeyişiniz Karadeniz'i adeta Rusya'nın bir gölü haline dönüştürüyor.

Burada kıyıdaş ülkeler olarak hepimiz üzerimize düşen görevi yapmak durumundayız... Olayın gerek hava gerek deniz gerek kara bütün alanlarda atılması gereken adımları NATO üyeleri olarak hep birlikte atmak zorundayız.”

Bir parantez açarak, bu sözlere eklenmesi gereken tek nokta, bunun RTE'te özgü bir politika olmadığıdır. Türkiye, İkinci Dünya savaşı dahil, açık-örtülü ama daima Sovyetler Birliği-Rusya düşmanı; ABD, Britanya yanlısı bir politika izlemiştir. Türkiye'nin bugün izlediği politika, dünün bir devamıdır.

Kısaca, Karadeniz bölgesi dahil, dünya çok önemli gelişmelere gebe. Dünyada devrimci bir durum yaşanıyor. Emperyalistler, varlıklarını tehdit eden bu durumu bastırmak için dünyayı kana bulamaktan çekinmeyeceklerinin işaretlerini veriyorlar.

Devrimci dönemlerde gelişmeler, sıçramalar biçiminde gerçekleşir. Türkiye ve bütün dünyada gelişmeler evrimci tarzda değil, devrimci biçimde yani sıçramalar halinde olacak. Çok önceleri başlamış olan bu süreç, derinleşerek devam ediyor.

Haliyle, devrimci komünistler, sınıf bilinçli devrimci öncü işçiler yarına hazırlanırken bu gerçeği temel almak durumundalar. Hazırlıklar, kapitalizmin barışçıl gelişme dönemine göre değil, kapitalizmin çöküş sürecinde olduğu gerçeğine göre yapılmalıdır.

Mücadelenin sonucunu işçi sınıfı tayin edecek. Bu nedenle, Leninistler, devrimci öncü işçiler işçi sınıfıyla daha yakın, daha sıkı bağlar kurmak, işçi sınıfını ve iki ülkenin emekçi sınıflarını bir devrime hazırlamayı temel görev olarak kabul etmelidir.

Her şey bu mücadelemizin sonucuna bağlı olacak!

27 Temmuz 2023

NİJER DARBESİ

Orta Batı Afrika ülkelerinden Nijer'de 26 Temmuz'da Vatani Koruma Ulusal Konseyi mevcut Cumhurbaşkanı gözaltına alarak yönetime el koydu. Kısa adı VKUK olan Konsey'in lideri General Ömer Çiyani, bir Geçiş Hükümeti kurulduğunu ilan etti.

Nijer, VKUK'nin yönetime el koyduğu ana kadar, esas olarak Fransa'nın denetimindeydi. Fransa-Nijer ilişkileri klasik sömürge-sömürgeci devlet ilişkisi değildi ama Fransa'nın, Fransa'yla birlikte ABD'nin denetiminde bir ülkeydi.

Fransa ve ABD'nin Nijer'de askeri üsleri var. Özellikle ABD'nin askeri üssü elektronik muhabere açısından son derece gelişmiş bir üs.

Söylemeye gerek yok: Askeri darbe ABD, Fransa ve Avrupalı emperyalistlerin şiddetli tepkisiyle karşılaştı. Fransa tehditler savurdu. ABD, "eski yönetim"in tekrar başa gelmesi için elinden geleni yapacağını açıkladı. AB emperyalistleri "cunta"yı tanımayacaklarını ilan etti. Ezcümle, bütün emperyalistler hop oturup hop kalkıyorlar.

Ama hop oturup hop kalkanlar bununla sınırlı değil. Emperyalist efendilerine yaranmak için birbiriyle yarışan işbirlikçiler, işi askeri müdahale tehditlerine kadar vardırıdılar. Batı Afrika Devletleri Topluluğu (ECOWAS) yönetimi ele geçiren VKUK'ya "bir hafta içinde anayasal düzene geri dönmeleri ve başkan Muhammed Bazum'u serbest bırakmaları" için ultiमतom verdi. Aksi halde askeri müdahalede bulunacaklardı.

Peki kim bu ECOWAS'ı oluşturan devletler? Liberya, Nijerya, Senegal, Sierra-Leone, Togo, Fildişi Körfezi, Yeşil Burun, Gine Bisau, Benin, Gambiya, Nijer, Gana, Gine, Mali, Burkina-Faso. Son üç devletin yani Mali, Burkina-Faso ve Gine'nin üyeliği dondurulmuş durumda. Gerekçe, bu üç devletin son bir kaç yılda "darbe"lerle emperyalizm

işbirlikçisi yönetimleri devirmiş olmalarıdır. Şimdi bunlara, uranyum bakımından zengin Nijer de eklenmiş bulunuyor.

Kapitalizme karşı mücadeleyle birleşmemiş bir antiemperyalizmin başarı şansının ne olduğu ayrı bir tartışma konusu, ama Sahalin bölgesi adı verilen, çoğunlukla Fransa'nın egemenlik alanı olan bu bölgede gerçekleşen bu "askeri darbe"lerin başta Fransız emperyalizmi olmak üzere İngiliz, ABD ve Avrupalı diğer emperyalistlere karşı bir başkaldırı anlamına geldiğinden kuşku yok. Aynı şekilde, bu sürecin emperyalizmin Afrika'daki egemenliğine büyük bir darbe vurduğundan da kuşku duyulmamalı.

Bu bir süreçtir, başlamıştır ve devam edecektir. Yani yeni yeni devletlerin emperyalist egemenliğe başkaldırımları kaçınılmaz. Çünkü bu, tarihin ileriye doğru, emperyalizmin ve kapitalizmin tarihsel çöküşüne, komünizme doğru akışının sonucudur. Emperyalizm işbirlikçisi yönetimleri devirenlerin sosyalist olup olmamalarından bağımsız bir durumdur bu. Leninist Parti, 2017'de gelişmelerin bu yönüne şöyle işaret etmişti:

"Gerçek şu ki, Afrika'dan Ortadoğu'ya, Latin Amerika'dan Asya'ya, oradan Avrupa'ya kadar uzanan, dünyayı kapsayan ve etkisi altına alan bu devrimci kargaşalık, sonu sonuna emekle sermaye; komünizmle kapitalizm, eski dünya ile yeni dünya arasındaki çatışmadan kaynaklanıyor, oraya dayanıyor, gücünü ve enerjisini oradan alıyor. Bu, devrimci durumun dünya çapında ortaya çıktığını gösteriyor. Farklı ülke ve coğrafyalarda değişik görünüşler altında ve farklı biçimlerde ortaya çıkan bütün çatışmalar, kargaşalık, alt-üst oluşlar esasında, hepsi de, sonu sonuna işte bu devrimci durumun sonucu olarak ortaya çıkıyorlar."

27-28 Temmuz tarihleri arasında St.Petersburg'da (Leningrad) düzenlenen Rusya-Afrika zirvesine emperyalistlerin tüm engelleme, tehdit, şantaj girişimlerine karşın Afrika'dan elli devlet başkanı ve üst düzey yetkilisinin katılımı; Rusya ile ilişkilerin geliştirilmesi, pek çok konuda anlaşmaların yapılması emperyalist devletlerden kopuşun süreceğinin işaretidir.

Şüphesiz, bu tespiti yapmak, sınıf niteliğine bakmadan, bu yeni yönetimlerin yanında yer almak gerektiği anlamına gelmiyor. Bu, sadece şu anlama gelir ki, emperyalist dev-

letleri, bu devletlerin egemenliğini zayıflatan her gelişme dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarının kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadelelerini olumlu yönde etkileyecektir. Bu nedenle, dünya işçi sınıfı emekçi halklar ve devrimci güçler sırf “askeri darbe”dir diye bir gelişmenin karşısında yer almaz. Gelişmeyi, sınıfsal karakteri, dünya işçi sınıfı, emekçi halkları ile dünya burjuvazisi; dünya devriminin çıkarları açısından ele alır ve politikasını bu olguya göre belirler.

Sırf “askeri darbe”dir diye bir ülkedeki yönetim değişikliğine karşı çıkmak, onun karşısında yer almak devrimci komünist güçlerin işi değildir; olamaz. Böyle bir bakış olsa olsa liberal, sosyal reformist bir yaklaşım olabilir.

Leninistler, yine 2017’de, bu gelişmelerin bu yöndeki olası akışına işaret ederek şu tespitte bulunmuşlardır:

“...öte taraftan dünya ölçeğinde emperyalist-kapitalistlerle başını Rusya ve Çin’in çektiği blok arasındaki karşıtlık her yeni olayda daha da belirginleşmekte ve yeni çatışmalara neden olmaktadır.... Bu karşı karşıya gelişler pek çok durumda ilerici devrimci ve sosyalist güçler için büyük olanaklar sağlıyor. Rusya ve Çin’in Küba, Venezuela ve Bolivya’yla girdikleri askeri ekonomik ve ticari ilişkiler bu ülkelere ciddi nefes aldırıyor. Son dönemde Rusya’nın Ukrayna ve Suriye savaşlarında emperyalist-kapitalistlerin karşısına dikilişi de bu açıdan değerlendirilmelidir.”

Nijer’de, Burkina Faso’da vb Afrika devletlerinde işbirlikçi yönetimlerin peş peşe devrilmesi emperyalizmi zayıflattırken dünya proletaryasının emperyalizme karşı mücadelesine yeni olanaklar, yeni alanlar açıyor.

Afrika’da süreç devam ediyor. Hiçbir güç emperyalizmi çöküşten kurtaramayacak.

1 Ağustos 2023

KAPİTALİZMİN DOĞA TALANI

Doğanın yıkım ve imhası tam gaz devam ediyor. Ormanlar talan ediliyor, sahiller parselleniyor, sit alanları yağmalanıyor. Göller/göletler altın ve değerli maden sevdasına yok ediliyor, zehirleniyor. Korkunç ve acımasız bir yok ediş süreci kesintisiz devam ediyor.

Bir yanda deprem bölgelerinde “acil kamulaştırma” kararlarıyla tam bir yağma söz konusu. Büyük inşaat şirketleri, Antakya’da, Gülderen ve Dikmece’de tarım arazilerine, iktidar gücüne dayanarak “çöküyorlar”. Öbür yanda dinci faşist iktidarın gediklisi Limak Holding, Muğla Akbelen’de maden için ormanı kesip yok ediyor.

Her defasında tüm toplumu daha fazla şaşkırtacak çapta ve hoyratlıkta yeni katliamlar çıkıyor karşımıza. Tekeller her defasında daha saldırgan, daha gözü kara girişiyorlar yıkıma. Her defasında daha kışkırtıcı, daha isyana zorlayıcı oluyor “yöneticilerin” tavrı.

Ve emekçi yığınlar her defasında daha kararlı dikiliyor devletin ve tekellerin karşısına.

Günlerdir devam eden direnişlere bakın. Bu isyan, yeni bir olgu değil. Ülkenin dört bir yanında ormanları, dereleri, tarım alanlarını, koyuları, sit alanlarını vb. korumak için dış dış bir mücadeleye atılmaktan geri durmuyor emekçi yığınlar.

Gözaltına alınıyorlar, darp ediliyorlar, yerlerde sürükleniyorlar, biber gazı ve tazyikli suyla sahadan sürülüp atılmak isteniyorlar. Tüm bunlara rağmen inatla ve inançla dikiliyorlar devletin jandarma ve polisinin karşısına. Yaşlarına bakmadan, sayılarının azlığına çokluğuna aldırmadan... Yaşam savunucuları diyorlar kendilerine. Yaşamı, toplumsal yaşamı koruduklarının bilincinde atılıyorlar kavga.

Emekçi yığınlardaki bu kavga azmi ve bilinci ne kadar

keskinse, bu konuda yazıp çizen kalem erbabı kesim de, sorunların kaynağını dile getirmekten o kadar uzaklar. Yine hedefte sadece dinci faşist iktidar, onun başındaki RTE ve malum “beşli çete”!.. Oysa sorun, bir takım insanların ve şirketlerin heves ve açgözlülüğü ile açıklanamayacak nitelikte. Ne sadece bu topraklara özgü, ne de bu iktidar ve çevresindekilerden oluşan mafyatik çeteye...

Kapitalizm gölgesini satamadığı ağacı keser. Bu, öylesine söylenmiş bir söz değil. Ya da salt propaganda mahiyetinde söylenmiş bir söz... Hayır, bu, kapitalizmin özünün çok çarpıcı bir ifadesidir.

Kapitalizmin temeli almak satmak değildir. Ya da üretmek, arz-talep, yahut herhangi bir başka görüngü. Onun temel dürtüsü kardır, amacı kar elde etmektir; kar yoluyla sermayeyi büyündürmektir. Üretim, alım-satım, buluş, her tür yenilik... aklınıza gelebilecek her şey, ama her şey, sonu sonuna, kar elde etmek, sermayeyi büyündürmek, sermaye biriktirmek içindir. Bundan dolayıdır ki, kapitalist toplumda her şey, emeğin konusu olmayan (haliyle herhangi bir değer içermeyen) şeyler de dahil, bir meta haline gelir, alınıp satılır. Hepsisi bir kar elde etme aracıdır. Toplumsal artı-değer ve doğa zenginliği böylece kapitalistler arasında paylaşılır.

Kapitalist üretim biçimi, kar elde etme amacına dayandığı için, var olan tüm üretim nesnelere, öncelikle bu kar amacına uygun olarak, bir sermaye biçimine dönüşmek, üretim ve dolaşım sürecine bu şekilde dahil olmak zorundadır. Doğa, emekle birlikte zenginliğin iki temel kaynağından biridir. Ama o, doğa olarak kalmakla bir işe yaramaz kapitalizmde. Kapitalist ilişki sürecine girmeli, bir toplumsal ilişki olan sermaye haline dönüşmelidir. Bu yüzden ki, yukarıdaki sözde bahsi geçen ağaç, ancak “gölgesi satılabilecek” bir ilişki ağna dahil olduğunda varlığını korur. Aksi halde hiçbir önemi yoktur.

Uzun sözün kısası, kapitalizmin “doğa düşmanlığı”, bir takım kişilerin kötü huylarından, kişiliklerinin sorunlu olusundan, düşüncesizliklerinden vb. kaynaklanmaz.

Sermaye birikimi büyüdükçe, doğada ve toplumda bulunan daha geniş nesnelere ve olgular yığını bir meta haline gelir, alınıp satılır, kar elde etme aracına dönüşür. Her adımda eskisini aşan ölçekte bir yıkım, kaçınılmaz olarak

kendini dayatır. Daha önce toplumun geleneksel tarihsel mirası olan toprak ve doğa parçaları da gittikçe artan hızda sürekli genişleyen bu sermaye tarafından yutulur, özel ellere geçer, acımasız bir şekilde yıkıma uğrar. Kapitalizm koşullarında bırakın bu sürecin tersine çevrilmesini, yavaşlatılması bile olanaksızdır. Kapitalizm kapitalizm olarak kaldıkça, gittikçe artan bir hızda bu yönde ilerlemeye ve genişlemeye devam etmektedir.

Ama aynı zamanda bu, toplumun daha geniş kesimlerinin gittikçe artan bir yoğunlukla doğanın ve yaşamın savunulması için kavgaya atılması demektir. Büyük Haziran Halk Ayaklanmasını tetikleyen şey, Gezi'deki "üç beş ağacın korunması" için başlatılan direnişe devletin saldırmasıydı.

Bir çelişkiler yığını olarak kapitalizm, toplumun değişik kesimlerini kaçınılmaz olarak harekete geçmeye zorlar.

Her tür ikincil sorun, köklü çözümüne kavuşmak için dönüp dolaşıp sorunun asıl kaynağına yönelmek zorundadır. Yaşadığımız ve yaşayacağımız bütün sorunların, bütün felaketlerin kaynağı kapitalizmdir. Dolayısıyla, kapitalizmi yıkmadan ne doğanın yıkımını, ne doğal felaketler, ne de bunların sonucu toplumsal yıkım önlenemez.

Akbelen, Dikmece, Samandağ, İkizdere ve daha sayamadığımız pek çok bölge halkının doğa sömürsü ve yıkımına karşı sürdürdükleri dışı dışı mücadele, bir şeye işaret ediyor: Emekçi halklarda devlete ve kapitalizme karşı çok güçlü bir devrimci damar, çok güçlü bir mücadele isteği ve kararlılık var. Akbelen ve Dikmece halkının; bu halka destek veren halkların inatçı, kararlı, direngen mücadelesi bize bu gerçeği bir kez daha gösteriyor.

Doğanın talanını önlemek için kapitalistlere, dinci faşist iktidara ve jandarma somutunda faşist devlete karşı kararlılıkla verilen mücadele, emekçilerin seçimlerde dinci faşist iktidarı ve onun başını desteklediği propagandasının bir yalandan ibaret olduğunu ortaya koydu.

Doğayı talan eden sermaye sınıfıdır; kapitalist sömürü düzenidir. Doğanın talanına karşı emekçilerin verdiği mücadele sermaye sınıfı ve kapitalizme karşıdır. Bu kadar direngen bir halkın verdiği mücadele mutlaka sonucuna varacak.

5 Ağustos 2023

GELECEĞİ KİM TEMSİL EDİYOR?

Engels, İtalyan komünist Turati'ye yazdığı 1894 26 Ocak tarihli mektubunda güncel hareket ile stratejik hedefler için mücadelede nasıl davranmaları ve güncel sınıf mücadelesi ile stratejik hedefler arasındaki bağı nasıl kurmaları gerektiğini şöyle açıklıyor:

“İşçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşımının geçmek zorunda olduğu çeşitli gelişme aşamalarında, (komünistler) her zaman ve her yerde, bir bütün olarak hareketin çıkarlarını temsil ederler. ... Komünistler işçi sınıfının acil hedeflerine ulaşılması ve o andaki çıkarlarının gerçekleşmesi için savaşır; ama şimdiki hareket içersinde, bu hareketin geleceğini de temsil eder ve gözetirler.”

Engels'in sözlerine devam etmek üzere, buraya kadar söylenenlerden çıkarılması gereken en önemli sonuç, gerçek ve tam kurtuluşun bir devrimle iktidarın fethinden geçtiği düşüncesiyle hareket eden her komünistin, aynı zamanda “işçi sınıfının acil hedeflerine ulaşılması ve o andaki çıkarlarının gerçekleşmesi için savaş”ması gerektiğidir. Başka bir ifadeyle, komünistler, işçi sınıfının her grev, direniş, işgal vb vb. akla gelebilecek her mücadele biçiminin tam ortasında yer almalı, işçilerin o andaki çıkarlarının gerçekleşmesi için büyük bir cesaret ve özveriyle savaşmalıdır. Ancak diyor Engels, komünistler, güncel sınıf mücadelesi içinde mücadelenin geleceğini yani sosyalizmi temsil eder ve gözetirler.

Engels, Turati'ye öğütlerine şöyle devam ediyor:

“Dolayısıyla, iki sınıf arasındaki savaşımın her evresine aktif biçimde katılırlar; bunu yaparken, bu evrelerin ilk büyük amaca giden yalnızca çok sayıdaki aşamalar olduğu olgusunu hiçbir zaman gözden kaçırmazlar; bu ilk büyük hedef de, toplumu yeniden örgütlemenin aracı olarak siyasal iktidarın fethedilmesidir.”

Demek ki, devrimci komünistler için ilk büyük hedef, “siyasal iktidarın fethi”dir.

İşte, Marksizmi devrimci biçimde kavrayanlarla sosyal reformist biçimde kavrayanlar arasındaki büyük fark burada. Somut olarak konuşacak olursak, bizde Leninistler, her pratik adımı, “iktidar dışında her şey hiçbir şeydir” düşüncesiyle atarlarken, sosyal reformist partiler, uzlaşmacı siyasetler, siyasal iktidarın fethini ilk büyük hedef olarak değil, elde edilecek “son büyük hedef” olarak ele alırlar.

Bilimsel sosyalizmin sosyal reformist bakış açısıyla kavranışı, siyasal iktidarın fethini sonal amaç olarak gördüğü için, bu sonal amaca erişene kadar -ki bu düşünce biçimiyle sonal amaca hiç bir zaman ulaşamazlar- düzen içi mücadeleleri, düzenin yırtığını-söküğünü tamir edecek “hak ve özgürlükler” için mücadeleyi, “demokrasi mücadelesi” adı altında reformlar için mücadeleyi, burjuvazinin bir kesimiyle işbirliğini, burjuvazinin bir kesimini diğer kesimine karşı -faşist kesime karşı- desteklemeyi “ilk büyük hedef” olarak ele alırlar.

Son cumhurbaşkanlığı ve parlamento seçimlerinde izledikleri politika ve uğradıkları politik iflasın gerçek nedeni işte burada yatıyor. Onlar için “ilk büyük hedef”, dinci faşist iktidarın, onların deyimiyle, “Tek adam rejimi”nin geriletilmesi idi. Bu hedef için burjuvazinin gerici-faşist ittifakını, “utanma-sıkılma” gereği duymadan desteklediler. Sonuç: Büyük bir hayal kırıklığı, buna eşlik eden moral bozukluğu oldu.

Sosyal reformist partileri ve uzlaşmacı siyasetlerin durumları bu. Bize gelince... Güncel sınıf mücadelesinin içinde yer alan Leninistler, burada elde edilecek başarıları yani reform türü siyasal ve toplumsal başarıları kabul ederler, ancak bunları büyük alacağın ilk taksitleri olarak cebe koyarlar. Bu mücadelede büyük amacı, hiç bir zaman gözden kaçırmazlar; işçilerin, birleşik devrimin tüm toplumsal güçlerinin gözünde hiç bir zaman ikinci plana atmazlar.

Bunun pratik sınıf mücadelesi açısından anlamı şudur: Leninistler, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, Kürt halkının, yoksul, işsiz kitlelerin güncel mücadelesi içinde mutlak biçimde yer alırlar, taleplerinin gerçekleştirilmesi sürecinde var güçleriyle mücadele ederler, ancak ne elde edilecek ka-

zanımları yani reformları abartırlar, ne de kendileri işçi sınıfı ve emekçilerin önüne reformları birer talep olarak koymazlar.

Stratejik hedefin yani "ilk büyük hedef olarak siyasal iktidarın fethinin" gerçekleştirilmesini işçi sınıfı ve emekçilerin önüne koyarlar. Bu, toplumsal devrim mücadelesidir. Reformlar ise, bu mücadelenin yan ürünleri olarak ortaya çıktıkça, hareketi iktidarın fethine doğru ilerletmek için bu reformları kullanırlar.

Proletaryanın asgari programı, siyasal iktidarın fethedilerek halk iktidarının, emeğin iktidarının kurulmasıdır. Proletarya ancak bu iktidara dayanarak, gerçek demokrasiyi, halk demokrasisini, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını, zindanların yıkılıp tutsakların özgürleştirilmesini sağlayabilir; bankalara, büyük tekellere, büyük toprak mülkiyetine, fabrikalara vb vb. el koyabilir. Yine bu iktidara dayanarak proletarya toplumun yeniden örgütlenmesini sağlayabilir.

Bütün bunlardan şu pratik sonuç çıkar: Güncel mücadele içinde yer alan Leninistler, ilk büyük hedef olarak birleşik devrimin, siyasal iktidarın fethinin, onunla birlikte tüm iktidarın fethinin; gerçekleştirilmeleri bir devrimi gerektiren, bazıları da ancak bir devrim sırasında gerçekleştirilebilecek faşist devletin yıkılması, tüm militarist kurumların dağıtılması, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, zindanların yıkılıp tutsakların özgürleştirilmesi gibi talepleri işçi sınıfının, devrimin toplumsal güçlerinin önüne koyarlar.

Günlük propaganda ve ajitasyon, bu eksen ve bıkmadan, usanmadan yürütülmeli. Şimdiki hareket içinde hareketin geleceğini temsil etmenin yolu budur.

Leninistler bunu yapıyor. Ancak seçim sürecinde Leninistler dışında herkesin yaşadığı politik iflas, bu devrimci propaganda ve ajitasyonu şimdi daha önemli kılıyor.

Şimdiki hareket içinde hareketin geleceğini Leninistler temsil ediyor.

10 Ağustos 2023

TÜRKİYE'NİN SURİYE PLANLARI

Suriye'de sular bir kez daha ısınırken, olaylara, gelişmelere yüzeysel bakan, gazete haberlerinden derlediklerini süsleyip-püsleyip “analiz” diye ortaya atan tayfa, “Yoksa Türkiye ABD planlarına geri mi dönüyor” sorusunu sormaya başladı.

Liberal tayfa deyip geçmemek lazım. Bu liberal tayfanın yazıp çizdikleri sosyal reformist, oportünist ne varsa hepsinin ideolojik gıdasının kaynağıdır. Okur, bunu sözünü ettiğimiz güçlerin yayınlarını liberal tayfanın yazdıklarıyla karşılaştırarak net biçimde görebilir. Ancak konumuz bu değil.

Okura, karmaşık sorunlarda, çok düşük bir yanılma payıyla, doğruyu bulabilmek için önereceğimiz şudur: Çubuğu tersine bükün! Çünkü, liberal tayfanın bakış açısı, burjuva ideolojisiyle sakatlanmıştır ve işçi sınıfının, devrimci güçlerin devrimci yolu bulabilmesi için, çubuğu tersine bükerek, tam tersi yöne bakmasında büyük yarar var.

Bir kere Türkiye, hiç bir zaman Suriye'de ABD ve diğer emperyalistlerin planlarından ayrılmadı. Biliniyor, Suriye'deki iktidarı devirmek ve yerine “Müslüman Kardeşler” çetesinden bir iktidar oluşturmak emperyalistlerin ana planıydı. Türkiye'ye bu planda icracı görevi verildi. Zamanın Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun afra tafrayla Şam'a gidip terslenerek geri dönmesi buydu. Emperyalistlerin planlarını akamete uğratan başlıca -tek değil elbette- gelişme, Rusya'nın askeri müdahalesi oldu. 2015'te Barak Obama yönetimi, Suriye'deki gelişmelerin seyrini doğru okuyarak, Suriye'de iktidar değişikliği planlarından vazgeçtiklerini açıkladı. Çetelere lojistik, eğitim, silah vb vermekle yetineceklerdi. ABD, geri adım atmıştı. Gerçekte, onunla birlikte diğer emperyalistler de geri adım atmışlardı.

Türkiye geri adım atmadı. Sadece askeri olarak tutu-

namadığı noktalardan zorla sökülüp atıldı. Türkiye derken, elbette dinci faşist çeteleri de hesaba katıyoruz. Türkiye'nin işgalci ve ilhakçı politikasını anlamak açısından bu nokta önemli.

Türkiye, emperyalistlerin Suriye'ye saldırısının sürmesini kararlılıkla savundu. Trump, Serakaniye işgali sırasında ABD askerlerini evlerine göndermeyi hayal ederken Türkiye, işgali sürdürme ve genişletme politikasını sürdürdü. ABD Başkanı o zamanlar şöyle diyordu: "Neyi hayal ettiysek elde ettik. Biz askerlerimizi evlerine geri getirebileceğiz."

Ukrayna-Rusya savaşı, Ortadoğu ve Afrika'daki gelişmeler, Çin'in Arap Körfezi devletleriyle kurduğu ilişkiler gibi değişen koşullar, ABD'yi Türkiye'nin Rojava-Suriye politikasına, isteyen buna "planlarına" diyebilir, getirdi. Bir kez daha altını çizmekte yarar var: Türkiye, hiç bir zaman ABD ve NATO planları/politikaları dışında hareket etmedi. Bunun tersini ileri sürmek, Türkiye'nin ABD-NATO ikilisinden zaman zaman da olsa uzaklaştığını iddia etmek Türkiye ve Kürdistan halklarını aldatmaktır.

Değişen koşullar sonucu, ABD şimdi tekrar Ortadoğu'daki askeri gücünü artırmaya, bunun devamı olarak, Türkiye ile birlikte, Rojava'da yeni planlar geliştirmeye başladı.

Bu planlarda Tanaf Üssü öne çıkmaya başladı. ABD, yıllardır elinde tuttuğu Tanaf Üssünde, İŞİD ve diğer dinci faşist çeteleri saklıyor, barındırıyor, eğitiyor ve zamanı geldiğinde kullanmak üzere el altında tutuyordu. Ürdün-Suriye-Irak üçgeninde bulunan bu üs, İran güçlerinin Suriye'ye geçişinde önemli bir konumda.

Şimdi Türkiye, ABD ile işbirliği halinde, SMO adı verilen dinci faşist çeteleri bu üsse getirerek orada konumlandırmaya başladı. MİT'in bu planda önemli bir rol oynadığını söylemeye gerek yok. Şimdi Tanaf Üssüne getirilecek çetelerin isimleri belirleniyor, sözleşmeler yapılıyor vb vb. Bu çetelerin yavaş yavaş ve gizlice, küçük gruplar halinde, SDG'nin olduğu bölgelere sızdırıldığı da iddia ediliyor.

Ancak ABD-Türkiye ikilisinin planları bununla sınırlı değil. Çok daha geniş bir plandan, Rojava'nın tam ilhakının hazırlığından söz etmek gerek. ABD, bunun için, sin-

sice SDG'yi güçten düşürecek, böylecek planları devreye sokmuş durumda. Bu konuda ABD, Arap aşiretlerinden bir askeri güç devşirerek yeni bir yapılanmaya gitmenin arayışında.

Bir yandan bu planlar hayata geçirilirken diğer yandan Türkiye, hiç kuşkusuz, ABD'nin bilgisi dahilinde ve onayı ile Afrin başta olmak üzere işgal ettiği topraklardaki demografiyi değiştirmeye çalışıyor. Türkiye'nin Afrin'e bir milyon sığınmacıyı yerleştirme planı hakkında görüşü sorulan ABD Dışişleri Bakanlığının yanıtı şu olmuş: "*Türkiye'nin Afrin'deki demografiyi değiştirme niyetini görmüyoruz*". "Görmez", çünkü işin içinde ABD boyu boyunca yer alıyor. Türkiye'nin Rojava işgaline yol veren Trump'ın sözleriyle söyleyecek olursak:

"(Türkiye'ye yönelik) yaptırımlara gerek olmayacak, çünkü Türkiye yapacağını yaptı... Türkiye'nin büyük bir askeri gücü var. Türkiye bizim dostumuz, komşumuz ve NATO üyesi." İşte bu kadar. Amerika budur; Amerikan güçlerinin Rojava'daki varlığı Türkiye ile birlikte Rojava devrimini tasfiye etmek içindir.

Bu nedenle, Türkiye'nin işgal ettiği topraklarda, o toprakları ilhak etmenin en önemli adımı olarak demografiyi değiştirme planlarına ABD'nin hiç bir itirazı yoktur; aksine açık-gizli desteği vardır. Bütün bunların tek bir amacı vardır: Rojava devrimini tasfiye ederek "*Suriye'deki Türk işgalinin varlığını meşrulaştırmak*"; başka bir ifadeyle işgal edilen toprakları ilhak etmek.

14 Ağustos 2023

ÇÖKÜŞÜN ARTAN BELİRTİLERİ

Evet, işler yolunda değil, sarpa sarmış vaziyette. Herkes Ukrayna-Rusya savaşı; Afrika'da özellikle ve öncelikle Fransız emperyalizmine karşı birbiri ardına ortaya çıkan "askeri darbeler" üzerine odaklanmışken, aslında tüm gelişmelerin arkasındaki gerçek tayin edici etken gözden kaçırılıyor.

Bu, ekonomik alandaki gelişmelerdir. Dünyadaki tüm gelişmelerin arkasında duran ve sonu sonuna tayin eden, yön veren etkindir bu.

Marx, kapitalizmin krizleri ile devrim arasındaki ilişkiyi, "biri ne kadar kesin ise öteki de o kadar kesindir" sözleriyle tanımlar. Ve gerçekte, Ukrayna-Rusya savaşı olsun, Afrika'da domino taşı gibi birbiri ardından sökün eden "askeri darbeler" olsun, başka öteki tüm gelişmeler olsun, hepsinin geleceği kapitalizmin krizinin seyrine bağlı olacak.

Peki, kapitalist ekonomilerin durumu nedir?

Kısa bir makaleyi rakamlara boğacak değiliz. Özet biçimde ve son haberlerden başlayarak manzarayı göstermeye çalışalım.

İki-üç gün önceki haber: "Hollanda ekonomisi resesyona girdi" şeklinde. Haber, okurun da görebileceği gibi, oldukça açıklayıcı bir resim eşliğinde verilmiş. Resimde, Hollanda emekçi ve yoksul halkının bildiğimiz semt pazarlarına benzer bir alışveriş yerine nasıl aktığını gösteriyor. O geçmiş yılların "Antalya'da mutlu bir Hollandalı"sı yerini semt pazarında ucuz eşya peşinde koşturan Hollandalıya bırakmış.

Hollanda tek başına değil elbette. Hollanda'yı Estonya, Macaristan, Almanya, Yeni Zelanda ve kapitalist dünyanın yere göğe sığdıramadığı Tayvan takip ediyor. Bunlara durumları açıklanmayan Fransa'yı, İtalya'yı, İspanya'yı ekleyebilir miyiz? Sorunun yanıtı için fazla bekleme gereği duymayacağımızı söyleyebiliriz.

ABD'ye gelince... Onun durumunu ABD eski Başkanı Trump, FOX Business kanalına verdiği özel röportajda şu sözlerle özetliyor: “*Ülkemiz cehenneme doğru gidiyor. Artık büyük adam olamayacağız*”. Trump'ın bu sözlerinin dayanağı basit ve somut: Doların dünyadaki egemenliğinin sarılması...

Emperyalist ekonomilerin, gizli-açık girdikleri “resesyon” kavramına açıklık getiren kısa bir değinme: Resesyon, burjuva iktisat dilinde, gayri safi yurt içi hasıladan iki çeyrek veya daha fazla periyotta (yani en az altı ay boyunca) üst üste negatif büyüme görülmesi durumudur. Somut ifade edersek, Hollanda -ve aslında çoğu emperyalist ekonomi- en az altı aydır negatif büyüme gösteriyor.

Şimdi bu “negatif” büyümenin; daha doğrusu, küçülmenin orta ve küçük burjuvazinin ve emekçi halkın yaşamına yansımalarına yine kısaca bir göz atalım. Haberin başlığı şöyle: “*AB ülkelerinde şirketler rekor düzeyde iflas ettir*” Rakamlara boğulmaya gerek yok. Ancak en yüksek iflasların Macaristan, Letonya ve Estonya'da ortaya çıktığını belirtelim.

İflas eden şirketlerin faaliyet alanlarını bilmek de önemli. En çok iflaslar, konaklama ve yemek hizmetlerinde, ulaşım ve depolamada, eğitim, sağlık ve sosyal faaliyet alanlarında görülmüş. Bu, küçük ve orta büyüklükte sermayeli şirketlerin iflas ettiği anlamına geliyor.

Kapitalizmin krizi, aynı zamanda sermayenin giderek daha az elde toplandığı, büyük şirketlerin küçük şirketleri, bankaların hepsini yok pahasına mideye indirdiği süreçler anlamına da gelir.

Bunu görmek için Avrupa ya da dünyanın başka yerlerindeki durumlara bakmaya gerek yok. Türkiye, bu konuda öğretici bir laboratuvardır. Türkiye'de şirket iflaslarının rekor düzeyde seyrettiğini önceki makalelerimizden birinde ortaya koymuştuk.

İşte tam bu sırada yani iflasların büyük artış gösterdiği bir zaman diliminde, bir İsviçre bankası Credit Suisse, Türkiye üzerine hazırladığı raporda, servetin %40'ını nüfusun %1'nin kontrol ettiğini ortaya koymuş. Servetin toplam miktarını ise, bir trilyon kırk bir milyar dolar olarak hesaplamış. Kısacası, milyonlarca insan açlık ve sefalet çukuruna

yuvarlanırken bir avuç asalak semirdikçe semirmiş. Bu, kapitalist üretim biçiminin kaçınılmaz yasıdır.

Tüm bunların sonucu nedir? Sadece Türkiye’de değil, bütün emperyalist-kapitalist ülkelerde kitlelerin artan yoksulluğudur. “Mutlu Hollandalı”nın semt pazarındaki görüntüsü, bunun en güzel ifade edilmiş biçimidir.

“Kapitalizmin bunalımı ne kadar kesin ise devrim de o kadar kesindir”. Bu ilişki sonucu, devrimci durum bütün dünyada ortaya çıkmıştır. Afrika halklarının emperyalistlere, yeni-sömürgeci bağımlılık ilişkilerine ve emperyalistlerin yerli işbirlikçilerine başkaldırları kapitalist bunalımdan bağımsız değil.

Kapitalist üretim biçiminin bunalımı bütün işçi sınıfını ve emekçi halkları harekete geçirmiş durumda. Dünyada toplumsal devrim geliyor.

19 Ağustos 2023

YENİ EYLEM DALGASI

Türkiye ve Kürdistan'da başını işçi sınıfı ve yoksul halk kitlelerinin çektiği yeni bir eylem dalgası geliyor.

Bu bir olgudur.

Akla ilk gelen, şüphesiz, Akbelen'dir. Akbelen'de haftalardır, hatta aylardır diyebileceğimiz bir mücadele sürüyor. Biliniyor, Akbelen halkı, orman ve arazilerinin büyük burjuvaziye peşkeş çekilmesini önlemek için devlet ve burjuvazinin diğer güçlerine karşı sert bir mücadele yürütüyor.

Fakat daha önemlisi, Akbelen halkının direnişi etrafında faşist devlete ve dinci faşist iktidara karşı oluşan mücadele cephesidir. Türkiye ve Kürdistan'ın pek çok kentinden insanlar mücadeleye katılmak için yüzlerce kilometre yol katederek Akbelen'e akın etti.

Bu, kitlelerde kapitalizme ve faşist devlete, onun cisimleşmiş dinci faşist iktidara karşı mücadele kararlılığını ortaya koymakla kalmıyor, geniş kitlelerde oluşan bilinç durumunu da yansıtıyor.

2021'den beri kapitalistlerin doğalarını, topraklarını ta-lanına karşı mücadele eden Rize'nin İkizdere köylüleri Akbelen'de aynı mücadeleyi sürdüren halka "Bir adım geri atmayın" mesajı gönderiyorlar. Hatay'ın Dikmece köylüleri haftalardır faşist devletin topraklarına el koymasını engellemek için mücadele ediyorlar. Liste böyle uzayıp gidiyor.

Öte yandan, irili-ufaklı fabrika, atölye, inşaat şantiyesi, belediye gibi yerlerde işçiler, kamu emekçileri, kölelik koşullarında çalıştırılan emekçi özel okul öğretmenleri çeşitli neden ve taleplerle harekete geçmiş durumdadır.

Bunlardan, son haftalarda en öne çıkanı, Antep'teki Şireci Tekstil fabrikasının işçileri oldu. İşçiler, günler süren eylemlerden sonra, patrona talepleri kabul ettirdiler. Şireci işçilerinin eylemi, çevredeki fabrika işçilerine örnek ve ilham kaynağı olması bakımından önemli oldu. Şireci işçilerini

takip eden Erkaplan ve Artemis Halı işçileri eyleme geçti. Antep'in diğer fabrikalardaki işçiler bu iki fabrikanın işçilerine destek vermek için Antep Demokrasi Meydanı'nda toplanma kararı aldılar.

Bir işçi eylemi diğerini tetikliyor. Antep işçilerinin eylemi, Dersim FEDAŞ enerji işçilerinin eyleminde yankısını buldu. Enerji-Sen üyesi işçiler düşük ücret ve güvencesiz çalışmaya karşı eyleme başladılar. İBB Ağaç İşçileri günler süren kararlı eylemlerden sonra İBB'yi dize getirdiler. Tanzanya Demiryolları Şantiyesinde çalışan işçiler hem İstanbul hem de Tanzanya'da eyleme geçtiler. İşçi eylemlerinin listesi böyle uzayıp gidiyor.

Öte yandan yoksul köylüler, küçük toprak sahibi köylüler Kürdistan'da elektrik dağıtım şirketlerine karşı "yol kesme" eylemleriyle mücadele ediyorlar. Urfa halkının eylemi, haberden de anlaşılacağı gibi sıradan bir eylem değil, bir isyan provasını andırıyor.

Emekçilerin, yoksul halkın, işçilerin eylemleri böyle saymakla bitmiyor. Bu tabloya, sosyal reformistlerin elinde iyice pasifleşen KESK'in bile, tabanın baskısı sonucu eyleme geçmek zorunda kaldığını; kamu emekçilerinin Ankara, İzmir ve daha pek çok yerde harekete geçtiğini eklemek gerek. Kölelik koşullarında çalıştırılan özel sektör öğretmenleri, kurdukları sendikayla birlikte mücadele örnekleri ortaya koyuyorlar.

İşte tam böyle bir devrimci kitle eylemleri tablosunun ortasında şöyle bir ses duyuyoruz: *"Bu halk Erdoğan'ı yenmeyi hak etmedi"*. Her sosyal reformistten duyabileceğimiz, emekçi sınıflara tepeden bakan bu ses, "Komünist" Kemal Okuyan'a ait. Bütün liberallerin, sosyal reformistlerin, uzlaşmacıların; işçi sınıfına, emekçi halklara, yoksul kitlelere değil ama burjuvaziye, CHP ve onun başı Kılıçdaroğlu'na güvenen bütün bu tayfanın ortak duygusunu, burjuvaziye karşı değil ama işçi ve emekçi sınıflara karşı ortak "isyan"ını yansıtan bu "haykırış, şöyle devam ediyor:

"Bu ülkede kaç gün grev yapıldı, hiçbir öğrenci hareketi oldu mu kayda değer? Bütün bunları alt alta koyduğumuz zaman bu halk henüz Erdoğan'ı yenmeyi hak etmedi. Ne yazık ki bunu söylemek zorundayım. Bir oy kullanarak bu kadar büyük bir karanlığı, bu kadar güçlü bir projeyi alt edeceğimize niye inandık biz. Mesele burada!"

Konumuz değil ama geçerken değinmeden olmaz. Evet siz inandınız; halk değil. “Mesele burada”. “Niye inandık biz” sorusunun yanıtını vermek de başta zat-ı alilerinize düşer. Tekrarda yarar var: K.Okuyan’ın bu düşünce ve ruh hali, istisnasız tüm sosyal reformist partilerin, uzlaşmacıların, liberallerin durumunu yansıtıyor. Ele almamızın nedeni de bu.

Devam edelim.

Nesnel koşulları bizzat kapitalizmin kendi gelişmesi tarafından hazırlanmamış hiç bir gerçek halk hareketi mümkün değildir. Şu sıralar karşımıza çıkan işçi ve emekçi halk hareketinin nesnel koşulları, demek oluyor ki, bizzat kapitalist gelişmenin kendisi tarafından hazırlanmıştır. Ama bununla sınırlı değil elbette. Yıllarca süren devrimci kavga, bu kavganın geniş emekçi kitlelerde yarattığı bilinç; kapitalist sömürüye ve faşist baskıya karşı mücadele isteği eylemlerin dalgalar halinde gelişmesinin nedenidir.

Kapitalizmin kendisi, uzlaşmaz sınıf çelişkilerini, zorunlu biçimde, öylesine biriktirdi ve keskin hale getirdi ki, bu durum kendini iki ülkenin emekçi sınıflarında, yoksul kitlelerinde patlamalar halinde açığa vuruyor. Sosyal reformistler, sözlerimizin ne anlama geldiğini kavramak için Urfa Haliliye halkının eylemine bir kez daha bakabilirler.

Bu tür eylemler, “komünist”imiz arzu ettiği zaman değil, kitleler bizzat gelişmeler tarafından eyleme itildikleri, eyleme zorlandıkları; yaşamlarının zor koşullarını değiştirmek için eyleme başvurmaktan başka çareleri kalmadığı zaman ortaya çıkar. İşçilerin greve gidişleri de öyle, kamu emekçilerinin sokağa çıkışları da öyle...

Yeni bir eylem dalgasıyla karşı karşıya olduğumuz açık. Uzun zamandır böyle koşullardan geçiyoruz. Bir eylem dalgası geri çekilince bir süre sonra yeni bir eylem dalgası onun yerini alıyor. Ancak bu, fasit bir daire üzerinde ilerleyen bir çizgi; kendi kendini tekrarlayıp duran bir durum değil. Her eylem dalgası, arkasından büyük bir birikim, kitlelerde bilinç değişimi bırakarak geri çekiliyor ve her yeni eylem dalgası öncekinin bıraktığı birikim üzerinden geliyor.

Leninistlerin güncel görevi, bütün bu eylemler dizisinde mümkün olduğunca yer almak, etkili olmak; güncel hareketin içinde, küçük kazanımların kendilerinin ve kitlelerin

başını döndürmesine izin vermeden, hareketin geleceğini temsil etmektir. Hareketin geleceği, emeğin tam ve kesin kurtuluşudur; sosyalizmdir.

Kitleler, güncel hareketi yürütürken de esasında tam ve kesin kurtuluşu istiyor; onun için mücadele ediyorlar. Tam ve kesin kurtuluş yani birleşik devrim ve iktidarın fethi; işte işçi sınıfının, emekçilerin, yoksul kitlelerin, bilincinde olsunlar, olmasınlar; uğruna savaştıkları hedef budur. Leninistler, güncel mücadelede kapitalistlere ve faşist devlete karşı emekçi sınıfların yanında kararlıca ve cesaretle yer alırken işte bunun propaganda ve ajitasyonunu yapacaklar.

24 Ağustos 2023

DİBE DOĞRU

“Umutsuzluk yasak!” lafları, devrimci Marksizme göre değildir; böyle davrananlar kendi umutsuzluk duygularını bastırmaya çalışırlar. Devrimci Marksistler ise, genel hareketin görece sessiz dönemlerinde, yeraltı nehirleri gibi akıp duran dinamikleri görerek ve açığa çıkartarak böyle boş umut çağrılarına prim vermezler.

On milyonlarca emekçinin yaşamını açıktan tehdit eden ağır buhran dönemleri, aynı zamanda hızlı bir birikim dönemidir. Öncekilerle karşılaştırılamayacak derecede uzun ve yıkıcı buhranda emekçi milyonlar, en başta öfke biriktirir, bilinçleri keskinleşir, özlemleri ertelemez düzeye yükselir ve nihayet yavaş ya da hızlı bir tempoda bir kararlılık gelişir.

Sermaye egemenliği, bu birikimi ters kutuplarda yaşıyor. Emekçilerin yükselen öfkesinin karşılığı, sermayenin yükselen korkusudur: Keskinleşen bilinç, sermayenin boş beklentileri köpürtmesi ile karşılanır, fakat sadece kendilerini kandırırlar. Ertelenemez özlemleri koyu bir dinci-ırkçı fanteziler demetiyle yumuşatmak, sermayenin temel çabası haline gelir. Ve nihayet yoğunlaşan emekçi kararlılığı, sermayeye saflarında iç savaşın korkunç hayaletlerini canlandırma heveslerine denk düşer.

Emekçilerin yeraltı nehri gibi akan birikimine ters biçimde, sermaye dünyasının ters kutuptaki birikimi açıktan yaşanır ve sanki tüm gelişmelere, onların korkuları, hevesleri köpürttükleri beklentiler ve dinci ırkçı hezeyanlar yön veriyormuş gibi görünür. Oysa bunlar neden değil, sonuçtur. Gelişmelere yön veren, emekçi sınıfların devrimci kararlılığa doğru ilerleyen birikimleridir.

Karşıt kutuplarda öfkeyi ve korkuyu körükleyen buhranda son durum ne? Durumu ekonomik buhranın ötesine taşıyıp, bir toplumsal yıkım tespiti yapanlar hiç de az değil.

Örneğin, kafasındaki şoven ve gerici barikatlara takılıp duran İbrahim Kahveci, dönüp dönüp “ama en tehlikelisi” diye tabir ettiği yapısal çöküşten bahsediyor. Bir ara tutamadı kendini, “bize reform yetmez bize devrimler lazım” diye yazıverdi. “Muhafiz aydın” fantezileri değil, dünyanın finans bankaları da durumu bu nitelikte görüyorlar.

Son zamanlarda gerici muhalefetin ortaya attığı (ve uzlaşmacı sosyalistlerin havada kaptığı) bir iddiaya bakılırsa, Türkiye’ye dışarıdan yatırım gelmiyor. Çünkü başkanlık (tek adam!) rejiminde hukuk filan kalmadı. Koca bir yalan! Gelmiyorlar, gelmediler (gelmesinler elbette!). Çünkü Türkiye ekonomisinin her an bir ödemeler dengesi kriziyle iflas noktasına düşeceğini biliyorlar. Küresel finans akımlarına yön tayin eden Standart&Poor’s “en fazla risk Türkiye ve Tunus bankalarında” tespitleri ile dolu raporlar kaleme alıyorlar. Londra finans baronlarının kucağından inip bakan koltuğuna oturan Mehmet Şimşek, para bulmak için soluğu nerede aldı dersiniz? Körfez ülkelerinde. Çünkü Londra’dan para çıkmayacağını en iyi o biliyor.

Peki ya sonuç? Son iki yılda emekçilerin satın alma gücünün %80 eridiği hesap ediliyor. Aynı dönemde “fazla mesailer” görülmemiş oranda artmış. Emekçi sınıflar ayakta ve hayatta kalabilmek için, neredeyse normal iş gününü ikiye katlamış!

Sayısal verilerin hepsi şunu gösteriyor. Emekçiler, düşen ücretlere rağmen aradaki açığı banka kredilerine yüklenerek kapatmak zorunda kalmıştır. 60 milyon yetişkin nüfusa karşılık, 300 milyon kart! Kişi başı 6 kartla emekçiler, modern yaşamın asgari standardını yakalayabilmek adına her ay 6 takla atıyor.

Yıkıcı buhran sayesinde devrimin kitle tabanı olağanüstü hızla genişlemiştir; bu geniş taban içinde duygudaşlık, ortak refleks gösterme ihtiyacı ve zorunluluğu ileri dereceye varmıştır; ne var ki, bu geniş kitle tabanı içinde tamamen dibe vurmadan yüzeye çıkma çabasına girişmeyenler çoğunluktadır.

Toplumun en yüksek kesiminde doğrudan açıklıkla boğuşan milyonlar var: işsizler, geçici işlerde çalışanlar ve küçük bir bölük dışında işçi sınıfının çoğu, bu durumdadır. Bunların hemen üzerinde modern yaşam standartlarını

karşılatabilen, hatta küçük mülk sahipleri gibi ev araba ve benzeri alabilen bir kalabalık var. Bunlar 2 yılda açlık sınırına doğru inmemek için çırpınıyorlar, eski alışkanlıklarını terk etmemekte direniyorlar.

Hem tecrübe edenler, hem de bu düşüşe direnenler hangi birikimle giriyorlar buhranın nihai evresine? Öfke, hem konformist alışkanlıkların beslediği korkuya üstün gelecek seviyeye yükseliyor, hem de sermayenin iktidar dışındaki temsilcilerini de kapsayan bir yaygınlığa ulaşıyor. Son seçim macerası, bu birikimin düzeyi hakkında bir bilgi sağladı. Biriken bilinç, en başta uzlaşmacı solun yükselttiği boş beklentiler duvarını aşmaya başladı. Artık pek az insan “anayasal yolların” bir sonuç üreteceğine inanıyor. Artık pek az insan şimdilerde yeniden köpürtülen AB rüyalarının gerçekliğine inanıyor. Ve ertelenemez özlem, en umutsuz haykırışlarla, bu toprakları terk edip gitmek isteği ile kendini ifade ediyor. Geriye kararlılık birikimi kalıyor.

Sonucu belirleyecek olan kararlılık birikimimizdir. Yükselip yayılan öfke, keskinleşen bilinç ertelenemez. Özlem, bir noktanın ötesinde, sonuna kadar gitme kararlılığı doğuracaktır. Devrim teorilerinin büyük dersleri, devrimci kitlelerin kararlılığını bileyen esas etmenin, karşı devrimin sonuna kadar gitme kararlılığını sergilemesi olduğunu söylüyor. Öncekiler bir yana, dinci faşizmin seçim akşamı sahneye koyduğu açık tehditler, on milyonlarca insana bir iç savaş tecrübesi yaşatmıştır. Bu manzarayı görünce, bir seçim değil “başka bir şey” yaşadıklarını anladılar ve hemen ertesinde “başka bir yol denemek” üzere arayışlar yoğunlaştı. Bu arayışın kendisi bile kararlılık göstergesidir, birikmeye başlamıştır.

Bu toprakların emekçi kitlelerinin devrimci birikimini küçümseyen veya unutanları utandıracak günlerin arifesindeyiz.

31 Ağustos 2023

ŞİMDİ DE GABON

Gabon ya da Gabun. Batı Afrika'nın Güney Atlantik kıyısında, iki milyonu biraz geçen nüfusuyla bu küçük ülkenin bir sabah askeri darbeyle uyanacağını kim tahmin edebilirdi? Hiç kimse!

Fransa ve onunla birlikte ABD'nin at koşturduğu, politik dile çevirirsek, yeni-sömürge ilişkileriyle kendilerine bağımlı kıldıkları Afrika ülkeleri domino taşı gibi birbiri ardına düşüyor. Gana, Burkina Faso, Mali, Nijer, Çad ve Sudan... Afrika'yı ortadan kuzey-güney diye ayıran ülkeler dizisi.. Bu dizinin son halkası Nijer'di. Emperyalistler Nijer sürpriziyle nasıl baş edeceklerini daha çözmeden Gabon sürpriziyle karşılaştılar.

Kısaca özetlersek, Gabon'da geçen hafta Gabon Ordusunun üst düzey subayları, Fransa'nın işbirlikçisi hükümetin Pazar günü yapılan genel seçimleri "kazandığını" ilan etmesi üzerine seçim sonuçlarını tanımadıklarını ve yönetime el koyduklarını açıkladılar. Seçim sonuçlarının nasıl hileli olduğu üzerinde durmaya gerek yok.

Askerlerin Cumhurbaşkanı Ali Bongo Ondimba'yı görevden alıp yönetime el koyduklarını açıklamalarıyla birlikte Gabon halkı sokaklara çıkarak kitlesel ve coşkulu kutlamalara başladı. 56 yıllık Fransız işbirlikçisi Bongo ailesinin egemenliği sona ermişti. Şüphesiz, aile ile birlikte Fransa'nın Afrika'daki egemenliği de büyük bir darbe yedi.

Gabon ve Nijer, emperyalist Fransa'nın uranyum ve petrol ihtiyacının önemli bir bölümünü, amiyane tabirle, "beleşe" karşıladığı ülkelerdi. Şimdi, bu hortum kesilmiş oldu. Ali Bongo'nun ifadesiyle, "*Gabon'suz Fransa yakıtsız arabaya benzer*". Böylece, Afrika'daki askeri darbelerle Fransa en önemli hammadde kaynaklarından yoksun kalmış oluyor.

Liberallerin ve onlarla genetik bağı olan sosyal reformist

uzlaşmacıların tüyleri, “askeri darbe” sözünü duyunca diken diken oluyor; ama Afrika’da birbiri ardına ortaya çıkan askeri darbeler emperyalistlerin -Fransa bunların başında geliyor şimdilik- yeni-sömürgecilik ilişkilerine ve dünya üzerindeki egemenliklerine önemli darbeler indiriyorlar. Emperyalist hegemonya sadece Afrika’da değil, Afrika’yla birlikte bütün dünyada darbe yiyor ve bu darbelerle sarsılıyor.

Emperyalizmin işbirlikçi hükümetlerini devirip yönetime gelen askeri yönetimler antikapitalist mi? Bu yönde bir işaret yok ya da pek az işaret var. Antikapitalizmle yani kapitalizmi de hedef alan mücadeleyle birleşmemiş antiemperyalist mücadelenin, zafere ulaşsa bile o ülkenin sonuna kadar emperyalist ilişkilerin dışında kalamayacağı söylenebilir ve bu doğrudur da... Ancak bu böyledir diye, emperyalizme karşı verilen mücadelelerin desteklenmesine gerek olmadığı sonucu çıkmaz. Dünya proletaryası, emperyalizme karşı verilen bu mücadelelere karşı, antikapitalist değil diye kayıtsız kalamaz; kalmamalı.

Çünkü nihayetinde bu mücadeleler emperyalist devlet ve hükümetleri yoruyor, güçten düşürüyor, zayıflatıyor ve dünya proletaryasının emperyalizme ve kapitalizme karşı verdiği mücadeleye güç katmış oluyor. Afrika’da son bir iki yıl içinde ortaya çıkan askeri darbelerin büyük kısmı karşısında ABD ve AB emperyalistlerinin hop oturup hop kalkmalarının, askeri müdahale dahil, her yola başvurmayı göze almalarının nedeni budur.

ECOWAS içindeki Afrika’nın işbirlikçi devletleri Nijer’e askeri müdahaleyi tartışırken Gabon’da Ali Bongo Ondimba devrildi. Bunun işbirlikçi devletler için bir sürpriz ve korku kaynağı olduğundan şüphe duyulmamalı. Nitekim, Ruanda ve Kamerun hükümetleri, ordularının üst düzey subaylarını daha ortada bir şey yokken değiştirme kararı alıp değiştirdiler. Belli ki ateş bacayı sarmış.

Gabon, Afrika’yı kuzey ve güney diye ayıran ülkeler dizisinin biraz güneyinde yer alıyor. Söz konusu ülkelerle sınırı yok. Kongo ve Kamerun tarafından kuşatılmış; yani tecrit edilmiş bile kabul edilebilir. Ancak, Gabon’da işbirlikçi hükümeti deviren ordunun en büyük güvencesi, yoksul Gabon halkının desteği.

Bu, işbirlikçi hükümetleri devirerek yönetimi alan bütün askeri yönetimlerin güvencesidir. Saydığımız bütün ülkelerde yoksul halklar işbirlikçi hükümetlere karşı askeri yönetimleri destekliyor.

Afrika kıtasının en batısındaki küçük Gabon'da Fransa işbirlikçisi elli altı yıllık yönetimin yıkılması, bu yaşlı kıtada emperyalistler için güneşin batmakta olduğunun en büyük işaretlerinden biri oldu. Bunu başka işbirlikçi yönetimlerin yıkılması takip edecek mi? Etmeyeceğini düşünmek için hiç bir neden yok. Afrika halkları uyanıyor, ayağa kalkıyor ve kendi geleceklerini kendi ellerine almaya başlıyorlar.

Emperyalistler bu uyanış karşısında çaresiz. Şimdilik işbirlikçilerini öne sürerek bu dalganın önüne geçmeye çalışıyorlar. Olmadı, bizzat müdahalenin koşullarını hazırlıyorlar. Ama kendilerinin müdahalesi ne kadar mümkün; burunlarının dibinde Rusya-Ukrayna savaşı varken!

Emperyalistler dört bir yandan halkların kuşatması altına giriyorlar.

2 Eylül 2023

KAZANMAYI REDDETMEK

Bu topraklarda kitleler, yarım yüzyıldan fazla bir zamandır, burjuvaziyle savaş halinde. Bu, basit bir mücadele değil, ciddi bir savaştır. Savaşın bu denli uzun süredir devam etmesinin bir nedeni, diğer şeyler bir yana, bu toprakların devrimci bir kavga için verimli olmasıdır. Buralar devrim için verimli olmasaydı, dünyanın en ağır baskılarının yaşandığı bir yerde, tüm bu şartlara rağmen, devrimci savaş bu kadar uzun süremezdi. Bunun diğer bir nedeni, yüksek bir devrimci bilince sahip mücadeleciler kitlelerin ve bunların en ileri kesimi olan örgütlü devrimci güçlerin, devrimci komünistlerin varlığıdır.

Amacımız bir gerçeğin altını çizmek değil, verimli bir yerde iktidar hedefini önüne koymayan bir anlayışı eleştirmektir. Önüne politik ve pratik bir görev olarak iktidarı almayı koymamışsan, iktidar için örgütlenmemişsen ve bunun için savaşmıyorsan, dünyayı değiştirme kağıt üzerinde kalır. Çünkü, dünyayı değiştirme devrimci bir iktidara dayanılarak gerçekleşir. İktidara dayanarak ve kitle inisiyatifini sonuna kadar harekete geçirerek. Kitleler on yıllardır, iktidara gelmek için savaşıyor. Fakat uzlaşmacı siyasetler, verili savaşın hep gerisinde kaldı. Seçim süreci de içinde, daha geniş bir zamanlama boyunca, kitlelerin iktidar savaşımını bilinçli olarak saptırdılar. Burjuva egemenliğine ve kapitalist topluma karşı gelişen devrimci kitle hareketini, burjuva diktatörlüğün sınırları içinde söndürmek istediler. Devrimci hedefleri lafta kabul edip, pratikte iki yüzlüce davrandılar. Toplumu herkesin ihtiyacını karşılayacak şekilde dönüştürmek, Leninist Partinin politik ve pratik görevidir.

Sosyal eşitsizliğin derinleştiği, bununla bağlantılı olarak, kitlelerin genel bir başkaldırı içinde olduğu; kitlelerin devrimci olgunluk gösterdiği bir yerde doğrudan doğruya

iktidarı ele geçirmek için mücadele etmemek, dünyada yakın tarihteki ayaklanmalarda kullanılan bir deyimle, kazanmayı reddetmektir. Emekçi kitleler, kendi kurtuluşu için, kendi iktidar hedefi için, savaşmalıdır. Burjuva muhalefeti iktidara getirmek için değil. İşçi sınıfı, uzlaşmacı bir politikayla değil, bağımsız ve devrimci bir politikayla kazanır.

Ama mücadele gücünden yoksunsan, devrim toprağında bile kazanamazsın. Devrimci mücadele gücü olmayanlar yani devrimci mücadele gücü tükenenler, çözüm gücü de olamazlar. Kitlelere bir çıkış gösteremezler. Uzlaşmacı siyasetler, devrimci mücadele gücünü çoktan tüketti. Bunlar, yalnızca ilk çıkışlarında devrimci bir güç taşıyorlardı. Fakat yıllardır bundan yoksunlar. Uzlaşmacıların bazıları ise, hiçbir zaman devrimci olmadılar. Dünyayı dönüştürenler, devrimci mücadele gücü olanlardır, devrimci gruplarla, devrimci kitlelerdir.

Mücadelenin sonuna kadar götürülmesi üzerinde sıkça duruyoruz. Çünkü işçi sınıfı ve işçi sınıfı önderliğinde halk kitleleri, sonuna kadar giderlerse kurtulabilirler. Fakat, sonuna kadar gitmek sınıfsaldır. Devrimci bir sınıf olarak, işçi sınıfı, mücadeleyi iktidarın ele geçirildiği son noktaya kadar götürebilir. İşçi sınıfı ve işçi sınıfının önderleri içten devrimcidir. Mücadeleyi hedefine vardırarak için tutarlıca savaşır. En çetin kavgalardan geçmeyi göze almak lazım. Devrimi sonuna kadar götürmek, amansız kavgayı gerektirir. İktidarı almak halk demokrasisini gerçekleştirmek, sosyalizme geçmek amansız bir mücadele verilmeden gerçekleşemez. Bu, deyim yerindeyse, devrimci kitlelerin ateş hattında ilerlemesidir. Lenin önderliğindeki 1917 Sosyalist Ekim Devrimi ve sosyalizmin inşası mücadelenin şiddetli ve yoğun bir sürecidir. Kırklı yılların sosyal devrimleri olsun, Küba Devrimi olsun, devrim sonuna kadar amansız götürülerek başarıya ulaşıldı. Küçük burjuva siyasi hareketler, sonuna kadar gitmeyi göze alamadılar; küçük mülk sahiplerinin toplumsal konumundan hareket ettikleri sürece de, daha ileriye gidemezler.

Uzun zamandır verilen mücadelenin devrimci sonuçları, bunun insanları yeni bir dünya için ayağa kaldıran etkileri küçümseniyor. Devrimin verimli mücadele zeminleri

üzerinde yükselişi göz ardı ediliyor. On yıllarca süren yoğun-yüklü devrimci mücadelenin bugün ulaştığı düzey, niceliği ve niteliği hafife alınıyor. Sonuç devrimin gelişiminin basite alınmasıdır.

Devrim, emekçi halk kitlelerinin eylemlerinde ve ayaklanmalarında geliyor. O halde, kitle eylemlerini ciddi olarak ele almalıyız. Gelgelelim, eylemlerle devrimin bağı kurulamıyor. Dolayısıyla en sarsıcı eylemler bile basite alınabiliyor. Dünya çapında isim yapmış, birçok sosyalist yazar, araştırmacı, düşün insanı dahi, sıra eylemleri değerlendirmeye gelince, sıradan sonuçlar çıkarabiliyorlar. Dünyada son otuz yılda, yapılan, sarsıcı etkileri, devrimci sonuçları olan ayaklanmalar, hoşnutsuz olan kitlelerin basit birer protestosu biçiminde değerlendiriliyor. Halbuki, büyük sokak gösterilerinin ve ayaklanmaların ciddi nedenleri var. Eylemler, bu toplumun insanların ihtiyaçlarını -ki bunlar çağdaş ihtiyaçlardır- istek ve özlemlerini karşılamamasından ileri geliyor. Yani eylemler derinlikli ve kapsamlı bir içeriğe sahip. Dünyanın yakın tarihini boydan boya geçen eylemler, yeni bir gelecek, yeni bir yaşam için bu topluma karşı yapılan küresel başkaldırıdır. Gezi Ayaklanması bu bakış açısıyla ele alındığında, sınıf savaşındaki gerçek rolü ve devrimci sonuçları daha iyi anlaşılır.

Devrimci bir bakış açısına sahipsen, göreceksin ki, toplumun değişmesi amacıyla her gün sayısız eylem yapıyor, her gün sayısız çatışma meydana geliyor. Toplumun değişim dinamiklerini daha iyi anlamak için, sadece eylemlere bakmak yetmez. İnsanların eğilimlerine de bakmak gerekir. Toplum, düşün, sanat, edebiyat, estetik vb her alanda bu toplumla çatışma içinde.

Sınıf mücadelesinin somut bir hedefi olan iktidar sorununu çözecek olan emekçi kitlelerin tarihsel hareketidir. Yeni bir geleceğin başlatılması, kitlelerin tarihsel hareketi dışında, ancak bir program formülasyonu olarak konabilir. Kitlelerin güncel tarihsel hareketi, tüm canlılığıyla, her gün sayısız eylemle kendini ortaya koyuyor. Kitlelerin tarihsel hareketinin ilerlemesi yani devrimci toplumsal pratiğin güçlendirilmesi ve yaygınlaştırılması, bizi hedefe götürecektir. Eski toplumsal yapı kitlelerin devrimci toplumsal pratiğiyle altüst edilir, yıkılır.

“Kitle hareketleri genellikle pek uzun ömürlü olmaz. Hareketlerin çoğu, ortada hiçbir uyarı işareti yokken meydana gelir, sonra söner, insanlar unutmaya başlar ve ardından yeniden patlak verir.”

Burada yapılan dünyanın yakın tarihinde patlak veren halk ayaklanmalarının, küresel başkaldırının yüzeysel bir değerlendirilmesidir. Kitle hareketlerinin tekrar patlak vermesinin temelinde bir toplumsal zorunluluk olduğunu anlamamız lazım. Tarihin ileriye doğru boyutlanmasında rastlantıların da yeri vardır. Ve bu tarihin zenginliğidir. Bir toplumsal hareketi, bir halk ayaklanmasını yaratan koşullar varlığını sürdürdükçe, aynı olaylar yeniden yeniden patlak verir.

Olayların patlak vermesini yalnızca nesnel koşullarla açıklamak, öznenin tarihteki rolünü önemsizleştirmektir. Eylemler yıllarca sürüyorsa ve ısrarlı bir özellik kazanmışsa, bunun ardında uzun zamandır süren örgütlü devrimci savaş var. Sınıf mücadelesinde etkin bir rol oynayan örgütlü mücadele ortaya konmadan, kitle hareketlerinin sık sık patlak vermesi tam olarak açıklanamaz. İnsanca yaşam biçimi için, kapitalizme karşı ortaya çıkan küresel başkaldırının kendiliğinden özelliği çok açık. Kendiliğinden hareket yarı da olacaktır. Bu hareketin daha ileriye, temel devrimci hedeflere kadar varması, işçilerin devrimci sınıf partisinin örgütleyici etkinliğine ve öncülüğüne bağlıdır.

“Art arda yaşanan muhtelif kitle hareketlerinin çoğu kez bulaşıcı etki yarattığını gördük, dünyanın bir bölgesinde meydana gelen gösteriler bambaşka bir bölgedeki gösterileri harekete geçirdi.”

Bunun temel bir nedeni kapitalist dünyanın güncel durumudur: Kriz, çürüme, çökme, sınıflar ayrımının derinleşmesi; sınıf çelişkilerinin kapitalist sistemin genelinde gelişmesi ve keskinleşmesi, devrimci durumun oluşması. Bunların yanında, emekçi kitlelerin mücadelede, eylemlerde gösterdiği cesaretin küresel yaygınlığı da eylemlerin başka ülkelere sıçramasına yol açıyor.

Kapitalist dünyanın birçok merkezinde, dünya sokaklarında anti kapitalist eylemlerin etkisini aynı sıralarda göstermesinde, kadınların özgürleşme hedefiyle küresel

başkaldırısının önemli bir etkisi var. Kadınların küresel başkaldırısı görülmeden, genel küresel başkaldırı anlaşılabilir.

Doksanlı yıllara kadar kimse, emperyalist ülkelerde sınıf çelişkilerinin bu kadar keskinleşeceğini, bu kadar devrimci durumun doğacağını, küresel bir iç savaşın onlarca yıl sürecek bir döneme gireceğini, devrimci ayaklanmalara sahne olacağını, dünya devriminin önlenemez bir yükselişe gireceğini, devrimin güncelliğinden söz edileceğini vb. söyleyemezdi. Leninist Parti, bu gelişmeyi, ana çizgileriyle o yıllarda koydu. Savaş, toplumun tüm yüzeyini kaplıyor. Emekçiler, kadınlar, her noktada burjuvaziye ateş açıyor. İsyan ve devrim küresel bir durumdur.

Her ülkede işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri iktidar sorununu pratik yolla çözmeye giriştiklerinde kapitalist dünyanın görünümünü yukarıda belirttiğimiz gibidir. Yani bu demek oluyor ki, dünyada genel koşullar, iktidarı ele geçirmek için uygundur. Dünyada devrimin objektif şartları oluşmuştur. Doğrudan, her devrim, kapitalist dünyanın tüm gerici güçlerini karşısında bulur, fakat, dünya burjuvazisi de, dünya proletarya hareketinin ve ezilen halkların birleşik hareketini ortak mücadelesini ve militan dayanışmasını karşısında bulur. Bu dünya çapında iki sınıfın, iki gücün yani karşıtların savaşımıdır.

Uluslararası proletaryanın, sermayenin sınıf egemenliğine ve sınıf düzenine karşı mücadelesi, dünya çapında, birleşik bir karşı devrimle karşı karşıya olduğundan, sermayeye karşı mücadelenin mantığı, emekçilere, birlikte mücadele etmeyi dayatmaktadır. Proletaryanın enternasyonal dayanışması ve birlikte hareketi, mücadelenin mantığının gereğinin pratikte yerine getirilmesidir. Tekelci kapitalizme karşı mücadelenin mantığı, her ülkede işçi sınıfına emekçi halkla birlikte hareket etmesini dayatıyor. Birleşik mücadele kapitalizmin ezdiği tüm sınıf ve grupları kapsar. İşçi sınıfı, emekçi halk, kadınlar, ezilen ulusun UKKTH ilkesi yönündeki mücadelesi. Reformist hareketler ve aynı anlayıştaki yazarlar, “toplumsal muhalefet” tanımını kullanıyorlar. Onların sınıf işbirliği anlayışında bu tanımlama, burjuva muhalefet güçlerini de kapsar. Halbuki burjuva egemenliği deyince, iktidarın yanında, muhalefeti de buna dahildir. Reformistlerin amacı, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin hedefini ve dolayısıyla mücadelesini saptırmaktır.

Devrimci sınıfın ve diğer devrimci kitlelerin görevi tarihin önlerine getirdiği çelişkiyi çözmektir. Sistemin çelişikleri çözülmeyen, kitleler yeni bir geleceği başlatamazlar. Çelişkiyi çözecek olan devrimci sınıftır, devrimci kitlelerdir. Tarihi devrimci kitleler yapar. Görevimiz devrimci kitlelerin iktidar savaşını güçlendirmek ve bu mücadelenin her aşamasında önderlik görevini yerine getirmektir.

13 Eylül 2023

FELAKETLERE HAZIR OLMAK

Dünya yangın, sel, deprem gibi felaketlerle sarsılıyor. Türkiye ve Kürdistan'da meydana gelen ve on binlerce insanımızın ölümüne yol açan depremden bugüne kadar geçen yedi-sekiz aylık süre içinde, dünyada, binlerce kişinin öldüğü “felaket”ler meydana geldi.

Yunanistan'ı önce yangınlar kasıp kavurdu. Binlerce hektar alan bu yangınlar sonucu çöle döndü. Onlarca kişi yangınlarda can verdi. İtalya, Sicilya adası yangınlarla kavruldu. Aynı zaman diliminde Türkiye'de haftalar süren orman yangınları ortaya çıktı.

Bu “felaket”lerin yarattığı yıkım sarılmadan bu sefer her tarafı seller basmaya başladı. Yunanistan'da koca bir tarım ovası sel suları altında kaldı. Yine insanlar öldü, evler sular altında kaldı, tarım arazileri girilemez hale gelen köylüler tüm ürünlerini kaybettiler.

Yunanistan'da neler olup bittiği anlaşılmadan bu sefer Fas'ta deprem yoksul insanları vurdu. Üç bine yakın insan öldü. Binlerce insan evsiz kaldı, açlık girdabına itildi. Henüz Fas depremi konuşulurken bir “felaket” haberi de Libya'dan geldi. Libya'nın doğusunda yer alan Derne şehrinde baraj kapaklarının yıkılması sonucu büyük bir sel felaketi meydana geldi ve altı binden fazla sayıda insan yaşamını yitirdi.

Toplumları yıkıma sürükleyen bütün bu “felaketler”in ortak noktası, hepsinin de emperyalist devletler ve yerli işbirlikçi burjuvazi tarafından yağmalanan bağımlı kapitalist ülkeler olmalarıdır. Libya, burada tipik örnektir. Bundan yaklaşık on iki yıl önce, emperyalist devletlerin akbabalar gibi, petrol kaynakları için üzerine çöktükleri Libya, kusursuz bir yıkım yaşamaktadır. Ekonomik, sosyal, siyasal yıkım yaşayan, gerici bir iç savaş içine itilen, alt yapısı tahrip olmuş Libya, Derne Vadisi Nehri üzerindeki barajın ve köprülerin yıkılması sonucu bu acı olayı yaşadı.

Emekçi sınıfların ve doğanın kapitalistler tarafından yağma biçimine varan sömürsü, toplumların tüm dokusunu bozup çürütürken yangın, deprem, sel ve benzeri doğa olaylarının toplum üzerindeki yıkıcı gücünü de had safhaya çıkarıyor. Örneğin, kapitalist üretim biçiminin yol açtığı iklim değişikliği ısınmayla birlikte kasırgaların sıklığını da artırmış durumda.

Açık ki, bundan böyle, sel, yangın gibi kapitalizmin yol açtığı iklim değişikliğine bağlı olayları, yıkıcılığı artmış biçimde, daha sık yaşayacak, daha büyük acılara katlanmak zorunda kalacağız. Deprem gibi doğa olayları da, kapitalist yapılaşma, konut sorunu ve doğanın yağmalanması nedeniyle, aynı şekilde işçi ve emekçi sınıflar, yoksul kitleler üzerinde daha yıkıcı hale gelecek.

Son bir kaç ay içinde yaşananlar, yoksul emekçi sınıfları, ezilen halkları derin bir yıkım ve acı girdabına sürükleyen bu tür olayların, özellikle bağımlı kapitalist ülkelerde sıklaşarak devam edeceğini gösteriyor.

Nitekim, bilim insanları, şimdiden Türkiye ve Kürdistan'da yakın gelecekte depremlerin kaçınılmaz olduğuna ve kapitalist yapılaşma, sömürü, rant yüzünden yıkımın korkunç boyutlarda olacağına işaret ediyorlar.

Kapitalizm, burjuva düzen, burjuvazinin sınıf egemenliği; haliyle, sömürü ve sınıflar ortadan kaldırılmadan bu felaketlerin önüne geçilemeyeceği açık. Çünkü, yıkımı bunca ağırlaştıran, bunca acıya yol açan kapitalizmin, burjuva sınıf egemenliğinin, bizzat burjuva sınıfın varlığıdır.

Felakete hazır olmak, burjuva sınıf egemenliğini yıkacak birleşik devrime; iktidarın fethiyle sonuçlanacak bir ayaklanmaya hazır olmak biçiminde anlaşılmalıdır.

Yüz binleri aşan insanımızın yaşamını yitirmesine yol açan Şubat depremi, bize böylesi durumlarda toplumun faşist devlete karşı nasıl bir kin ve öfke duyacağını yeterince gösterdi. Evleri yıkılan, yakınlarını kaybeden, her şeylerini yitiren milyonlarca insan dinci faşist iktidara ve faşist devlete karşı isyancı ruh hali içindeydi. Öyle ki, dinci faşist iktidarın başı ve devlet, bir ayaklanma patlak verecek diye ciddi bir korku içindeydi.

Ayaklanma gerçekleşmedi. Devrimci güçler böyle bir duruma, ortama hazır değillerdi. Kendilerini ortamın duy-

gusallığının kollarına bıraktılar. Enkazın kaldırılması, acı içindeki insanlara yardım etmek öncelikli görev kabul edildi. Kitlelere isyan, ayaklanma yolunu göstermek, bütün zaman ve enerjiyi buna yöneltmek yerine “yardım”ları organize etmeye öncelik verildi.

Buradaki hümanizmada anlaşılmayacak bir şey yok. Ama devrimcinin, devrimci komünistlerin görevi, isyana, ayaklanmaya hazır bir sınıfa, ezilen yoksul halklara en ağır koşullarda özgürlüğün yolunu göstermektir. İşçi sınıfı ve ezilen halklar tıpkı Fransız devrimini anlatan tabloda olduğu gibi, ölülerinin üstüne basarak isyana, ayaklanmaya devam etmez ise, bu ayaklanmayı arkasında bıraktıklarına bakmadan, sonuna kadar götürmeyi bilmez ise, zafer yüzü göremez.

Felaketleri önlemeyi istiyorsak isyan ve ayaklanmalara, birleşik devrimle iktidarın fethine hazırlanmalıyız. Şubat depremi, burjuvazinin, dinci faşist iktidarın soruna nasıl bir taş katılığıyla yaklaştığını bize gösterdi.

Son bir kaç aylık süreç, burjuva sınıf egemenliği, kapitalist üretim biçimi ayakta kaldığı sürece felaketlerden kurtulamayacağımızı ve bu felaketlerin artarak süreceğini bize öğretti.

Bütün bunlardan dersler çıkarmak ve hem kendimizi hem de emekçi sınıfları isyan ve ayaklanmaya hazırlamak zorundayız.

15 Eylül 2023

ÇERKEZOĞLU VAKASI

DİSK Genel Başkanı koltuğunda oturan Arzu Çerkezoğlu'nun, yanında yardımcısı Remzi Çalışkan'ın da olduğu bir heyetle faşist İYİP Genel Başkanı Meral Akşener'i gidip makamında ziyaret etmesi ortalığı ayağa kaldırdı.

Oysa yeni ve ilk defa olan bir şey değildi. Neredeyse bir yıl önce, aynı Çerkezoğlu, aynı sıfatla yine makamına giderek Akşener'i ziyaret etmişti. Demek ki, ortada ne bir sürpriz, ne de şaşılacak bir şey vardı.

Ama bir fark var. Son görüşmeye ateş püskürenlerin büyük bir çoğunluğu, önceki görüşme hakkında gıklarını çıkarmamışlardı. Neden? Sorunun yanıtı basit. Bir yıl önceki görüşme, genel ve cumhurbaşkanlığı seçimlerinin yaklaştığı bir tarihte olmuştu. Bugün ortalığı ayağa kaldıranların büyük çoğunluğu, o gün Meral Akşener faşistin içinde yer aldığı "Millet İttifakı"na desteklemenin ısınma turlarını yapıyorlardı.

Sonra ne oldu? Okur hatırlayacaktır, örneğin, zamanın EMEP Genel Başkanı, hızını alamayıp İmamoğlu'na destek vermek için Saraçhane'de aynı faşist Akşener'le aynı otobüsün üzerine çıkmış, yan yana resim vermişti. Birkaç ay sonra düzenlenecek seçimlerde yapılacak dolaylı ittifakın provası gibiydi.

Sonrasını biliyoruz. DİSK ve bugün onu Meral Akşener faşistini ziyaret etti diye eleştiri yağmuruna tabi tutanların ezici bir çoğunluğu seçimlerde "Millet İttifakı" perdesi arkasındaki Meral Akşener'i desteklemek için kuyruğa girmişlerdi.

Sorun, DİSK Genel Başkanı'nın CHP dahil, gerici-faşist partileri ziyaret etmesinden çok daha ötededir. DİSK Genel Başkanlığı'nın, CHP'den milletvekilliği kapmak için bir sıçrama tahtası olduğu biliniyor ve muhtemelen, kişi olarak Arzu Çerkezoğlu, şimdi bu atlayışın hazırlıklarını yapıyor.

Sorun şurada: DİSK, devrimci bir sendika olarak bitirildi. Yeni bir durum değil. DİSK'in müteveffa TKP tarafından, CHP'li Abdullah Baştürk'e teslim edildiği 1970'li yılların ikinci yarısında başlayan bir süreçti bu. Uzun yıllar içinde DİSK, bütün devrimci niteliklerinden arındırılarak burjuvazinin kuyruğuna takıldı. "DGM'yi Ezdik Sıra MESS'te" sloganını atan DİSK, bugün faşist olanları dahil, düzen partileriyle "Bölüşüm krizine karşı 'Gelirde Adalet Vergide Adalet'" sağlamak için görüşmeler yapıyor.

DİSK Başkanlar Kurulu'nun bu yönelimi, DİSK'in ölüm ilanıdır. İşçi sınıfını sömürü düzenini ortadan kaldırmaya çağırarak yerine, düzenin kaçınılmaz sonuçlarını ortadan kaldırmak için yani asla olmayacak bir şey için, mücadeleye çağırarak, işçi sınıfını oyalamaktan, işçi sınıfında boş, asla gerçekleşmeyecek bir beklenti yaratmaktan başka bir anlama gelmez.

Üretim araçlarının ve toprağın özel mülkiyeti yani sermaye niteliği sürdükçe "gelirde adalet" boş bir safsatadır. Gelirde "adalet"ın sağlanmasının ilk ve temel koşulu, üretim araçlarının ve toprağın özel kapitalist mülkiyetinin ortadan kaldırılması yani kapitalist düzenin, burjuva sınıf egemenliğinin ortadan kaldırılmasıdır. Bu gerçekleşmeden, kapitalizm koşullarında, burjuva düzen içinde, bu düzen isterse dünyanın en demokratik burjuva cumhuriyeti olsun orada "gelirde adalet" gerçekleşmez. Aksini ileri sürmek, işçi sınıfında ve emekçi kitlelerde bu yönde beklenti yaratmak, burjuva sınıf çıkarına işçi sınıfını oyalamaktır; dahası aldatmaktır.

"Vergide Adalet" talebi ya da sloganı, bundan daha büyük bir safsata; bundan daha beter bir aldatmaca ve oyalamadır. Çünkü, örneğin, gelir vergisi yani doğrudan vergi "artan oranlı" bir vergi sistemiyle yani gelir oranına göre alınan bir vergi olsa bile, burjuva devlet, asıl olarak dolaylı vergi yoluyla işçi sınıfını ve emekçi kitleleri soyup soğana çevirmektedir.

Dolaylı vergi, bilindiği gibi, burjuvanın da işçi-emekçinin de hemen hemen aynı oranda tükettiği, temel tüketim mallarından, örneğin bir litre benzinden, bir kilo şekerden alınan vergidir ve bu vergi, günlük yaşam içinde işçinin, emekçinin farkına varmadan, şekeri, tuzu, benzini, mazotu alırken ödediği vergidir.

“Gelirde Adalet-Vergide Adalet” sloganını ya da talebini diyelim, ileri süren DİSK Başkanlar Kurulu, devrimciliğe atılan ilk adımda öğrenilen, bu kadar basit bir şeyi bilmiyor olamaz. Ama burjuva sınıfla uzlaşma, devrimci olan her şeyden uzaklaşma, işte böyle, kişiyi ya da kurumu en basit şeyleri unutmış gibi yapar.

İşçi sınıfını ve emekçileri düzeni yıkmak, devrim ve iktidarın ele geçirilmesi için mücadeleye çağırarak yerine, böylesi safsata, kapitalizm altında asla gerçekleşmeyecek talepler için mücadeleye çağırarak burjuvaziye hizmet etmektedir.

Gelinen noktanın panzehiri militan, devrimci sınıf sendikacılığını yükseltmektir. DİSK, 1967’de Türk-İş’in mücadelede dip yaptığı; buna karşılık işçi sınıfının kapitalistlere karşı militan, geniş çaplı bir kavgaya girdiği koşullarda doğdu. Bugün DİSK, burjuvaziyle uzlaşma politikası sonucu ölümünü ilan ediyor. Buna karşılık işçi sınıfı, her yerde hareketlilik içinde; mücadeleye atılıyor, çıkış yolu arıyor.

Tarih kendini tekerrür etmiyor. Farklı koşullarda olduğumuz kuşkusuz. Ama sınıf savaşının mantığı aynıdır. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler burjuvaziyle uzlaşmaz bir mücadele içine girenlerin, kendilerine bu cehennemden gerçek çıkış yolunu gösterenlerin etrafında toplaşacaktır.

Militan, devrimci sınıf sendikacılığını yükseltmek, bu yolda önemli bir basamak olacak!

18 Eylül 2023

BURJUVA DARKAFALILIK AYNASINDA DAĞLIK KARABAĞ

Dağlık Karabağ bir kez daha savaşın eşiğinde. Azerbaycan yönetimi, bu sabah Dağlık Karabağ'da sözüm ona “anayasal düzeni tesis etmek üzere antiterörist operasyonlar” başlattığını duyurdu.

Duyuru, Azerbaycan Savunma Bakanlığı tarafından yapıldı. Azerbaycan, henüz bir savaştan söz etmiyor, ama bir savaşın kapıları ardına kadar açıldı; şüphesiz Ermenistan devleti kendinde savaşacak güç ve iradeyi bulursa. Ermenistan Başbakanı Paşinyan'ın şimdilik yapabildiği tek şey, daha dün gerilim yaşadığı ve Kafkaslarda görmek istemediğini ima ettiği Rusya'yı müdahale etmeye çağırarak oldu.

Oysa, Paşinyan, Rusya'ya meydan okurcasına ve Rusya'yı kasıtlı biçimde öfkeliendirmek istercesine Ermenistan'da ABD ile ortak askeri tatbikat düzenleyeli bir kaç günü geçmemişti. 2020 savaşında kendisini Azerbaycan-Türkiye ikilisinin elinden kurtaran Rusya'yı bir kez daha yardıma çağırarak zorunda kaldı.

Rusya, bu çağrıya kulak asmadı. Aksine, Rusya Dışişleri Bakanlığı Azerbaycan'la temas halinde olduğunu ve Ermenistan hükümetinin, buna Paşinyan da diyebiliriz, Dağlık Karabağ topraklarının Azerbaycan'a ait olduğunu zaten resmen kabul etmiş bulunduğunu açıkladı. Bu, Paşinyan ve hükümetine, “ne haliniz varsa görün” demenin bir biçimiydi. Dahası, Rusya bölgede “Barış Gücü” olarak bulunan güçlerinin kendilerine bir saldırı olmadığı sürece silah kullanma yetkisine sahip olmadıklarını açıkladı. Yani Azerbaycan'a karşı güç kullanma yolunu seçmeyeceğini açıkça beyan etmiş oldu.

Sorunun karışanı saymakla bitmez. ABD'den Rusya'ya, Fransa'dan İran'a, İsrail'den AB'ye ve tabii ki Türkiye'ye kadar sayısız irade için içinde. Hepsinin çıkarları birbiriyle

kesişiyor, her devletin iradesi bir diğerini kesiyor; müttefik görünenler dahi bir anda kendilerini farklı saflarda bulabiliyor.

Biz burada sadece Türkiye'nin politika ve amaçlarını ortaya koyan sözleri almakla yetineceğiz. Bu, faşist gerici devletlerin, emperyalist çıkarların, burjuva egemenliğin bir ulusal mesele üzerinden savaşı nasıl bir kurum haline getirdiğinin göstergesidir. Aşağıdaki sözler, başka ulusların topraklarını ilhak etmeyi dış politikalarının temeline oturtmuş dinci faşist iktidarın ortağı Bahçeli'ye ait.

“Karabağ Türk'tür, Türk'ün yurdudur, Can Azerbaycan'ın ayrılmaz, ayrılamaz, koparılamaz vatan toprağıdır. Ermenistan aklını başına almalı, ateşle oynamaktan vazgeçmelidir. Barış görüşmelerini sekteye uğratacak, istikrar arayışlarını boşa çıkaracak her provokasyonun ağır sonuçlarına Erivan yönetimi yeri ve zamanı geldiğinde tekrar katlanmak durumunda kalacaktır. Türkiye'nin, Azerbaycan'ın toprak bütünlüğünü ve egemenlik haklarını tehdit eden zora dayalı kanun ve kural dışı muamele ve müdahalelere direnmesi iki devlet, tek millet onurunun bir icabıdır. Soydaşlarımız yalnız değildir. Karabağ karanlığa çekilemeyecektir. Azatlık Türk'ün ve Türk yurtlarının ezeli ve ebedi kaderidir.”

Bu sözler, gerici, faşist, emperyalist devletlerin ulusal bir sorunu demokratik temelde asla çözemeyeceklerinin; burjuva devletlerin ulusların yaşamındaki temel sorunları ancak güç ilişkileri temelinde ve güce göre çözebileceklerinin; bu “çözüm” biçiminin devletler arasında savaşı bir kurum haline getirmekten başka bir şey olmadığını kanıtıdır.

Ermenistan-Azerbaycan arasındaki Dağlık Karabağ sorunu, 1988'den bu yana bir savaş konusudur. Sovyetler Birliğı'nin dağılmasından sonra, her iki ülkede politik iktidarı ele geçiren burjuva güçler, milliyetçi duyguları kışkırtarak ilhakçı bir politika izlediler. Bu politika, burjuva politik iktidarların doğasına uygun oldu. Bu yüzden de gerçek, demokratik bir barışı bugüne kadar sağlayamadılar; bundan sonra da sağlayamayacaklar.

Dün başlayan “operasyon”, tam teşekküllü bir savaşa dönüşür mü? Bu sorunun yanıtı, tümüyle güç ilişkilerine

bağlıdır. Zaten Azerbaycan, bu adımı atmasını kendini güçlü hissetmiş olmasına bağladığını gizleme ihtiyacı duymuyor. Ancak her darkafalı burjuva gibi, Azerbaycan sadece bu günü hesaplıyor; geleceği değil. Bugünkü hesabı doğru olabilir ama bugün geçicidir; güç ilişkileri, hele de sayısız iradenin karıştığı koşullar söz konusu ise, değişkendir. Bugün güçlü olan, yarın güne gücünü yitirmiş olarak uyanabilir.

Dolayısıyla, dün başlayan “operasyon” tam teşekküllü bir savaşa dönüşse ve bu savaştan Azerbaycan hükümeti tam da hesapladığı gibi kusursuz bir zaferle çıksa bile, bunun sadece bir kesin sonucu olacaktır: Güç dengeleri değişir değişmez yeni ve daha şiddetli bir savaşın tüm koşullarını hazırlamış olmak.

Ulusal sorunda olsun, halkların diğer yaşamsal sorunlarında olsun, “demokratik çözüm” mümkün. Ancak bunun olmazsa olmaz koşulu, burjuva iktidarlar; burjuva devletler yerine işçi sınıfının, halkların devrimci demokratik iktidarlarının; devrimci-demokratik devletlerinin kurulmuş olmasıdır.

Kısaca, emeğin iktidarının kurulması, başta ulusal sorun olmak üzere, halklar arasındaki yaşamsal sorunların demokratik çözümünün ilk, temel adımıdır.

Dağlık Karabağ sorununun demokratik, kalıcı, barışçıl çözümü de, her iki ülkede, Ermenistan ve Azerbaycan’da burjuva politik iktidarların yıkılmasına; bunların yerine emeğin iktidarlarının kurulmasına bağlıdır.

Bu çözümün Kürdistan sorunu için de geçerli tek biçim olduğunu söylemeye gerek yok.

20 Eylül 2023

HAİNE HAİN DEMELİ

Faşist devlet, son bir hafta içinde Kürdistan'a yönelik iki önemli saldırı gerçekleştirdi. İlk saldırı KNK Başûr Temsilciliği'ne yapıldı ve orada KNK yöneticilerinden Cevdet Deniz Bülbün katledildi.

İkinci saldırı, Erbet Tarım Havaalanına yapıldı. Silahlı dronlarla yapılan bu saldırıda ise, üçü KYB güçlerinde Peşmerge olarak görev yapan dört kişi katledildi. Bu, faşist devlet adına şaşılacak bir durum değildi. Faşist devletin her fırsatta G.Kürdistan'da suikastler yaptığı, Kürt halkının devrimci öncülerini katletmek için hiçbir fırsatı kaçırmadığı biliniyor.

Bir havaalanına saldırı yapılması ise faşist devletin saldırı alanını daha da genişlettiğini, sadece UKH güçlerini değil, KDP dışında kalan güçleri de hedef aldığını ortaya koydu.

Aslında G.Kürdistan illerinde gözü olduğunu, oraları işgal etmek için elverişli dış ve iç koşulları kolladığını pek gizlemeyen; Türkiye'nin il plaka numaralarını Musul ve Kerkük'e kadar uzatma planlarını açıklayan dinci faşist iktidar ve faşist devlet için bunda da şaşılacak durum yok.

Burada üzerinde durulması ve Kürt halkının bilincinin son derece net hale getirilmesi gereken nokta KDP'nin Türkiye ile bu alanda yaptığı işbirliğidir. Çok açık ki, KDP'nin işbirliği ve Irak devleti ile başta ABD olmak üzere emperyalist devletlerin göz yumması olmasaydı faşist devlet ne böyle işgal planları yapmaya cesaret edebilirdi, ne de böyle saldırıları organize edebilirdi.

G.Kürdistan içlerinde yer alan Süleymaniye kentinin beş kilometre yakınındaki havaalanına saldırması, faşist devletin saldırı alanını ne kadar genişlettiğini gösteriyor. Birkaç yıl öncesine kadar Şengal, Zaxo, Dohuk gibi sınır bölgelerine saldırı düzenleyebilen faşist devlet, şimdi Ker-

kük-Süleymaniye hattına kadar uzanabileceğini ve uzanacağını belli ediyor.

Bir kez daha belirtmekte yarar var: Bu kadar geniş bir coğrafyada KDP'nin kesin ve açık desteği; Irak devleti ve ABD'nin "sert" açıklamaları geçmeyen karşı çıkışları; yani göz yummaları, hatta zımnî desteği olmadan faşist devlet "operasyon" yapamazdı.

Bu durum biliniyor ve KDP'nin özel olarak MİT'le, genel olarak faşist devletle girdiği işbirliği giderek derinleşmektedir. KDP'nin MİT ve genel olarak faşist devletle girdiği işbirliği, onlarca UKH devrimcisinin G. Kürdistan topraklarında MİT tarafından katledilmesine yol açtı. KNK Başûr Temsilciliğine yapılan saldırı sonucu Cevdet Deniz Bülbün'ün katledilmesi, bu işbirliğinin son örneği oldu.

KDP'nin Türk devletiyle girdiği işbirliği ve "ihânet" süreci çok mu şaşkırtıcı? KDP'yi sınıf yapısıyla değil de etnik-ulusal kimliği ile değerlendirenler için evet, oldukça şaşkırtıcı. Oysa, KDP'yi etnik-ulusal kimliği ile değil, sınıfsal kimliği ile değerlendirdiğimizde bunun hiç de şaşkırtıcı olmadığını, KDP'nin politikasının burjuva sınıf kimliğine tamamen uygun olduğunu görebiliriz.

KDP'yi doğru değerlendirmek, onun sınıf yapısını, sınıf karakterini doğru değerlendirmekle mümkün. KDP bir burjuva partidir. Dolayısıyla, tüm burjuva partiler için olduğu gibi, kendi sınıf çıkarları Kürt ulusunun her türlü çıkarının üstündedir.

MİT'le, faşist devletle, Türkiye burjuvazisiyle ekonomik, ticari, askeri ilişki geliştirmek bir burjuva parti olarak KDP için son derece önemlidir. Burjuva ilişkilerde kişisel çıkar bir ilkedir. Burjuva, önce kendi çıkarına bakar. Bundan sonra sınıfının çıkarına bakar. KDP işte tam da bunu yapıyor yani kendi burjuva doğasına uygun hareket ediyor. Kürdistan işçi sınıfı ve emekçilerine bu gerçeğin gösterilmesi; tam özgürlük hakkı için savaşan güçlerin bu gerçeğin bilincine varması yaşamsal önemdedir.

Yakın yıllara kadar UKH, KDP'yi "ulusal birlik" yapılacak güçler arasında saydığı için şimdi, KDP'nin işbirlikçi politikası karşısında yaşadığı hayal kırıklığı ile büyük bir kızgınlık ve öfke duymaktadır. Oysa, Leninist Parti yıllar önce, kapitalist gelişmenin Kürt ulusu içinde yarattığı sı-

nıfsal ayrışmaya dikkat çekerek, artık Kürt ulusu içinde “iki ulus” olduğuna, proletarya ve emekçi sınıflarla burjuvazinin aynı ve tek ulus içinde ele alınmaması gerektiğine işaret etmişti. Kürdistan proletaryası, emekçi sınıfları ve burjuvazisinin “tek ulus” halinde özgürlük hakkı için savaşacakları günler tarihte kaldı.

Ezilen ulus olarak Kürt ulusunun küçük burjuva milliyetçi güçleri, bu tarihsel gerçeği ısrarla görmezlikten gelecek KDP’yi “ulusal birlik” sürecinin bir parçası olarak gördüler ve Kürt halkına böyle gösterdiler. “Barzanilere hiç de hak etmedikleri ‘Başkan’ sıfatıyla” yaklaşarak, KDP’nin emekçi kitleler tarafından “yurtsever” olarak tanınıp kabul edilmesine neden oldular.

Fakat yaşam ezilen ulus küçük burjuva milliyetçiliği altındaki toprağı kaydırıyor. Her şeyden önce, G.Kürdistan yoksul emekçi sınıfları, 7 Aralık 2020’de devrimci kitle eylemi olarak başlayıp ayaklanmaya dönüşen; sadece KDP’yi de değil tüm burjuva güçleri hedefleyen ayaklanmayla bu aldatıcı bilinçten, burjuva güçler hakkındaki yanılısamadan kurtulmaya başladıklarını göstermişlerdi.

Bu bilinç giderek yayılıyor. KNK binasına ve Erbet Tarım Havaalanına yapılan saldırılarla sonuçlanan son işbirliğine karşı KDP’nin protestosu için yapılan eylemler hem bir bilinç oluşturuyor, hem de bu bilinci yayıyor.

Son saldırılardan günler önce UKH’nin Kürt küçük burjuva milliyetçiliğine yaptığı şu çağrı, durumun giderek netleşmeye başladığına işaret sayılmalı:

“Demek ki ‘ulusal birlik’ çağrısı yapanlar, öncelikle nasıl bir ulusal birlik öngördüklerini de açıklamalıdır. Yine ulusal birliğin Kürt yurtseverliği zihniyeti ve kültürü ile oluşacağını bilerek, KDP işbirlikçiliğine ve ihanetine karşı mücadele etmeyi öngörmelidirler. Sömürgeci-soykırmacı zihniyet ve siyasete karşı mücadeleyi KDP işbirlikçiliğine ve ihanetine karşı mücadeleden ayırmamalıdır.”

Evet, “haine hain demeli”! Yaklaşık üç yıl önce KDP dahil, G.Kürdistan burjuvazisine karşı ayaklanan Kürt halkı, bu konuda ezilen ulus küçük burjuva milliyetçilerinden fersah fersah ileride olduğunu kanıtladı.

24 Eylül 2023

UKRAYNA'DA PANDORANIN KUTUSU MU AÇILIYOR?

Yanıtı zor bir soru olduğu açık. Yine de hafife alınmayacak, dikkatle izlenmesi gereken güçlü belirtiler var.

Savaş sürüyor ve elbette savaş, teorik olarak, savaşan taraflar için her ihtimali içinde barındırır. Kimi “komünist”lerimizin “NATO yenilmez” diye güvenceler vermesine kulak asmamak gerek. NATO da yenilir. Örnekleri var; Afganistan gibi..

Bu, Ukrayna'da savaşın perde arkasındaki gerçek güç olarak ABD-NATO ikilisinin yenilgisinin kesin olduğunu söylediğimiz anlamına gelmez. Demek istediğimiz şudur ki, savaşta her ihtimal, en azından teorik olarak, öngörülmesi.

Yine de Ukrayna'da, emperyalist cepheye dağılma, çözümlenme hali görülüyor. Rusya'nın mayın tarlasına sürülen Ukraynalı faşistlerin savaş gücünün, emperyalist devletlerden ve bu devletlerin fino köpeği durumundaki Avrupalı devletlerden gelen askeri, siyasi, mali desteğe bağlı olduğu biliniyor. Bu akışta meydana gelebilecek bir kesinti, Ukrayna faşistlerinin yenilgisinin ilanı anlamına gelir. Zira Ukrayna bu akış olmadan savaşta bir hafta bile sürdüremez.

Şimdi bu akışta bir kesintinin, faşist Ukrayna'nın savaşta kazanacağına dair emperyalist dünyada şüphelerin artmasının işaretlerini görüyoruz.

1-ABD ve diğer emperyalist ülkelerdeki burjuva basına göre, Ukrayna faşistlerinin sahne önündeki başı Zelenskiy'e ABD'de duyulan ilgi çok azalmış. Geçtiğimiz yıl, 2022 Aralık ayında ABD kongresinde kahraman muamelesi gören Zelenskiy'nin ABD Kongresinde konuşma talebi geçtiğimiz günlerde reddedilmiş.

2-ABD Temsilciler Meclisindeki Cumhuriyetçi çoğunluk, ABD yönetiminin Ukrayna için talep ettiği 24 milyar dolarlık yardım paketini onaylamayı reddetmiş. Bunun yerine 340 milyon dolarlık yani talep edilenden 70 kat daha az bir yardım kabul edilmiş.

3-Emperyalist basın, ABD yönetiminin Ukrayna'ya gelişmiş uzun menzilli füze olan ATAMCS vermekte ayak sürürdüğünü yazdı. Yine de, bu füzelerden “bir miktar” vermeyi planladığını yazmış. Haber henüz doğrulanmamış olsa bile en azından yakın zamana kadar ki o “cömertliğin” olmadığını anlayabiliyoruz.

4-ABD’de Cumhuriyetçi Partiden kimi üyelerin, “Ukrayna'ya para akıtmaktan bıktık, bu paraların nereye gittiğini bilmek istiyoruz” şeklindeki sesleri daha yüksek duyulur oldu. Güçlü bir etkisi olmasa da, bir homurdanma olduğu açık.

5-En önemlisi, çok umut bağlanan Ukrayna'nın karşı saldırısının “zaferinden” şüphe duymaya başladıkları, bizzat ABD Genel Kurmay Başkanı tarafından kabul edildi ve açıklandı.

6-Emperyalist-faşist cephenin şimdi Avrupa yüzüne bakabiliriz. Bu cepheden, savaşın en önemli bileşenlerinden biri olan Polonya'dan önemli sinyaller geliyor. Biz bu sinyalleri ABD'nin onayı ile verilen sinyaller olarak da kabul edebiliriz.

a)Polonya ile Ukrayna arasındaki ilk çatlak, Ukrayna buğdayı ve tahılının Polonya, Macaristan, Slovakya ve Romanya'ya ithalinin yasaklanması ile gün yüzüne çıktı. Birkaç ay öncesine dayanıyor ama AB Komisyonu o zaman müdahale ederek sorunu dondurmuştu. Ortadan kaldırılmayan ama dondurulan sorun, doğal olarak, daha büyümüş olarak karşılımlarına çıktı. Sözü ettiğimiz ülkelerin çiftçileri hükümetler üzerinde öyle güçlü baskı unsuru haline geldiler ki, faşist Ukrayna'yı tüm güçleriyle destekleyen bu ülke hükümetleri, buğday ve diğer tahıl ürünlerinin ithalatını yeniden yasaklamak zorunda kaldılar.

b)Faşist Ukrayna, bu devletleri uluslararası mahkemelere şikayet edip dava açtı. Amiyane tabirle iş mahkemelere düştü.

c)Daha önce faşist Ukrayna tarafını tutan AB Komisyonu, ABD politikalarının Avrupa'daki taşeronu olan bu “komite”, bu sefer karşı tarafı destekleyeceğini ilan etti. Bu kararı ABD'den bağımsız alınmış bir karar olarak düşünemeyiz. Mahkemeye verilen dört ülke hükümeti de faşist Ukrayna'nın bu hamlesini ciddiye almayı bildiklerini okuyacaklarını açıkladılar.

7-Tam bu sırada yani geçtiğimiz birkaç gün içinde, başına “Polonya Ukrayna’ya silah vermeyi bıraktı” haberi düştü. Haberin kaynağı, Ukrayna’yı boğulan adama benzetilen ve bu yüzden tehlikeli diye niteleyen Polonya Cumhurbaşkanı Duda idi. Haberin özeti şöyle:

“TVN24’te konuşan devlet başkanı, yeni Abrams tanklarının, Patriot veya HIMARS sistemlerinin Ukrayna’ya devredilmesine karşı çıkan ilk kişinin kendisi olacağını söyledi. ‘Varşova başkasının ordusunu değil, kendi ordusunu modernize etmek için milyarlarca dolar harcıyor’ ifadelerini kullandı.”

Polonya Cumhurbaşkanı Polonya Başbakanı izledi. Başbakan da “Polonya ordusunun çok kısa sürede Avrupa’nın en güçlü ordularından biri haline gelmesi gerektiğini” söyleyerek artık modern silahları Ukrayna’ya transfer yerine kendi ellerinde tutacaklarını; buna karşılık önceden yapılmış anlaşmalar çerçevesinde teslim edilmesi gereken silahları nakletmeye devam edeceklerini açıkladı.

Bunun, “buğday-tahıl” sorunu üzerinden öfkeyle alınmış bir karar olduğunu düşünemeyiz. Başbakanın sözlerindeki, “Avrupa’nın en güçlü ordusunu oluşturma” planı kilit önemdedir. Polonya’nın birkaç yıl içinde Rusya ile büyük bir savaşa hazırlık yaptığını biliyoruz.

Öyleyse, Polonya’nın son yönelimini faşist Ukrayna’nın savaş kapasitesinden umut kesilmesi ve onun yerine Polonya’nın hazırlanması planının bir parçası olarak anlayabilir miyiz? Her şey buna işaret ediyor. Nitekim, Belarus Devlet Başkanı Lukaşenko, Polonya saldırganlığına karşı savaşa hazır olmak gerektiğini açıkladı.

8-Faşist Ukrayna’dan, onun savaş kapasitesinden duyulan şüphenin son büyük işareti NATO Genel Sekreteri Stoltenberg’ten geldi. Emperyalistlerin bu savaş memuru, BM Genel Kurulu’na katılmak üzere gittiği ABD’de Ukrayna faşistlerine şu kötü haberi verdi:

“Açıkçası aktif bir savaş durumu, Ukrayna’yı bugün ya da ilerleyen günlerde NATO’ya davet etmeyi imkansız kılıyor”

Nefes alışını bile ABD’ye soran bu memurun sözlerini ABD’den, ABD’nin politikasından ayrı düşünebilir miyiz?

Zelenskiy'nin aniden Savunma Bakanı'nı, onunla birlikte maiyetindeki tüm subayları kovması, Genelkurmay Başkanı Valeriy Zalujiy ile olan çekişmeleri ve darbe sy-lentileri bütün bu gelişmelerin üstüne geldi.

Gelişmeler yeni bir yöne doğru akmaya başladı. Öyle anlaşılıyor ki faşistlerin hezimetini görmemiz için biraz daha beklememiz gerekecek!

27 Eylül 2023

AVRUPA'DA FAŞİZM

Kanada Avam Kamerası (kısaca, Kanada Parlamentosu da diyebiliriz) Başkanı Anthony Rota, Yaroslav Hunka adlı, yaşlı (98 yaşında) bir Nazi savaş suçlusunu parlamentoya çağırıp “kahraman” diye tanıtması büyük bir tepkiye yol açtı.

Olay, Ukrayna faşistlerinin başı Volodimir Zelenskiy'nin 22 Eylül'de Kanada parlamentosunda konuşma yaptığı zamana denk getirildi. Ukrayna faşistlerinin başı konuşmasını bitirir bitirmez yaşlı faşist Parlamento salonuna alındı ve bütün parlamenterler ayağa kalkarak alkışlamaya başladılar. Yürek burkan, göz yaşartan bir sahneydi! Yaşlı faşistin gözünden de iki damla yaş yere doğru akıverdi.

Kanada'nın bütün bu ayaktakımının yer aldığı sahnede, Kanada Başkkanı Trudeau ve Ukraynalı faşistlerin başı yer almasaydı belki de bu kadar dikkat çekmeyecekti. Bu ikili, birbirlerine “sevgi dolu” gözlerle bakarak, ayağa kalkıp, alkışa katıldılar. Katlettiği binlerce çocuk, genç yaşlı, kadın gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçen yaşlı faşist, belki de onları görünce yumruklarını sıkarak ayağa kalktı ve “evet işte bu” diye içinden geçirerek, kendisine bu günleri gösteren tanrısına şükretmişti.

Gelgelelim, işler istedikleri gibi gitmedi. Hitler faşizmi dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları arasında yani dünya nüfusunun ezici çoğunluğu nezdinde hala lanetliydi. Hitleri, Nazi faşizmini açıktan savunamıyorlardı. Gerçi Ukraynalı faşistler bu konuda epey yol aldılar; Nazi sembollerini Ukrayna'da açıkça kullanıyor, bununla hatıra resimleri çekiyor, ataları Hitler'i her konuda taklit etmeye çalışıyorlar.

Ama, dünyanın geri kalanında, örneğin Kanada'da işleri henüz bu noktaya getirememişlerdi. Bu yüzden, kendi halından duyduğu korku yüzünden Kanada Başbakanı Trudeau “olanlar son derece üzücü. Kanada Parlamentosu ve

tüm Kanadalılar için çok utanç verici" açıklamasını yapmak zorunda hissetti kendisini.

Kanada Parlamentosu Başkanının özür dilemesini ve ona yapılan "istifa" çağrılarını üzerinde durmaya değmez. Böylesi durumlarda burjuvalar bir günah keçisi arar ve bulurlar. Belli ki Parlamento Başkanı Rota, böyle bir günah keçisi olmayı kabul etmiştir.

Bu ahmaklar takımı, yaşlı bir faşisti parlamentoya çağırıp ayakta alkışlayarak çok açık verdiler. Belli ki ataları Hitler'den hiç ders almamışlar. Oysa Hitler, gerçek faşist yüzünü, Alman Thyssenkrupp çelik tröstünün uşağı rolünü gizlemek için neler yapmamıştı. Nasyonal da olsa sosyalist olduğunu iddia ediyor, Alman işçi sınıfı ve emekçileri aldatmak için her kılığa giriyordu. Kanada ayaktakımı ise, dünya halkları tarafından lanetlenmiş bir Naziyi ayakta alkışlayarak tüm gerçek yüzüyle ortaya çıkmıştı.

Tepkiler yoğunlaşınca nasıl büyük bir hata yaptıklarını anladılar. Hatayı örtmek gerekiyordu. Kanada Başbakanı "çok utanç verici" tümcesini bir örtü olarak "hata"nın üzerine attı. Ayıp yerlerini örten bir incir yaprağı bile olamadı bu tümce. "Hata" ataları sayılabilecek bir yaşlı faşiste içten bir saygı-sevgi duymaları değildi. "Hata" bu lanetlilere duydukları sevgi-saygıyı böyle açıkça, dünyanın gözleri önünde ortaya koymuş olmalarıydı.

Kanada Parlamentosu ve Başbakanı gibi kendini açığa vurmayanlar da vardı. Avrupa'nın çoğu parlamentosu ve başbakanı faşist saldırgan yüzünü gizlemeyi, ortalıkta "demokrat" maskesiyle gezmeyi becerebiliyor.

Kanada Başbakanını alın, yerine Britanya Başbakanını, Alman Başbakanını ya da Dışişleri Bakanı Annalena Bearbock'u, İtalyan Başbakanı Giorgia Meloni ya da Hollanda Başbakanı Rutte'yi koyun, milim fark göremezsiniz. Hepsi Nazi hayranı, hepsi Nazileri yüceltmeye çalışıyor; hepsi Sovyetler Birliği'nin Naziler üzerindeki zaferini gölgelemeye, ortadan kaldırmaya çalışıyor, hepsi Ukrayna'nın Nazi faşistlerini tüm güçleriyle, askeri, mali, teknik, eğitim, dayanışmanlık, akla gelebilecek ne varsa o yönlerden destekliyorlar.

ABD ve Avrupalı emperyalistler, sadece Nazi artığı faşistleri değil, dinci faşist çeteleri de dünyanın her yerinde

ama özellikle Afrika ve Ortadoğu'da eğitim silahlandırıyor sonra da savaşa sürüyorlar. El Kaide, El Nusra, El Şebab ve daha sayısız dinci faşist çete Avrupa emperyalist hükümetlerinin, onların gizli servislerinin eseridir.

Emperyalistlerin faşizme olan bu yönelimleri yeni değil. Hitler faşizminin Sovyetler Birliği tarafından bozguna uğratılmasıyla birlikte, başta ABD ve Kanada olmak üzere, ayakta kalan tüm emperyalist devletlerin hayatta kalan Nazi kadrolarını korumaya aldıklarını, ülkelerinde sakladıklarını biliyoruz. Çünkü, günün birinde bunlara, bunların çocuklarına, torunlarına ihtiyaçları olacağını; devletin kilit noktalarını teslim etmek için bunlardan daha sadık uşak bulamayacaklarını biliyorlardı.

İsyan, ayaklanma ve devrimlerin bütün dünyada yükseldiği; emperyalist-kapitalist sistemin çöküş sürecine girdiği bu dönemde emperyalist hükümetler her yerde faşizmi yükseltmeye başladılar. Dünyada yükselen isyan ve ayaklanmaları bastırmak, emperyalist hegemonyanın çöküşünü durdurmak için faşizme ihtiyaç duyuyorlar. Meselenin özü budur.

Bu yüzden Kanada'dan Hollanda'ya; Britanya'dan Ukrayna, Polonya, Baltık devletlerine kadar uzanan çok geniş bir coğrafyada faşizmi destekliyor, faşizme eğilim duyuyor, faşizmi ve eski kadrolarını yüceltiyor, kitlelerde onlara dönük bir sempati yaratmaya çalışıyorlar. Ama bu çabaları şiddetli bir tepkiyle karşılaştığında "çok utanç verici" sözleriyle bir örtü oluşturmaya çalışıyorlar.

Emperyalist mali sermaye, emperyalist hükümetler eliyle asıl olarak Avrupa'da faşizmi yükseltmeye çalışıyorlar. Çünkü burada patlak verecek ve devrimle sonuçlanacak bir ayaklanma bütün sistemi yerle bir etmeye yeter. Asıl korkuları bu. Bir karşı devrim gücü olarak faşizmi her yerde inşa etmeye çalışmalarının nedeni de bu.

Dünyada bir devrim geliyor. Yeni-sömürgecilik kıskacındaki Afrika ülkeleri emperyalist devletlere karşı başkaldırıyor, onları kıtadan kovuyorlar. İşbirlikçi hükümetler birer birer devriliyor. Emperyalist devletler Afrika kıtasındaki dayanaklarını kaybettikçe oradaki varlıklarını da yitiriyorlar. Fransa'nın Nijer'den kovulması bunun son örneği oldu.

Emperyalist hükümetler şimdi kendilerini “merkez”de, Avrupa’da tahkim etmeye, böylece sağlama almaya çalışıyorlar. Ukrayna’da faşistlere sarılmalarının nedeni bu.

Düşükleri denizde saman çöpünden medet umuyorlar!

1 Ekim 2023

AÇ ÇOCUKLAR İNTİKAM İSTER

Yoksul emekçi milyonlar için kuyunun dibi göründü. Bundan ötesi yok. Bundan ötesi ateş, kan, gözyaşı; ya yepyeni bir toplumun kapısı aralanacak ya da yoksulluğun kahreden perdesi...

“Okullarda açlık!” diyor burjuva gazetelerin kıyı köşe manşetleri, sanki bu partinin il kongresindeki kavgalardan daha önemsiz bir konu; korkak ve sinik başlıklar. Oysa çığlık çığığğa haykırılmalı bu gerçek sokaklarda, sesler kısılana, nefesler kesilene dek. Bir emekçi için bundan daha berbat bir yıkım yoktur. Ne kredi kartı borçları, ne fahiş kiralar ne de hızla bazı zavallı kafaları meşgul eden “Acaba önümüzdeki beş yıl çöplerimizi hangi belediye başkanı toplayacak?” sorusu.

Ve daha kötüsü geliyor, buhrandan bir çıkış ışığı yok, açlık önü alınamaz bir canavar gibi tüm kapıları çalıyor. Bugün okula aç giden çocukların yarın ağıtları yakılırken hangi yürek dayanacak? Bugün ortada Gezi benzeri genel bir hareket yok diye, şu ya da bu sorunu sokakta protesto edenler yeterli değil diye “Yaprak bile kııldamıyor” tespiti yapanlar, açın artık gözlerinizi. Kıpırdıyor aç midelerde, çocukların bakımsızlıktan sönen gözlerinde, önünde hiçbir engelin duramayacağı ateşli bir isyan mayalanıyor. Böyle söyleyenler yoksul sınıflardan öylesine uzaklaştılar ki, solup giden minik bedenlere bakanların içlerinde hiçbir fırtınanın kopmadığını sanıyorlar. Tarihi, büyük insanlığın tarihini bilmiyorlar, her büyük ve amansız devrimin en ciddi fitilinin, aç çocuklarına bakarken dişlerini sıkın, yumruklarını kanatan emekçilerin zihinlerinde yandığını öğrenemediler.

Evet, doğrudur; ekonomik buhran yoksul on milyonların sırtına öyle ağır bir yük bindirdi ki, biz onlardan şimdiye dek alışık olunan tepkileri göremiyoruz. Çünkü laflar tükendi, çünkü içeride kopan fırtınaları dile getirecek ke-

lime kalmadı; isyan kopuşundan başka! Sorsanız, yutkunurlar, boğazları düğümlenir; akan göz yaşını görmeyesiniz diye oradan uzaklaşırlar. Ama önü alınmaz bir sel gibi akan büyük devrim, bu yutkunmalarla kopup gelir. Acı veren, yakan, keskin ve şiddetli duygulardır on milyonları kararlı ve çılgınca bir adıma doğru sürükleyen. Hiçbir sözün, deklarasyonun, programın, mükemmel tasarlanmış hiçbir kampanyanın gücü, on milyonları aynı çizgide birleştiren şiddet dolu duygular kadar etkili olamaz.

Bu demek değil ki, devrimci proletarya, emekçilerin ciğerini dağlayan bu önemli sorunda, oturup fitilin barut fıçısına düşmesini beklemeli. Hayır. Ama alışıldık tepkilerini göremediğimiz emekçi sınıflara, alışıldık yöntemlerle ulaşamaz. Bir örnek: Bugünlerde tutsak vekilini çıkarmayı çalışmasının başına oturtan uzlaşmacı reformist parti, zülfüyare dokundu şöyle bir: Okullarda bir öğün yemek için yürüyüş düzenledi. Gözalcı pankartlar, düzgün bir kortej, heyecandan yoksun sloganlar ve buz gibi bir bürokrat havayla kağıttan okunan bir basın bildirisi. Yani her şey alışıldık. Dışarıdan bakanlar, sorunu bire bir yaşayan muhatapları değil, bu konuyu dert edinmiş ama daha önemli işlerin yanında konuya şöyle bir dokunup geçen bir grup insan gördüler. (Ajitasyonda, dışarıdan nasıl göründüğünüz, meselenin can alıcı noktasıdır, neleri dile getirdiğiniz değil). Oysa yapılması gereken çok basitti. O mikrofon çocuğunu okula aç gönderen annelerin elinde olmalıydı. İşte o zaman kuru laflar ve saptamalarla dolu ruhsuz bir metin yerine, dinleyenlerin derisine işleyen, ciğerleri yakan duygular dile gelirdi. Ve ancak bu, sadece bu on milyonların ortak duygularını ifade eden bir çağrının başlangıcı olurdu.

Buhranın yıkım hızı, en devrimci partinin bile propaganda ve ajitasyonundaki değişim hızının ötesine geçti. Buhran, geçici ruh hallerini ve kalıcı sınıflar arası ilişkileri haftadan haftaya alt üst edecek derinlikte. Çok değil, bir kaç hafta önce fahiş kiralarla, kanlı bıçaklı kavgalarla ateşlenen barınma krizi baş gösterdi. Şimdi tüm bunların üzerine, okula aç giden çocukları konuşuyoruz. Ve bundan öte köy yok!

Ardı ardına binen, her biri öncekinden beter bir yıkımın ortaya çıkardığı gerilim, sınıflar arası çelişkilerin mevcut durumunu bir kopusu noktasına taşıyor. Aç çocukların aileleri, bir avuç sömürücü sermayenin azgın sefahatine dış bilemekle kalmıyorlar, yönetici dinci faşizmden kanı beyne sıçratacak laflar duyuyorlar. En tepedeki şahıs “Her şey psikolojik” diyor. Devede kulak misali, çok az öğrenciye verilen okul öğünleri bile bir anda kesiliyor. Çünkü, görülmemiş açıklar veren bütçe, KKM, garantili yol, köprü ve hastaneler vb. yöntemlerle bir avuç tekel ve bankanın talanına terk edildi. Paçalarından irin damlayan vahşiler gibi, kanlı pençeleriyle çocukların midelerine dadanmış bir avuç sömürgeci, emekçi sınıflar üzerindeki hegemonyanın son kırıntısını da parçalayıp yuttuklarının farkında değil. Nasıl ki burnu avının kanyıyla dolan kurt tehlikenin kokusunu almazsa, şimdi görülmemiş kar oranlarıyla kendinden geçen tekelci sermaye, sınıflar arası ilişkilerinin son nirengi taşının düştüğünü ve hegemonya ilişkilerinde kocaman bir boşluk oluştuğunu kavrayamıyor. İktidarı ve sahte muhafefiyle, tüm tekelci partileri aynı kör noktaya çektiler.

Sermaye dünyasının uzlaşmacıları ne alemde? Onların en büyük büyük derdi, aylar sonra bile seçimlerin nasıl kaybedildiği. Ne barınma krizi, ne çocukların açlığı henüz gündemlerinde. Parlamenter budalalığın dibi yok anlaşılan. Yine de bu uzlaşmacı burjuva partiler değil mi tepedekilerin hegemonik etkilerini emekçi sınıflar arasına sızdıran, bu sızma sayesinde emekçi sınıfların keskin sınıf sezgilerini körelten? Sermaye sınıfının paket servisçileri, motorlarındaki benzin tükenince orta yerde kalakaldılar, trafiğin tümünden tıkandığını sanıyorlar, ortalığa umutsuzluk dolu saptamalar yaymakla meşguller.

Aç çocukların sönen göz bebekleriyle ateşlenen keskin acı ve şiddet dolu duygulara rağmen, şimdi bize gereken, bir parça, ama bir parça soğukkanlılık.

Çünkü politika, zaman zaman çılgın akışın üstüne çıkıp, durum tespiti yapmayı gerektirir. Sınıflar arası ilişkilerin geldiği nokta, politikanın çıkış noktasıdır. Aç çocuklar sorunu, emek ile sermaye arasındaki hegemonya ilişkisinin geriye kalan son saç telini koparıyor. Toplumun orta yerinde kocaman bir hegemonya boşluğu beliriyor. On milyonlara

hangi sınıf önderlik edecek, boşluğun havada bıraktığı soru budur.

Bir hegemonya ilişkisi olmadan, kapitalizm altında çok farklı sınıflara, katmanlara bölünmüş toplum, birliğini koruyamaz. O yüzden hegemonya boşluğu bir toplumun uzun süre görmezden geleceği türden bir boşluk değildir. Başka türden politik boşluklar, farklı yol ve yöntemlerle doldurulabilir ancak hegemonya boşluğu ancak ve ancak bir sınıf tarafından doldurulabilir. Bu nedenle devrimci proletaryanın hegemonyası için tüm nesnel koşullar olgunlaşmıştır. Tekelci sermaye sınıfının, iktidarıyla, sahte muhalefetiyle, uzlaşmacıları ve işbirlikçileriyle, on milyonlarca emekçi üzerindeki politik etkileri şimdiden darmadağındır ve bu durum daha da ilerleyecektir.

Devrimci proletarya bu boşluğu, en yakıcı ve en keskin sorunları, bizzat bu acıları yaşayan bir sınıf olarak, sokak ve alanlarda avaz avaz dile getirmelidir. Gerekirse meşaleler eşliğinde gece yarılarında durmak bilmeyen enerjisini, engel tanımayan tutkusunu en az bu sorunlar denli ateşli bir biçimde sergilediğinde, işte o zaman hegemonya boşluğunu doldurmak mümkün hale gelir.

Öyleyse devrimci proletaryanın sermaye dünyasının uyularını kaçırmamasının vaktidir. Buna değer, ödenecek her bedele değer. Aç çocukların ağıtlarının yakılmasına izin veremeyiz. Aç çocuklar intikam ister ve alır. En baştan onlar için hiçbir şey yapmayan devrimci müsveddelerinden...

4 Ekim 2023

ROJAVA'YA VAHŞİ BOMBARDIMAN

Rojava'ya, Güney Kürdistan'a (Başur) ve Suriye'ye dönük Türk devletinin saldırıları aralıksız devam ediyor. Yoğun bombardıman ve suikast saldırıları var.

Saldırıları artık sınır tanımaz oldu. Savaş suçları da aleni işleniyor. Faşist devletin Dışişleri Bakanı, yakın zamanlara kadar MİT başkanı, Hakan Fidan işareti vermişti zaten. Rojava'nın bütün alt yapı tesislerini hedef alacaklardı bundan sonra. Dün de alt yapı tesislerini hedef alıyorlardı ama, bugünün dünden farkı, bu işi artık aleni; dünyanın gözünün içine baka baka ve ilan ederek yapacaklardı.

Elektrik santralleri, petrol kuyuları bombalanıyor; elektrik kesintileri yüzünden pek çok bölgeye su verilemiyor. Tam bir vahşet, büyük bir yıkım var.

Bombardıman bununla sınırlı kalmıyor. 7 Ekim günü Güney Kürdistan'daki Maxmur Kampı da (sığınmacı kampı) Türk ordusunun SİHA'ları tarafından bombalandı.

ABD'nin alışıldık "endişeliyiz" açıklamaları ve bir Türk SİHA'sını düşürmesi, sözüm ona "Koalisyon Güçleri"nin benzer minvaldeki açıklamaları kimseyi yanıltmasın. ABD ve onun yanında küçük çakallar gibi dolaşan "Uluslararası Koalisyon" güçleri bu saldırıları onaylıyorlar. ABD'nin en azından göz yumması, sessiz onayı olmaksızın Türk devleti böyle geniş çaplı bir saldırıyı gerçekleştiremez; ABD denetimindeki hava sahasını böyle rahat kullanamazdı.

ABD ve diğer emperyalistlerin bütün amacı, Ortadoğu'da, Suriye ve Kürdistan topraklarında askeri varlıklarını sürdürebilecekleri bir zemin bulmaktır. "İŞİD'e karşı mücadele" bunun bahanesidir. Gerçekte ABD ve "Uluslararası Koalisyon" denen emperyalistleri bölgeden çekip alın, ortada ne İŞİD ne de başka bir dinci faşist çete tutunabilir.

İŞİD'i örgütleyen, Afrin başta olmak üzere işgal ettiği

tüm topraklarda faşist devlete doğrudan ve dolaylı her türlü desteği veren, bu emperyalistlerden başkası değil.

Dinci faşist iktidarın Azez, Cerablus, Afrin, Giri Spi, Se-rekaniye işgallerini bu çerçevede gerçekleştirildi. ABD ve o meşum “Koalisyon Güçleri”nin tüm bu süreçte bilgi ve onayı, hatta Rojava güçlerine savunma hatlarını iptal ettirmek gibi doğrudan parmakları oldu.

Şimdi aynı güçler, faşist devlete yine yeşil ışık yakmış durumdalar. Türk devleti, son bombardımanı “Ölümsüzler Taburu”nun Ankara’da İçişleri Bakanlığı eylemine dayandırmaya çalışıyor. Açıkça yalan söylüyor. Çünkü bu suikast ve bombardımanlar aylardır devam ediyor.

Şimdi, ABD ve diğer emperyalistlerin onayı ile saldırılarının çapını gücünün yettiği yere kadar genişletmeye çalışıyor.

Havadan SİHA’larla, karadan ağır topçu ateşiyle yapılan bu saldırıları, bir kara harekatı, bir işgal harekatı izler mi? “Misak-ı milli” hedefiyle hareket eden faşist devlet, kendinde yeterli gücü bulsa bunda bir an bile tereddüt etmez. Emperyalist devletlerin de buna itirazı olmazdı. Zira, Türkiye bir NATO devletidir ve onun işgali altındaki topraklar NATO toprağı olarak kabul edilir.

Ama, son zamanlarda hep şunu gördük: Güçleri her şeye yetmiyor, planları tıkr tıkr işlemiyor. Kahraman Filistin halkının 7 Ekimde, siyonist İsrail’e tarihinde görmediği bir darbe indirmesi bunun son örneği oldu.

Faşist devlet ve ABD’nin UKH’yi bitirerek Kürdistan devrimini bütün ortadan kaldırmak istedikleri bir sır değil. Hem kendileri açıklıyor hem de onların bu amacını bütün dünya biliyor. Ancak Kürdistan halklarının on yıllardır verdikleri ve kahramanca sürdürdükleri mücadele önlerindeki en büyük engeldir.

Şimdi, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarının Kürdistan halklarıyla, Rojava devrimiyle tam bir enternasyonal dayanışma içine girmelerinin zamanı.

Yüz elli yıl önce “başka ulusları ezen bir ulus özgür olmaz” demişti Marx. Kuzey Kürdistan’ı ilhak eden, Rojava ve Başur’u, onun da ötesinde Arap topraklarını işgal ve ilhak etmek isteyen faşist devlet, böylece Türk işçi ve emekçilerinin kölelik zincirlerini de iyice parçınlemiş olacak.

Sömürü ve baskıdan kurtulmak isteyen işçi ve emekçiler bu vahşi işgal saldırılarına karşı çıkmak zorunda. Kendi özgürlüğünü isteyen, önce “kendi” devletin köleleştirdiklerinin özgürlüğünü savunmak zorunda! “Kendi” burjuva hükümetine ve devletine karşı amansız bir mücadeleye girişmek, bu zulüm kalelerini tamamen yıkmak zorunda!

Tüm gücümüzle bu işgal saldırılarına ve bombardımanlara karşı çikalım. Kurtuluşumuz birleşik devrimde! Kurtuluşumuz, Kürt ve Türk işçi ve emekçilerinin birleşik devrim mücadelesini zafere ulaştırmakta.

8 Ekim 2023

FAŞİZMİ YIKMAK...

Yakın zamanlara kadar kimi yasal siyasi parti ve çevrelerden “faşizme geçit yok” sloganını sık sık duyardık. 70’li yılların bitmez tükenmez tartışma konusuydu. İspanya’dan, Franko faşizmine karşı verilen mücadeleden kopyalanmış bir slogandı. Ordusuyla Fas üzerinden Halk Cephesi hükümetini yıkmaya gelen Franko’nun Madrid’e girişine müsaade edilmeyeceğini anlatmak için kullanıldı bu slogan.

Çok farklı koşulların ürünü bir slogandı. TİP, TSİP, TKP gibi sosyal reformist ve uzlaşmacı partiler, bunlara “Kurtuluş” gibi hareketleri de eklemek lazım, sloganı olduğu gibi Türkiye’ye uyarlamaya çalışıyorlardı. Faşizmi MHP-Alpaslan Türkeş ekibinden ibaret gören bir politik anlayışın sonucuydu. Elbette, Türkiye koşullarına uymuyordu.

12 Eylül askeri faşist darbesi, bütün bu tartışmalara son verdi. Aslında, arkamızda 12 Mart faşizmi deneyimi vardı. Ders alıp öğrenmek isteyen Türkiye’de faşizmin partiler vb. eliyle değil, bizzat ordu, MİT, polis gibi militarist, devletin bizzat kendisi olan yapılar eliyle geldiğini görebilirdi.

12 Mart askeri faşist darbesinden öğrenemediklerini 12 Eylül askeri faşist darbesinden büyük bedeller karşılığında öğrenmek zorunda kaldılar. 12 Eylül 1980’de faşist generaller, faşist Türkeş ve “bana sağcılar adam öldürüyor dendirtezsiz” diyen Demirel dahil, burjuva liderleri zindana atıp partilerini kapattı, Senato ve Meclis dahil devletin bir çok kurumunun varlığına son verdiler.

Sonuçta, faşizmin İspanya, Almanya ya da İtalya örneklerinde olduğu gibi “tırmanarak” değil, üstten gelen bir darbeye, ordu ve militarist kurumlar eliyle geldiğini öğrenir gibi oldular. Bu arada şunu da eklemek gerek: Bazı çevreler, 12 Eylül faşizmine “faşizm” dememek için bir hayli ayak da dirediler. Yaşamla düşünceleri arasındaki çelişkiyi gi-

dermek için yaşamı kafalarındaki dar kalıplara sığdırmaya çalıştılar. Ama yaşam onları da “yola getirdi”, şimdi o parlak “bonapartizm” teorilerinin sözünü etmez oldular. Ya da ediyorlar da fısıltı halinde ediyorlar; duymuyoruz.

Sonra ne oldu? “Öğrenir gibi oldular” ifadesini bilerek kullandık. Çünkü şimdi, bu parti ve örgütlerin türevleri, yakın duranlar ve onlardan etkilenenler “faşizm turmanıyor, “faşizme geçit yok” sloganlarını pek kullanmıyorlar ama bunun yerine, “faşist şeflik rejimi”, “tek adam faşizmi”, “AKP-MHP faşizmi” gibi bir sürü kavram kullanıyorlar.

Burada amaç, faşizmi bir hükümet sorununa indirgeyerek faşizmin yıkılması sorununu parlamenter yolla gerçekleştirebilecek bir hükümet değişikliğine bağlamak... Başka bir ifadeyle, sorunun arkasından, sağından solundan dolanarak o bildik uzlaşmacı, parlamenter düşüncelerinde ısrar etmek. Yani ne bir şey öğrenebiliyorlar ne de yaşamın kendisinden ders almayı biliyorlar.

12 Eylül askeri faşizmi dönemini bir kenara bırakalım. Sadece 1990’lardan bu yana, hepsi de iç savaş hükümeti olan sayısız hükümet değişti. Özal’dan, Türkiye tarihinin tanıdığı en kanlı hükümetlerden biri olan Çiller Hükümetine; Demirel hükümetinden, Erbakan, Mesut Yılmaz, Ecevit-Bahçeli hükümetlerine kadar. Bütün bu hükümetler katıksız iç savaş hükümetleriydi.

İç savaşın, ekonomik-politik krizin, kısacası, devrimci durumun yıpratığı bütün bu hükümetler yıkıldı. Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist hükümetler, bunları değiştirmek zorunda kaldılar. Hepsi “elendi”, düştü; ama faşizm, bütün bu tarihi boydan boya kesen kırmızı bir çizgi gibi, eleğin üstünde kaldı. Faşizm yıkılmadı.

Faşizm, yıkılmak bir yana, devlet içinde kendini iyice tahkim etti. Devlet, en ücra köşesine kadar faşist kadrolarla dolduruldu. Bu, sonu olmayan bir süreçtir. Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist hükümetlerin politikaları ve planları doğrultusunda devlet kurum ve kadrolarının faşistleştirilmesi devam ediyor.

İki binli yılların başlarında kurulan AKP hükümeti, faşizmin bu tahkim edilmesi sürecinde bir kesintiye değil bir devamlılığa işaret ediyor. AKP hükümetleri, devletin tüm kurumlarını, Diyanet İşleri Başkanlığı’nı daha aktif biçimde

devreye sokarak dinci faşist kadrolarla doldurdu. Devletin ve toplumun “dincileştirilmesi” AKP ve onun başındaki RTE'nin başının altından çıkan bir politikanın sonucu değil. Bu, emperyalist hükümetlerle doğrudan bağlantı içinde tek- elci sermayenin politikasının sonucudur. AKP ve başındaki zatın rolü, iktidarın gerçek sahip ve belirleyeni olan bu iki merkezin yani emperyalist merkezlerle tek elci sermayenin politikalarını hayata geçiren bir icra komitesi olmalarından ibarettir. MHP'nin tam desteğindeki dinci faşist iktidar budur ve bundan başka hiçbir şeydir.

Dolayısıyla, faşist devlet ordusuyla, polis teşkilatıyla, MİT'iyle, bürokrasisiyle, zindanları ve yargı mekanizmasıyla dağıtılmadan faşizm yıkılmaz. Dinci faşist yönetim yerini başka bir yönetime bıraksa bile bu durum değişmeyecek. Yerine gelecek bir burjuva yönetim, toplumu dincileştirmeye, faşist devlet yapısını pekiştirmeye devam edecek.

Bu, işçi sınıfı, emekçi ve yoksul kitleler ile ezilen Kürt ulusunun egemen sınıfa, sömürü düzenine karşı verdikleri mücadelenin sonucudur. Sınıf savaşı sürdükçe -ve başka türlü olması mümkün değil- egemen burjuva sınıf egemenliğini “proleter vandallar”ın saldırılarından korumak için devlet makinasını sürekli büyütme, yetkinleştirmek zorundadır.

Görüldüğü gibi, yönetimler değişse bile, devletin faşist yapısı, olduğu gibi de değil, tahkim edilmiş biçimiyle varlığını koruyor. Düzene, sermayeye, sermaye sınıfına yönelik emekçi sınıflardan ve ezilen Kürt ulusundan gelen her saldırı, işte bu devlet yapısı tarafından karşılanıyor. Greve çıkan işçilerin, topraklarının yağmalanmasına karşı çıkan köylülerin, zamları protesto eden yoksulların, hakları için sokağa çıkan öğrencilerin, öğretmenlerin, emekçi memurların; kısaca, akla gelebilecek mücadeleciler her kesimin karşısına önce polis ve asker, arkasından savcı, hakim mahkeme ve zindanların çıkmasının tek anlamı budur.

Tablo açık. Bir yönetim değişikliği işçi sınıfının, emekçi yoksul kitlelerin, Kürt ulusunun önündeki bu engeli ortadan kaldırmaz. Bunu tüm tarihimiz boyunca gördük. Bu engel faşist devlettir; faşizmdir. Bu engelin ortadan kaldırılması, bir devrim sorunudur; birleşik devrim sorunudur.

11 Ekim 2023

SAVAŞ YAYILIR MI?

Filistin direniş güçleriyle siyonist İsrail arasındaki savaş yayılır mı? Şimdi yanıtı en çok merak edilen soru bu olmalı. Çünkü, bunun gerçekleşmesi, savaşın yayılması Irak'tan, belki de İran'dan Suriye ve Lübnan'a kadar çok geniş bir coğrafyaya pek çok devletin savaşın içine çekilmesi anlamına gelecek.

Şimdi bunun işaretleri gelmeye, giderek de çoğalmaya başladı. İşgalci siyonist İsrail, yediği darbenin sersemliğini üzerinden atmaya çalışırken, bir yandan Filistin halkı üzerinde, dağarcığında muhafaza ettiği tüm vahşet yöntemlerini uygulamaya çalışırken, öte yandan sağa sola saldırmaya çalışıyor.

İsrail Başbakanı Natenyahu, İsrail'in savaşı başka coğrafyalara taşıma niyetini "Ortadoğu haritasını değiştireceğiz" sözleriyle vermişti. Yapabilir mi, bundan da öte, varlığını koruyabilir mi? Bu ayrı bir konu ama, ayakta ve hayatta kalmak için sarsılan "caydırıcılığını" tekrar kazanmak istediği kesin.

İsrail, öteden beri ABD'yi büyük bir savaşın içine çekmeye çalışıyor. Buna karşılık, ABD kendini hazır hissetmediği böyle bir savaştan mümkün olduğunca kaçınmaya; doğrudan savaşmak yerine, vekilleri üzerinden savaş yürütmeyi tercih ediyordu. Ukrayna'da olduğu gibi.

Ancak, Filistinli savaşçıların İsrail'e tarihinde görmediği bir darbe indirmeleri, İsrail'e ABD'yi savaşa çekme amacını gerçekleştirmek için bir fırsat yaratmış oldu. En azından İsrail, bunu böyle değerlendirmeye çalışıyor. Bunun için, Filistinli savaşçıların operasyonu konusunda anında, İran'ı işaret etti.

ABD Dışişleri Bakanı, anında İsrail'in iddiasını reddetti ve "İran'ın bu işe karıştığını gösteren herhangi bir işaret görmedik" dedi.

Bununla birlikte ABD ve diğer tüm emperyalist devletler İsrail'in arkasında durdular. ABD, Uçak gemisini İsrail'e gönderdi. Her türlü yardımı yapacağını ve tüm gücüyle İsrail'i destekleyeceğini açıkladı.

İsrail hükümeti, Almanya, Fransa, İngiltere ama özellikle de ABD'nin verdiği bu "açık çek"i en iyi biçimde değerlendirmeye çalışıyor şimdi. Önce, Lübnan'ın güneyine, Hizbullah mevzilerine topçu atışı yaptı. Beş Hizbullah savaşçısını öldürdü. Hizbullah, buna karşılık verdi ve biri üst düzey subay olmak üzere sayısı açıklanmayan kayıplar verdi.

İsrail, bunun arkasından, Suriye'ye, Golan Tepeleri tarafından yine topçu atışı yaptı. Suriye buna karşılık verdi. Bunu yaparken aynı zamanda İran'ı işaret etmeye ve tehditler savurmaya devam etti. Son olarak, 11 Ekim'de, Gazze'ye yönelik kara harekatı başlatma kararı aldığını açıkladı. İsrail, Gazze'ye yönelik, taş üstüne taş bırakmayan hava, deniz ve kara bombardımanı ile kara harekatı için uygun koşulları oluşturdu. Şimdi ordusunu karadan Gazze'ye sokmaya hazırlanıyor.

Ne var ki, işler siyonist İsrail'in planladığı ve istediği gibi gitmiyor, gitmeyecek. Her şeyden önce dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları kahraman Filistin halkının yanında yerini aldı. Arap halkı, başta siyonist İsrail'in yanı başındaki Ürdün olmak üzere Filistin halkını desteklemek için sokağa çıkmaya başladı. Ürdün'de, Irak'ta, Lübnan'da ve daha sayısız ülkede halk, Filistin devrimini, Filistin davasını desteklemek için meydanlara iniyor.

Ve en önemlisi, halen "İsrail toprakları"nda yaşayan Filistin halkı ile Batı Şeria Filistin halkı ayaklanmaya, İsrail güvenlik güçleriyle çatışmalara girmeye başlamışlar. Çatışmalar, Kudüs dahil, pek çok kente yayılmış durumda. Öte yandan Batı Şeria'da Filistin devrimcilerinin önemli bir silahlı gücü var ve bu güç henüz harekete geçmiş değil. Bunun farkında olan İsrail hükümeti, Batı Şeria'yı tecrit etme önlemleri almaya başlamış ama Gazze savaşçılarının eylemi, bu "önlemler" in ne kadar işe yaradığını yeterince açığa çıkardı!

Halkların bu ayağa kalkışı, Avrupa'nın emperyalist hükümetleri dahil, gerici Arap devletlerindeki iktidarlar üze-

rinde şimdiden büyük bir baskı gücü oluşturmaya başladı. AB Komisyonu, Filistin halkına ayırdığı fonu dondurma kararı alırken, İspanya'dan Fransa'ya kadar, özellikle Arap halkın yoğun olduğu Avrupa hükümetleri AB komisyonunun bu kararına karşı çıktı. Göze alamadıkları açık.

Bir yandan bunlar olurken öbür yandan, örneğin, Irak'taki silahlı gruplar, ABD'nin savaşa karışması durumunda ABD'nin Irak'taki güçlerini hedef alacaklarını ilan ettiler. İran, ABD ve ortaklarını ateşle oynamamaları konusunda sürekli uyarıyor. Suriye, İsrail ordusunun topçu atışlarını topçu ateşiyle karşılıyor ve sessiz kalmayacağını gösteriyor. Yemen, ABD'nin askeri müdahalede bulunması halinde füzelere, insansız hava araçlarıyla doğrudan İsrail'e saldırıya hazır olduğunu ilan etti. Lübnan Hizbullahı ise, zaten eli tetikte bekliyor. İsrail'in en ufak girişimine anında karşılık veriyor.

ABD emperyalizmi, Ukrayna savaşıyla uğraşırken Ortadoğu'da bu kadar geniş cephede başının belaya girmesini istemez görünüyor. Teminat verircesine, askerlerini Gazze-İsrail savaşına sokmayacağını tekrarlayıp duruyor. Şimdilik yapabildiği, İsrail'e para, ağır silah ve mühimmat sağlamanın yanı sıra, tehditlerle diğer güçleri İsrail'den uzak tutmaya; böylece İsrail ile Filistin savaşçılarını başa bırakmaya çalışmak.

Açık ki, ABD dikkatini Ukrayna savaşından Ortadoğu'da geniş çaplı bir savaşa çekecek böyle bir yayılmayı önlemeye çalışıyor. Fakat nereye kadar? İsrail'in bugün yarın girişeceği bir kara savaşı bütün bu dengeleri bir anda yıka bilir. Mısır-Ürdün'ü saymazsak, elde silah bekleyen güçler Filistin halkının yok oluşunu seyretmeyecekler!

11 Ekim 2023

HALKLAR FİLİSTİN'DEN, YÖNETİMLER İSRAİL'DEN YANA

Bu söz, savaşın daha ilk günlerinde burjuva medyada dillendirilen bir gerçekliği ifade ediyor. Bir itiraf bu. Sermayenin devasa propaganda aygıtının başarısızlığının itirafı.

Gerçekten de, savaşın ilk günlerinde bütün emperyalistler sıraya girmiş, üst perdeden İsrail'e tam destek açıklamaları yaparken, aynı ülkelerin sokakları, Filistin bayraklarıyla yapılan kitlesel gösterilere tanıklık ediyordu. "Tepe" siyonizmin azılı savunuculuğunu ve destekçiliğini yaparken, "aşağı"dakiler "Filistin özgür olacak" şiarlarıyla alanları inletiyordu. Suya atılan taşın yarattığı halkalar misali, eylemler dalga dalga genişlemeye devam ediyor. En başta da emperyalist merkezlerde, o meşhur meşum G7 ülkelerinde!..

Londra, Manchester, Roma, Milano, Berlin, Paris, New York, Los Angeles, Seattle, San Francisco, Chicago, Missis-sauga, Tokyo... Ardından neredeyse abartısız tüm Avrupa'da, başkentlerde ve belli başlı büyük kentlerde ve Avustralya'da... Coğrafi olmayan "Batı'nın işçi ve emekçileri, hükümetlerin açıktan İsrail yanlısı tutumuna karşı açıktan Filistin yanlısı gösterilerle karşılık veriyor!

Dünyanın geri kalan ülkelerinde ise zaten sokaklarda büyük kalabalıklar Filistin halkıyla, Filistin devrimiyle ateşli dayanışma gösterileri düzenleyerek, en azından "kendini" gerici iktidarlarının İsrail'e açıktan destek sunmasının önüne geçmiş bulunuyor.

Bu durumun, hiç kuşku yok ki, Filistin devriminin olağanüstü enternasyonalist özünü yakından ilgisi var. Filistin devriminin harcı enternasyonalizmle karıldı. Devrimci proleter enternasyonalizmle. Bundandır ki, emperyalist propagandalar, hiçbir dönemde Filistin devrimini karalamayı, gözden düşürmeyi başaramadı. Ne o meşhur "uçak ka-

çırma” eylemleri döneminde, ne “Münih Olimpiyatları”ndaki o trajik rehine olayında, ne de başka tür şiddet eylemleri döneminde... Emperyalist basın tekelleri onca çabalarına rağmen, geçmişte asla istedikleri sonucu alamadılar.

Kuşkusuz, sermaye açısından bu başarısızlıkta, eldeki aparatın, siyonist İsrail devletinin gelmiş geçmiş en vahşi, en katliamcı, en ayrımcı (hatta “beyaz” Güney Afrika’dan daha ayrımcı bir “apartheit” rejimi), en fanatik-dinci bir şeriat devleti oluşunun etkisi de var. Ama tüm bunlar, “tamamlayıcı” nedenlerdir.

İşin özünde, tarihsel gelişmenin kendisi yatar. Dünya genelinde işçi ve emekçi sınıflar, emekçi halklar, Engels’in o güzel ifadesini kullanacak olursak, “içgüdüsel olarak” sosyalizme eğilim duyar. Sınıflı toplumların doğasına uygun olan budur. Bu yüzdendir ki, her türlü propagandaya rağmen, dünyanın herhangi bir köşesindeki devrimci bir gelişme, daima halklar nezdinde büyük bir sempati ile karşılanır. Bu durumun istisnası yoktur. Tüm modern tarihin şaşmaz bir özelliği olarak karşımıza çıkmaktadır. Kimi ülkelerdeki devrim veya devrimci gelişme daha çok, kimisindeki biraz daha az etki yaratsa da, dünya hakları bu gelişmelerden etkilenir, onları sahiplenir. En azından sempati duyar. En gerici ülkelerde bile geçerlidir bu durum. Bu yüzdendir ki dünyanın herhangi bir köşesindeki emperyalist saldırganlığa karşı bir bakarsınız bir limanın işçileri grev yapmış, bir başka ülkede sokaklara çıkmış, vb.

Nasıl ki, burjuvazinin zor aygıtları tarihsel evrime karşı kullanıldığı için başarısız olmaya mahkumsa, burjuva propaganda araçları da, tarihsel gelişime ters, gerçekliğin tamamen çarpıtılmasına dayanan bu savaşımında, en nihayetinde başarısız olur. Burjuva propaganda asla kalıcı bir bilinç yaratamaz. Onun tüm başarısı, geçici başarılar, anlık bir “şok etkisi”, kitlesel reflekslerde kimi duraksama ve ikirciklenme yaratmaktadır. Ama hepsi budur! Eninde sonunda yaşamın katı hükmü kendini kabul ettirir, bu koyu yalan perdelerini yırtıp atar. 2022 Şubat’ında Ukrayna’daki savaşın ikinci aşamasının başlaması sonrası yaşananlar, bunun en taze örneği olarak karşımızda durmaktadır. O ilk dönemin korkunç propaganda fırtına-

sına kapılıp giden niceleri, şimdilerde o gün savundukları görüşleri aynı cesaretle savunamaz hale geldiler. Çünkü yaşamın kendisi, burjuva propagandanın o korkunç yalanlarını büyük oranda boşa düşürdü.

Benzer durumu Filistinli savaşçıların 7 Ekim’de başlattığı “ElAksa Tufanı” ile birlikte yaşadık. O ilk gün, emperyalist basın tekellerinin tüm dünyaya boca ettiği propaganda materyalleri, elbette dinci-gerici Hamas’ın “propaganda görüntüleri”nin de azımsanmayacak etkisiyle, bu tür propagandanın en zayıf kurbanı olan orta katmanlar üzerinde bir “şok etkisi” yarattı. Bu kesimler duraksadı ve burjuva propagandanın söylemlerini “kendi özgün görüşleri” olarak şurada burada dillendirmeye başladılar. Üstelik ortada dolanan “kafası kesilen 40 bebek” ve benzeri “haberler” varken, başka türlü bir sonuç olması mümkün müydü! Elbette orta katmanlar, dinci-gerici Hamas’ı bahane ederek, Filistin devrimi ile arasına bir mesafe koyma ihtiyacı hissettiler.

Burada da “yan etkenleri” bir kenara atarsak, işin özünde, burjuvazi ile kafa kafaya gelmeme, onun korkunç hiddetini ve şiddetini üstüne çekmekten korkma şeklinde tanımlayabileceğimiz bir sınıfsal refleksle karşı karşıya olduğumuzun altını çizmemiz gerekiyor. Bugün Filistin’de, dün Donbass’ta, karşımıza çıkan durumun temel nedeni budur. Ekim Devrimi’nden beri her kritik kavşakta aynı refleksi defalarca gördük. Yarın da görmeye devam edeceğiz.

Orta katmanların bu ikircikli tutumu, eşyanın tabiatına uygun olan bir şey. Geniş emekçi yığınlara, emekçi halklara gelince. Tüm bu propagandalara rağmen onlar, Filistin bayraklarını kaparak sokaklara inmekte asla tereddüt etmedi.

Yukarıda işaret ettik. Bu, evrensel bir durumdur, modern tarihin defalarca karşımıza çıkardığı bir durumdur. Fakat bugün, dünle aynı değil. Toplumsal gelişme, bugünü dünden ayırıyor. Günümüzde işçi ve emekçi yığınların bilinç düzeyi, geçmişle kıyaslanamayacak denli ileridir. İkincisi, geçmişten farklı olarak, emperyalist-kapitalist sistem bir bütün olarak çöküş sürecindedir. O yüzdendir ki, devrimci gelişmelere bugünün enternasyonal proletaryasının verdiği

karşılık, çok daha küresel, çok daha evrensel bir durumdadır.

Filistinli savaşçıların kahramanca saldırısı, başka şeylerin yanında, işte bu gerçeği herkes için görünür hale getirmiştir.

18 Ekim 2023

SAFLAR NETLEŞTİ-GERİLİM ARTIYORI

Büyük ve yıkıcı bir savaşa doğru mu gidiyoruz? Siyonist İsrail hükümetine ve İsrail devletinin eski yöneticilerine bakılırsa durum buna işaret ediyor. Büyük ve yıkıcı bir savaş peşindeler. Çünkü varlıklarını bu büyük savaşa bağlı görüyorlar.

Bütün emperyalist devlet hükümetlerinin, siyonist İsrail devletinin arkasında nasıl durduklarını biliyor, görüyoruz. Öyle ki, yaptığı katliamlardan, vahşetten, savaş suçlarından dolayı eleştirmek dahi emperyalist hükümetler tarafından yasaklanmış durumda. Daha önemlisi, böyle bir yasak, "demokrasi" havarisi bu devletlerin ceza hukuklarında olmadığı halde, İsrail'i eleştirenleri, yaptığı vahşete, katliamlara karşı çıkanları Filistin devrimini destekleyenleri "sınır dışı edebilir miyiz" arayışı içindeler.

Bu konudaki haberin özeti şöyle: "*Almanya İçişleri Bakanı Nancy Faeser, bugün Federal Kriminal Polis Dairesi yetkilileriyle gerçekleştirdiği görüşmelerin ardından yaptığı açıklamada, ' Hamas destekçilerini sınır dışı edebiliyorsaak etmeliyiz' diye konuştu.*"

Ceza yasalarında olmayan bir suç ve suçlu yaratmaya çalışıyorlar. Dünya halkları tarafından lanetlenmiş adıyla Nazizm, daha yaygın kullanılan kavramıyla faşizm, Alman hükümetinin doruklarında kara bayrağını açmış, bize bakıyor.

Alman hükümeti yalnız değil, hatta bu konuda öncü bile değil. Öncülük Fransız burjuvazisine ve hükümetine ait. Nasıl ki, Fransız işçi sınıfı, tarihte sınıf savaşımı sonuna kadar götürmesiyle bilinen bir sınıf ise, Fransız burjuvazisi ve hükümetleri de, devrime ve devrim güçlerine karşı gaddarlıkta, kan dökücülükte birinciliği kimseye bırakmamakla bilinir. İşte bu hükümet, İsrail'in vahşi, katliamcı saldırılarını eleştirmeyi, Filistin devrimi yanında yer almayı ceza ile

tehdit eden ilk hükümet olmuştı. Diğer emperyalist hükümetler, Fransız hükümetinin peşi sıra yürüyorlar.

Saflar net. Hem Filistin-İsrail hem de Rusya-Ukrayna savaşlarında. Birbirlerini doğrudan etkileyen; dahası, birbirine doğrudan bağlı olan bu iki savaşta sadece doğrudan savaşan taraflar değil, ama dünyanın tümü saflarını belirlemiş durumda. Soruna ölüm kalım meselesi olarak bakan -ve bunda hiç yanılmıyorlar- emperyalist hükümetler saflaşmayı bizzat dayatıyorlar: “Ya bizden yanasın, ya karşı taraftan.”

Emperyalist hükümetlerin Filistin devriminin yanında yer alarak İsrail'i eleştirenleri, onun uyguladığı vahşete karşı çıkanları zindana atmakla -Fransa-, sınır dışı etmekle -Almanya ve hemen hemen bütün emperyalist hükümetler- tehdit etmeleri bu saflaşmanın hem kanıtı, hem de sonucudur.

İsrail İç İstihbarat Servisi eski Başkanı Yoram Cohen, durumlarını nasıl varlık yokluk sorunu olarak gördüklerini şu sözlerle ortaya koydu:

“Kara hareketinin ya da çatışmaların devam etmesinin daha fazla insanın yaralanmasına yol açacağını biliyoruz. Buna rağmen tüm kademeler ve tüm İsrail ulusu bu süreci yürütmemiz gerektiği konusunda birleşmiş durumda. Bu yapılmadığı takdirde caydırıcılığımız kalmayacak ve bize meydan okuyacaklar. Zira bu durumda omurgamızın, mücadeleye gücümüzün ya da irademizin olmadığını düşünecekler. Geleceğimiz ve güvenliğimiz bu savaşı sona erdirmeye gücümüze bağlıdır ve bunu yapmak zorundayız, çünkü başka seçenek yok”

Korkuları, caydırıcılıklarına gölge düşmüş olmasıdır. Elbette “İsrail Ulusu”nun arkalarında durduğu şeklindeki sözler birer yalandan ibarettir. Yahudi halkın siyonistlerden kendini ayrı tuttuğu ve bunu bütün dünyaya göstermeye çalıştığını artık biliyoruz. Ama Cohen'in sözleri, siyonist İsrail'in nasıl bir korku içinde olduğunu yeterince izah ediyor. Bu korkudan nasıl kurtulmayı tasarlıyorlar? Bunu da İsrail eski Başbakanı Naftali Bennett açıklıyor:

“Gazze'ye piyadeleri karaya göndermeden önce, onların önünü açan bir ateş gücü, bir çeşit 'ateş sütunu' görmek istiyorum” Bu sözler vahşet ve gaddarlıkta sınır tanımak istemediklerinin beyanıdır.

Ancak, bırakalım her şeyin istedikleri gibi gitmesini, hiçbir şey onların istediği gibi gitmiyor. Sadece siyonist İsrail'in değil, hepsinin, tüm emperyalist-kapitalist kampın.

Birincisi, bu son savaşıyla birlikte, siyonist İsrail tarihinde ilk defa savaş, "İsrail toprakları"na taşındı. İlk defa işgal edilmiş topraklarda bu kadar kayıp verdiler. Dehşete düştüler, korku yüreklerine indi ve şimdi, bütün dünyanın gözü önünde gaddarlıkta sınır tanımayacaklarını göstererek yüreklerine işlemiş korkuyu dışarı atmaya çalışıyorlar.

İkincisi, dünya halkları Filistin devrimi cephesinde net tavır aldılar ve ayağa kalktılar. Yeryüzü emperyalizme, kapitalizme ve faşizme karşı eylem alanına döndü. Bunun bir devrim dalgası olduğundan şüphe yok. Emperyalist hükümetler, kendi topraklarında ceza ve sınır dışı tehditleriyle bu dalgayı kırmaya çalışıyorlar. Ancak sonuç alamadıklarını görüyoruz. Devam eden devrimci kitle eylemleri, gelecekte de sonuç alamayacaklarını gösteriyor.

Filistin devrimine destek ve siyonist İsrail ile emperyalist devletlerin politikalarını protesto biçiminde ortaya çıkan bu muazzam devrimci kitle eylemi dalgası gerçekte, emperyalist-kapitalist sisteme karşı birikmiş öfkenin, mücadele isteğinin, bu düzenden kurtulma ve yeni bir dünya kurma arzusunun dışı vurumu olarak anlaşılmalıdır. Dünya halklarını kendi davası etrafında birleştiren Filistin devrimi son saldırısıyla bu öfkeyi açığa çıkaran genel bir bahane oldu.

Üçüncüsü, emperyalist-kapitalist sistem ve onun askeri saldırganlık örgütü NATO, aynı şekilde, SSCB'den sonraki tarihlerinin en büyük meydan okumasıyla karşılaşıyorlar. Bu meydan okumanın başını, genel anlamıyla, Rusya, Çin Halk Cumhuriyeti ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin çektiği açık. Güncel meydan okuma ise, Filistin devrimci güçlerinin yanı sıra, Lübnan Hizbullahı gibi, Ortadoğu'nun diğer örgütlü silahlı güçlerinden, Lübnan, Suriye, İran, Yemen gibi devletlerden geliyor.

Mısır, Ürdün ve Suudi Arabistan'dan Basra Körfezi'ndeki gerici Arap devletlerine gelince; emperyalist devletlerin işbirlikçisi bu devletler kendi halklarının devrimci öfkesi karşısında deyim uygunsa araziye uymak zorunda kaldılar. Yarım ağızla da olsa, siyonist İsrail'i daha fazla ileri gitmemesi konusunda uyarmak zorunda kalıyorlar. Yoksa,

tahtlarını kendi halklarının öfkesinden korumak için “işe karışmak” zorunda kalacaklar.

Saflar bu kadar net. Gerilim ise, tarafların birbirine mesajlarını roket ve füzelerle iletmeleri düzeyinde.

Emperyalistler ve onların Ortadoğu'daki ileri karakolu siyonist İsrail, savaşı yaymak istediklerinin güçlü işaretlerini veriyorlar. Buna ihtiyaçları olduğu apaçık. Ancak, tekrarlama yarar var: Hiçbir şey onların istediği gibi gitmiyor. ABD'nin Ortadoğu-Irak'taki üsleri şimdiden ateş altına alınmış. En önemlisi emperyalist hükümetler, kendi topraklarında halklarının tehdidi altında. Yahudi halk, ABD'den İsrail'e kadar, her yerde emperyalist-siyonist saldırıya karşı ayakta.

Büyük bir yıkım savaşını ancak, halkların bu devrimci dalgası, emperyalist topraklardaki bir iç savaş ve devrim önleyebilir; önleyecek. Savaşın yayılmasının güçlü işaretleri kadar bu yöndeki güçlü işaretleri de görüyoruz.

22 Ekim 2023

ÇOK KORKUYORLAR

Savaşta bir devlet, aynı noktayı tekrar tekrar neden bombalar ve örneğin bir kilometre başına otuz üç ton bomba yağdırır? Sadece, düşmanı yok ettiğinden emin olmak için mi? Elbette değil.

Bir kilometre başına bir ton yani bin kilo bomba, o alanda yaşayan her canlıyı yok etmeye yetmez mi? Yani metrekare başına bir kilo bomba!

Siyonist İsrail'e yetmemiş ve halen yetmiyor. Kilometre kare başına bir değil, otuz üç kilo bomba yağdırması da yetmiyor, Filistin topraklarını bombalamaya devam ediyor. Son gelen haberlere göre, şimdiye kadar, kilometre başına otuz üç kilo bomba yağdırmış; vahşetine devam ediyor.

Şüphesiz bu ruh hali, savaş kararlılığı ile açıklanamaz. Bu ancak korkudan dehşete kapılmış birinin ruh haliyle açıklanabilir. Hükümeti ve ordusuyla, istihbaratıyla, tüm kurum ve kuruluşlarıyla İsrail devletinin halet-i ruhiyesi budur.

Ancak bunu görmüş olmak, tüm tabloyu açıklamaya yetmiyor. Siyonist İsrail'e ve faşist hükümetine bu vahşeti görerek ve bilerek, sınırsız destek veren emperyalist hükümet ve devletlerin de aynı ruh hali içinde olduklarını görmeliyiz.

Çıldırılmış gibiler. Siyonist İsrail ve faşist hükümetine sınırsız askeri, mali destek vermekle kalmıyorlar, kendi topraklarındaki antisyonist her türlü gösteriyi, Filistin bayrağı taşımayı, İsrail'i protesto etmeyi yasaklıyor; kendi yasalarında olmadığı halde, insanları zindanlara atmakla, sınır dışı etmekle tehdit ediyorlar.

Bu, korkudan dehşete düşmüş, varlığını sınırsız bir saldırganlıkla korumaya çalışan birilerinin ruh halidir. ABD-İngiltere-Fransa-Almanya'dan akla gelebilecek tüm emperyalist hükümet ve devletlere kadar hepsinin ruh hali budur.

Aslında, faşist Dışişleri Bakanı, yaşadıkları korkuyu Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyin toplantısında şu sözlerle itiraf etmişti:

“İsrail için bu bir hayatta kalma meselesidir. Özgür dünya 7 Ekim’de yaşananları hatırlamalı, asla unutmamalıdır. Bugün bu barbar terör İsrail’i vurdu, yarın ise herkesin kapısına dayanacak. Bu hayal gücünün ötesinde yaşayan bir kabus. Medeni dünya Hamas’ı yenmek için İsrail’in arkasında birleşmelidir. Sırada Batı var, bize dayatılan savaş sadece İsrail’in savaşı değildir.”

Evet, yaşadıkları korku, ancak böyle tarif edilebilir: *“Hayal gücünün ötesinde bir kabus”*. Küçükçük Gazze’yi Hiroşima’ya atılan atom bombası gücünde bir bombardmana tabi tutmaları; emperyalist hükümetlerin istisnasız tümünün siyonist İsrail’e sınırsız destek verip arkasında durmaları ancak bu korkuyla açıklanabilir.

“Aksa Tufanı”, Filistinli savaşçıların başlattıkları bir savaş mı? Bir yanıyla öyle. Fakat savaş kavramı, gelişmenin gerçek ve tüm içeriğini yansıtmada yetersiz kalır. Gerçekte durum iki güç arasındaki bir savaşın ötesinde bir halkın düşmanı gafil avlayan ani silahlı ayaklanmasıdır. “Aksa Tufanı”nın arkasında, emperyalist basın sadece Hamas’ı gösterse de, 7 Ekim savaşı, gerçekte ezilen, toprakları işgal edilmiş, her gün işgalci devletin zulmü altında inleyen Filistin halkının intifadasıdır.

Ayaklanma ya da intifada, iki silahlı güç arasındaki savaştan farklıdır. Ezen, egemen güç bir halkın ayaklanmasında geçici, ileride kendini toparlayıp tekrar saldırıya geçebileceği bir yenilgi değil, bir yok oluş görür. Siyonist İsrail’in faşist hükümeti ve emperyalistler tam da bunu gördüler. Bu anlamda, faşist Dışişleri Bakanı, *“İsrail için bu bir hayatta kalma meselesidir”* derken, kendi açısından haklıdır: İsrail artık, ölüm-kalım savaşı verme noktasına gelmiştir ve bundan kurtuluşu yoktur. Bu intifadada olmazsa gelecek intifadada. Neticede yol açılmıştır; sonuna varılacaktır.

Emperyalistler, ama özellikle de ABD emperyalizmi panik ve korku içinde. Bir yandan İsrail devletinin tüm işlerini bırakmak istiyor ama öbür yandan sonuçlarını kestiremediği için; başka bir ifadeyle, İsrail’in bu savaştan nasıl

çıkacağını tahmin bile edemediği için İsrail'i dizginlemeye, olası operasyonda tüm yetkiyi İsrail'e bırakmamaya çalışıyor.

ABD ve diğer emperyalistler için İsrail, İsraililere bırakılmayacak kadar önemli. İsrail'in Ortadoğu haritasından silinmesi, emperyalist kapitalist sistem için telafisi imkansız bir ölümcül darbe olur. Bu yüzden ABD, Filistin topraklarında yürütülecek olası bir kara operasyonu için kendi subaylarını İsrail'e gönderiyor.

Gönderilen subaylar arasında, 2006'da Irak Felluce'de altı bin insanın katledilmesinde sorumlu James Glynn'in olduğu resmen duyuruldu. Bu insan kasabının özelliği, meskun mahalde muharebede "deneyim sahibi" olması. Korku şu: İsrail ordusu bu konuda büyük bir deneyime sahip değil. Bu yüzden son baskın silahlı intifadada deneyim ve güçleri açıkça ortaya çıkan Filistinli savaşçılar karşısında ağır bir yenilgi alabilir.

Emperyalistler, ama özellikle de ABD, böyle bir ihtimali dahi göze almak istemiyor. Uçak gemilerini, 6. Filoyu Akdeniz'e göndermesi bu yüzden. Almanların "Özel Kuvvetler"ini Kıbrıs'a yerleştirmeleri, İngilizlerin, Fransızların savaş gemilerini Doğu Akdeniz'e göndermeleri bu yüzden. Her şey, siyonist İsrail'i kesin bir korumaya almak için.

İsrail'in nükleer bir güç olması onun yıkımını engellemeyecek. Çünkü onu yıkacak güçler dışarıdan değil, içerdiren. Hem kendi içindeki siyonizm karşıtı güçlerden, hem de işgal ettiği topraklardaki yenilmez Filistin devriminden; yani nükleer silahlarını kullanamayacağı yerden gelecek.

26 Ekim 2023

FİLİSTİN'DE İKİ DÜNYA SAVAŞIYOR

İki dünya, emeğin dünyası ile sermayenin, sömürücü-lerin dünyası; sosyalizm ile kapitalizmin dünyası; ezilen, sömürülen, yaşamdan kovulan yüz milyonlarca insan ile bir avuç asalak burjuvanın dünyası savaşıyor.

Bir tarafta emperyalist hükümetler ve onların askeri, silahlı güçleri, diğer tarafta ezilen, sömürülen, yoksul yüz milyonlar. Şimdi, bu iki cephe arasında yeryüzünün, insanlığın geleceğini belirleyecek kıyasıya bir savaş sürüyor.

Herkes tarafını seçiyor; seçmek zorunda. Artık iki arada bir derede kalmanın tüm koşulları ortadan kalkıyor.

Siyonist İsrail'in Filistin'e -sadece Gazze'ye değil- saldırısı dünyayı bir kez daha ve en kesin çizgileriyle saflaştırdı.

Bir tarafta siyonist işgalci İsrail ve onun arkasında hizalanan, başta ABD ve İngiliz emperyalistleri olmak üzere, tüm emperyalist devletler ve hükümetleri; diğer tarafta dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları, dünyanın tüm devrimci komünist güçleri ve müttefikleri...

Savaş, farklı biçimlerde ve farklı araçlarla tüm dünya yüzeyine yayılmış durumda. Bir tarafta dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları diğer tarafta emperyalist hükümetler ve devletlerin polisi, askeri, militarist güçleri.

Şimdi bu iki güç arasında sert bir savaş sürüyor. Bu, küresel bir iç savaştır. Çünkü, sokağa, meydanlara akan dünya halkları, özellikle emperyalist ülkelerde, karşılarında "kendi" hükümetlerinin polisini, askerini, faşistlerini, militarist güçlerini buluyorlar. Karşılarına çıkan bu hükümet güçleriyle çatışıyorlar, hükümetlerin otoritesini sarsıyorlar, onları yönetemez hale getiriyorlar.

Bu bir sınıf savaşıdır. Dünya işçi sınıfı, emekçi halkları ve devrimci komünist güçleri Filistin halkının zaferinde kendi sınıf çıkarlarını, kendi kurtuluşlarını görüyorlar. Terside doğru. Filistin halkının yenilgisini kendi yenilgileri olarak görüp kabul ediyorlar.

Onun için dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları, devrimci güçlerle birlikte sokaklara akıyorlar. Fransa'nın başkenti Paris'te yüzbinlerce insan, emperyalist Fransız hükümetinin tehditlerine aldırmadan sokaklara aktılar. Aynı sahne bütün emperyalist merkezlerde vardı. Roma, Berlin, Londra ve geri kalan tüm emperyalist devlet başkentlerinde emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin öfke fırtınası esiyor.

Bağımlı kapitalist ülkelerin bu savaşdaki durumuna gelince... Bu ülkelerin burjuva hükümetleri, kendi halkları arasında esen devrimci fırtına karşısında eğilerek durumun yatışmasını bekliyorlar. Kendi işçi sınıfı ve emekçi halklarının öfkesini çekmemek için siyonist İsrail ve emperyalist cephe tarafında görünmekten kaçınıyorlar. Özellikle gerici Arap devletlerinin durumu böyle.

Diğer taraftan, aynı şey emperyalist-kapitalist cephe için de geçerli. Emperyalist hükümetler, siyonist İsrail'in yenilgisinden kendi yenilgilerinden de öte, kendi yıkılışlarını görüyorlar. Onun için, kendi yasalarını hiçe sayma pahasına halklara saldırıyor, yasalarında olmayan cezalarla tehdit ediyor, tüm polis ve askeri güçlerini harekete geçiriyorlar.

ABD'nin uçak gemilerini, İngiltere'nin savaş gemilerini Akdeniz'e; Almanya'nın Özel Kuvvetler'ni Kıbrıs'a; Fransa ve diğer emperyalistlerin tüm olanaklarını İsrail'in emrine vermeleri bir "İsrail sevgisi"nin sonucu değil. Onlar için Filistin kazanmamalı; siyonist İsrail yenilmemeli. Çünkü gelişmeler siyonist İsrail'i şimdi öyle bir konuma getirdi ki, yıkılması bütün emperyalist kapitalist sistemin çöküşüne yol açacak bir ön savunma cephesi haline geldi. Emperyalist hükümetler, tam da bu nedenle, Rusya-Ukrayna savaşında büyük önem verdikleri faşist Ukrayna'yı bile ihmal eder ya da bir kenara atar hale geldiler.

Şüphe yok ki, bu bir savaştır ve her savaşta olduğu gibi, sonucu önceden bilmek mümkün değil. Bununla birlikte bu savaşta yenilgi ve zafer her iki taraf için aynı anlama gelmeyecek. Başka bir ifadeyle, yenilgi ya da zafer her iki taraf için aynı sonuçları doğurmayacak.

Siyonist İsrail yenilirse, İsrail'le birlikte onun arkasında dizilen tüm emperyalist devletler ve onların hükümetleri; emperyalist-kapitalist sistem sonu tarihin çöplüğüne çıkan bir sürece boylu boyunca girmiş olacak. Bu anlamda bu onlar için bir varoluş savaşıdır.

Siyonist İsrail şimdiki savaşta yenilirse yok olup gidecek ve arkasındaki emperyalist güçlerin çöküş süreci olağanüstü bir hız kazanmış olacak.

Buna karşılık, Filistinli devrimciler yenilirse, bu sadece bir süre sonra toparlanıp daha güçlü şekilde ayağa kalkmak üzere alınmış bir yenilgi olacak. Fidel Castro'nun dediği gibi, biz yenilirsek yeniden başlarız. Onlar yenilirse yok olup gidecekler.

Bunu biliyorlar. Dehşet içinde, kendilerinden olmayan her canlıya saldırımlarının, ortadan kaldırmaya çalışmalarını nedeni bu işte.

Filistin'de iki dünya; emeğin dünyası ile sermayenin, sömürücülerin dünyası savaşıyor. Bu savaşın sonucu ne olursa olsun, eninde sonunda zafer bizim olacak.

31 Ekim 2023

ROMA BARIŞ KONFERANSI: EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI GÜÇLÜ DURUŞ

Mücadele Birliği'nin etkin biçimde katıldığı Uluslararası Roma Barış Konferansı, emperyalizme ve sürmekte olan Rusya-Ukrayna savaşına karşı iki anlama gelmeyecek netlikte bir düşünce açıklığıyla sona erdi.

Akıntı güçlü olduğunda, ona karşı koymak güçtür. Alır çoğunluğu, sürükler gittiği yere. Her büyük toplumsal altüst oluş döneminde çokça örneğini gördük, görüyoruz.

“Genel çoğunluk” arasında olmak, ana akımla birlikte hareket etmek, genel kabul gören şeyleri dile getirmek caziptir. Bulunduğun yeri, konumu, düşüncelerini “açıklamak” kolaydır. Zaten herkesin bulunduğu yerdesindir. Herkesle benzer şeyler söylüyorsunuzdur.

Kritik dönemeçlerde böylesine “korunaklı” konumlarda olmak pek çok siyasi çevreye olağan gelebilir, kendilerini iyi hissettirebilir. Ama tam da bu türden “korunaklı konfor alanları”, kritik dönemeçlerde çoklarının mezarı olur. Hem de “toplu mezarı”!

Geçen yüzyılın başlarında, dünya, tıpkı günümüzde olduğu gibi, dolu dizgin bir büyük savaşa, bir dünya savaşına doğru sürüklenmekteyken, sosyalist hareketin ana gövdesi yaklaşan savaşa karşı ana hatlarıyla doğru bir tutum alıyordu. (Bakınız 1912 Basel Bildirgesi). Ama savaş bir gerçeklik haline gelip, tekellerin yarattığı o kamuoyu güçlü bir akıntı olarak her şeyi önüne katıp sürüklemeye başladığında, o koca sosyalist hareketin tamamına yakını bir anda akıntıya teslim oldu. “Genel” içinde eridi. Hemen hepsi “kendi” hükümetlerinin saflarına geçip, sosyal şoven bir konuma yuvarlandı. II. Enternasyonal'in “çoğunluk”u budur!

Buna karşılık, o koca II. Enternasyonal'den bir avuç enternasyonalist devrimci, uluslararası proleter hareketin yüz

akları olarak akıntıya karşı durdular. Kimi Liebknecht ve Rosa gibi zindanları göğüsledi, Duma'daki bolşevik vekiller gibi sürgünü göze aldı. O kadar azınlıktaydılar ki, sesleri savaşın gümbürtüsü içinde çok az duyuluyordu. Akıntıya karşı dimdik durmayı bildiler. Zorlu mücadelelere atıldılar, doğrularda ısrar ettiler. Ve... sonunda kazandılar.

Aradan yüz yıldan fazla zaman geçti. Ukrayna savaşı patlak verdi. Daha doğru bir söylemle, 2022 başında, sürmekte olan savaşın yeni bir aşamasına geçildi. Emperyalist dünya, o devasa kitle iletişim araçlarıyla, kurumlarıyla, aklınıza gelebilecek her şeyiyle öyle güçlü bir akıntı yarattı ki, dünyanın dört bir yanında adında “komünist”, “işçi”, “sosyalist”, “devrimci” olan parti ve örgütler bu yoğun propagandasının etkisinde kalmaktan kendilerini kurtaramadılar. Ya doğrudan “Rusya'ya karşı”, hatta “Ukrayna'dan yana” tavır aldılar ya da böylesine açıktan bir çıkışı göze alamayıp “emperyalistler arası savaş” vs. söylemlerle “tarafsız kalma politikası” belirlediler. Tıpkı yüz yıl önceki öncelleri gibi, burjuva sınıfla, onun toplumsal düzeni ile köprüleri atmaktan kaçındılar.

Savaşın ilk dönemlerinde emperyalist propagandanın yarattığı ortamda, “kendi haklılıkları”ndan başları dönüyordu bu kesimlerin. Televizyon televizyon gezip, Donbass'ın kahraman halkından, onun komünizme olan eğiliminden, faşizme karşı savaşından tek kelimeyle söz etmeden, Rusya'nın saldırganlığını, emperyalistliğini, haksızlığını, işgalciliğini anlatıyor; onlar anlattıkça burjuvazi de tüm propaganda olanaklarını önlerine seriyordu.

Ama çok geçmedi. Savaş uzadıkça taşlar yerli yerine oturmaya başladı. Dünya halkları, işçi ve emekçi sınıflar, “içgüdüsel olarak” emperyalist blokun karşısında konumlandı. Donbass madencilerinin 9 yıl önce ateşledikleri o anti-faşist savaş, bugün daha geniş cephede süren bir antiemperyalist ve anti-faşist savaş olarak sürmekteydi. Emekçi sınıflar bunu sezdiler, gördüler. Durum öyle bir hal aldı ki, başlangıçta burjuva propaganda serasında sesleri güçlü çıkan bu çevreler, artık o görüşleri öyle açık yüreklilikle savunamaz oldular. Yaptıkları uluslararası toplantılarda bir ortak deklarasyon bile yayımlayamaz hale geldiler! “23. Uluslararası Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı” işte

böyle bir toplantıydı. Her biri ayrı telden çalan bu partiler, sonuçta günümüzün en temel konusunda ortak bir bildiri bile yayımlayamadılar.

Emperyalistlerin yarattığı bu güçlü akıntıya meydan okuyan bir “azınlık” da vardı savaşın ta en başında. Türkiye’de Leninistler bunların başında geliyordu. O ortamda sesleri doğal olarak çok az duyuldu. Ama duyulduğu her yerde de bakışlar onlara döndü, ilgi ve merakla izlenir oldu. Onlar eşyayı adıyla tanımlamaktan geri durmadılar. Süreğiden savaş, emperyalist saldırganlar açısından haksız bir savaş iken, Donbass-Rusya cephesi açısından antifaşist ve antiemperyalist bir nitelik taşımaktadır ve bu sebeple desteklenmesi gerekmektedir dediler.

Kısa sürede, Leninistlerin dünyada yalnız olmadıkları; aynı görüş ve düşünceleri, savaşa ve faşizme karşı aynı sağlam duruşu gösteren başka parti ve örgütlerin olduğu görüldü.

Dediğimiz gibi bu ses başlangıçta zayıftı ve emperyalistlerin kopardığı yaygara içinde daha da duyulmaz haldeydi. Buna karşılık, arada derede kalanların, Rusya’ya karşı tutum alanların sesleri, dünya burjuvazisinin dolaylı-doğrudan desteği ile alabildiğine gür çıkıyordu. Zaman, hakikatin kardeşidir. Herkesi layık olduğu yere oturtmasını bilir!

Kafası karışık olan ve bu nedenle bir ortak açıklama bile yayımlayamayan “Komünist ve İşçi Partileri”nin aksine, Donbass-Rusya birliklerinin antifaşist savaşını açıkça destekleyen, emperyalistlerin dünyayı sürüklemek istediği büyük yıkım savaşına karşı kararlı bir hat oluşturmayı amaçlayan parti ve çevreler, uluslararası arenada da birbirlerini buluyor, güçlerini ve seslerini birleştiriyor. 27-28 Ekim günü Roma’da “Uluslararası Barış Konferansı”nda olduğu gibi. “Akıntıya karşı” olan güçler, artık kendileri başlı başına bir “akıntı oluşturmak” doğrultusunda ilerliyor. Bu konferans bir “ilk adım” sayılmalı. Sonrasının çok daha güçlü ve ses getirici bir şekilde gelişeceğini söylemek için kahin olmaya gerek yok. Yayımlanan “Sonuç Bildirgesi”, böyle düşünmek için yeterlidir.

Bu bildirge, ABD-NATO-AB emperyalistlerini cepheden karşısına almakta hiç tereddüt göstermiyor. Emperyalist

propagandanın çizmeye çalıştığı resmin baştan sona yalan olduğunu açıkça ve yüksek sesle dile getiriyor.

Ukrayna'daki savaş (NATO-Rusya savaşı) konusunda karnından konuşanlara karşılık, "dünya halklarının ihtiyacı olan şeyler" ara başlığının ardından, "Ukrayna'da NATO'nun yenilgisi. Bu önkoşul olmaksızın sürdürülebilir bir barış mümkün değil. Rusya karşısında Batı'nın zaferi, insanlık için yeni felaket olabilir. Bu, Balkanlarda, Ortadoğu'da ve Doğu Asya'da, özellikle de Güney Çin Denizi'nde ve Kore Yarımadası'nda uzatılmış bir üçüncü dünya savaşı demek olan yeni savaşların başlangıç noktası olabilir." diyerek net bir duruş sergiliyor.

Emperyalistlerin büyük yıkım savaşı çabalarının karşısına "Savaş sahasına silah, mühimmat, ekipman ve eleman sevkiyatını durdurmalıyız" görev tanımıyla çıkarken, kendini burada sınırlamıyor: "Asıl görevimiz ülkelerimizi NATO üyeliğinden, ABD kontrolünden ve askeri üslerinden kurtarmaktır. Dünya halklarının direnişiyile dayanışmamızın zirvesi bu olacaktır." Burada sıralanan görevlerin tümünden yerine getirilmesi, Lenin'in "bir dizi devrim olmaksızın gerçekleşemez" diye nitelediği "demokratik görevler" kapsamındadır.

Mücadele Birliği olarak etkin biçimde yer aldığımız Roma Konferansı, ki 40 ülkeden delegelerin (ve 25 ülkeden bireysel katılımcıların) yer aldığı bir konferans idi, "aradaredede" kalanların uluslararası etkinlikleriyle karşılaştırılmayacak denli niteliklidir. Kafası ve hedefleri nettir.

Yaşam bu görüşlerden yanadır, bu görüşün güçlenmesi kaçınılmazdır.

5 Kasım 2023

FİLİSTİN'DE ÇÖZÜM

Filistin devrimcilerinin “Ortak Operasyon Odası”nın 7 Ekim’de giriştikleri devrimci saldırı, hiç kuşku yok, Filistin Devrimini yeni bir aşamaya taşıdı.

Bu saldırının siyonist işgalci İsrail devletinin askeri gücüne, istihbari yeteneğine, ordusunun savaş kabiliyetine indirdiği darbe çokça konuşuldu, yazıldı-çizildi. Devrimci saldırının bu etkileri üzerinde tekrar tekrar durmanın anlamı yok.

Bunun yerine, Filistin devriminin geldiği yeni aşamanın özellikleri; gelecek açısından taşıdığı anlam üzerinde durmak gerek. Filistin ve Ortadoğu devrimi açısından tam bir açıklığa kavuşturulması gereken yön bu olmalı.

Filistin devriminin son saldırısının açığa çıkardığı olguların başında, siyonist işgalci İsrail devletinin geri döndürülemez biçimde yıkım sürecine girdiğidir. Şüphesiz, emperyalist-kapitalist sistemin Ortadoğu’daki ön karakolu durumundaki bu devletin yıkılması bugünden yarına olacak şey değil. İstisnasız tüm emperyalist devlet ve hükümetlerin bu işgalci devletin arkasında bütün güçleriyle durmaları, sürecin zor ve sancılı olacağıının en büyük göstergesidir. Ama, aynı zamanda, emperyalist devlet ve hükümetlerin panik derecesinde diyebileceğimiz bu olağanüstü reaksiyonu, gerçekte siyonist İsrail devletinin yıkım sürecinin başladığını göstermiş oldu.

7 Ekim devrimci saldırısının açığa çıkardığı en önemli olgulardan biri, hatta birincisi budur diyebiliriz. Bu konuda ilk işaretlerden biri, İsrail Komünist Partisi’nden geldi. İsrail Komünist Partisi (MAKİ)’nin sol partilerle birlikte oluşturduğu Barış ve Eşitlik için Demokratik Cephe, (Hadash) son savaşın tüm sorumluluğunu “Natenyahu hükümetinin canice işgal politikası”na yükleyerek aslında fitili ateşlemiş oldu. Başını İsrail Komünist Partisi’nin çektiği Hadash açıklamasında şöyle deniyor:

“Yerleşimcilerin hükümetin himayesinde işgal altındaki topraklarda çılgına döndüğü, Mescid-i Aksa’ya saygısızlık ettiği ve Huwara’da yeni bir pogrom gerçekleştirdiği şoke edici bir hafta geçirdik. Sonunda çok ciddi bir gerilimle uyandık. Bu, sağcı hükümetin ilk günden bu yana körüklediği savaşta tüm bölgeyi tehlikeye atıyor.”

Sorun elbette “sağcı hükümet”in çok ötesinde, siyonist İsrail devletinin kendi varlığından kaynaklanıyor.

İsrail Komünist Partisi ve müttetiklerinin açıklaması, yankısını Yahudi halkta buldu. Bu son derece önemli, belki de tayin edici savaşta, Yahudi din adamları dahil, Yahudi halkın önemli bir kesimi Filistin Arap halkının yanında, kendi hükümetlerine karşı bir tutum içine girdiler. Daha önce “kendi” devletine, hükümetine bu derece yaygın, güçlü ve militanca bir tutum gerçekleşmiş miydi, hatırlamıyoruz. Ama ne olursa olsun, bu devrimci-enternasyonalist, halkların kardeşliğine dayanan tavır alış, bir olguya işaret ediyor:

Bu devrimci-enternasyonalist tutum, işgal altındaki Yahudi halkla sınırlı kalmadı. Özellikle ABD’de yaşayan Yahudi halk da siyonist İsrail devleti ve faşist hükümetine karşı, Filistin Arap halkıyla dayanışmasını polisle çatışma, tutuklanma, zindana atılma pahasına gösterdi.

Öte yandan, Yahudi halkın bir “bütün” olmadığı (ve aslında hiç bir sınıflı toplumda halk bir “bütün” teşkil etmez) da bu süreçte iyice ortaya çıktı. Yaratılan imajın aksine, Yahudi halkın siyonist bir kesim ile siyonizme karşı olan kesim arasında bölünmüş olduğu; bu iki kesim arasında sert bir mücadelenin olduğu görüldü. Bir iç savaşın şaşmaz işaretleridir bunlar.

Yahudi halkın önemli bir bölümünün hem işgal altındaki topraklarda hem de dünyanın başka devletlerinde Filistin halkının yanında yer alması başka iki önemli gelişmeye yol açtı. Birincisi, anti-semitizm güçlü bir darbe almış oldu. İkincisi, dünya gericiliğinin Yahudi halkını, bir bütün olarak, siyonist gösteren propagandası yıkıldı. Yahudi halkın önemli bir bölümü, Filistin topraklarında Hristiyan, Sünni, Şii Arap halkıyla bir arada, barış içinde yaşayabileceğini eylemleriyle gösterdi.

Bu önemli gelişme, bize Filistin sorununun çözüm anahtarını da veriyor. Filistin sorununun, Birleşmiş Milletlerin öngördüğü ve bugün, ABD dahil, hemen hemen tüm devlet ve hükümetlerin ağız birliği yapmışçasına savundukları “İki Devletli” çözümün çözüm olmadığı ortaya çıktı. “İki Devletli” çözüm, Ortadoğu’da savaşın bir kurum haline gelmesinden başka hiçbir işe yaramaz.

Birleşmiş Milletler’in (BM) 1948’de karar altına aldığı ve o günden bugüne savunulan bu çözüm yolu, siyonist İsrail’in genişlemesinden, silahlanmasından, işgalci konumunu pekiştirip geliştirmesinden başka bir işe yaramadı. Bugün aynı çözüm yolunun başka bir sonuca yol açacağını düşünmek, bilinçli İsrail yanlılığı değilse ahmaklıktır.

Çözümün tek yolu, siyonist İsrail’in yıkılarak yerine Filistin toprakları üzerinde yaşayan bütün halkların barış içinde, kardeşçe yaşayacakları devrimci bir Filistin devletidir. Emperyalist devletlerin başını çektiği, dinci gericiliğin aktif biçimde katıldığı propaganda Yahudi halkın Arap halkıyla bir arada yaşayamayacağı ön kabulünü oluşturdu. Ama şimdi bu önyargının sahte bir yanılmasından ibaret olduğunu net biçimde gördük ve bundan geri dönüş olmayacak. Yahudi halkın devrimci, ilerici, demokrat, vicdan sahibi, insani duygu ve değerleri yüksek kesimi, buna Yahudi din adamlarının da dahil olduğunu gördük, Filistin topraklarında yaşayan halkla barış içinde, kardeşçe yaşamaya hazır. Aynı şeyler, başta Arap halkı olmak üzere, Filistin topraklarında yaşayan bütün halklar için de geçerlidir.

Şimdi şu soru sorulabilir ve sorulmalıdır da: Siyonist İsrail yıkılabilir mi? Buna yanıtımız “evet yıkılabilir ve yıkılacak da” biçimindedir. Ne var ki, siyonist İsrail devletinin yıkılması, sanıldığı gibi, dışarıdan gelen saldırılarla, bu anlamda, Filistin devrimcilerinin “dışarıdan” saldırılarıyla gerçekleşmeyecek. Siyonist İsrail devleti, dışarıdan değil ama, içeriden gelecek saldırılarla; başka bir ifadeyle, toplumdaki iç çelişkilerin derinleşip keskinleşmesiyle, bir iç savaş sonucu yıkılacaktır.

Tarihin tanık olduğu en enternasyonalist devrimlerden biri olan Filistin devrimi, son saldırısıyla, dünya halklarını emperyalizme, faşizme ve siyonizme karşı birleştiren ayağa

kaldırdı. Milyonlarca insan, kelimenin gerçek anlamıyla, dünyanın bir ucundan öteki ucuna, emperyalizme, faşizme ve siyonizme karşı “Özgür Filistin” sloganlarıyla ayağa kalktı. Dünyayı sarsan bu hareket, siyonist İsrail’in arkasındaki emperyalist gücü de zayıflattı, güçten düşürdü.

Filistin devrimi, Arap gericiliğinin ve İran dinci gericiliğinin ona vermeye çalıştığı dinci-gerici içeriği kabul etmedi ve devrimci bir çizgide kaldı. Yüz milyonlarca insanı emperyalizme, faşizme ve siyonizme karşı ayağa kaldıran Filistin devriminin işte bu içeriğidir. Bu içerik, aynı zamanda Filistin topraklarında yaşayan tüm halkların barış içinde kardeşçe yaşamasının temelidir.

Sonal çözüme yaklaşıyoruz!

8 Kasım 2023

YARGITAY-AYM-MECLİS KOMEDİSİ

Sosyal reformist politikayı şahsında cisimleştirmeyi başarmış TİP Genel Başkanı, denizin ortasındaki saman çöpü kadar etki ve yetkisi kalmamış Meclis kürsüsünden Yargıtay 3.Ceza Dairesi üyelerine bağıyor: “*Siz kimsiniz, siz kimsiniz ya!*”

Konu biliniyor, üzerinde durmayacağız. Sadece hatırlatma babında: Yargıtay, 3. Ceza Dairesi AYM'nin Can Atalay'a ilişkin aldığı karara uyulmaması yönünde karar almış, dahası, AYM üyeleri hakkında suç duyurusunda bulunmuştu. Son olarak Yargıtay 3. Ceza Dairesi, Can Atalay hakkındaki hüküm kararının Meclis'te okunarak vekilliğinin düşürülmesi için çağrıda bulunmuş.

Kıyamet ya da komedi, buradan kopuyor. MHP ve AKP dışında kalan Meclis'teki hemen tüm partiler, “bu bir yargı darbesidir” feryadıyla ayağa kalktılar. Anlaşamadıkları nokta, bu darbenin “girişim” aşamasında mı kaldığı, yoksa tamamlanmış bir darbe mi olduğudur. Her ne ise, uzlaşmacı, sosyal reformist partilerden tutalım da diğer gerici-faşist partilere kadar, hatta dinci faşist partinin kimi yetkili bireylerine kadar hepsi bir noktada birleşti: “Anayasal düzen çiğnenmiştir.”

Bu “veciz” cümleyi hep birlikte ve her yerde bağıyorlar şimdi: “Anayasal Düzen”! Hangi anayasanın düzeni? TİP Genel Başkanı Erkan Baş ve onunla hemfikir olan tüm uzlaşmacı, sosyal reformist partiler bu sorunun yanıtı üzerinden ustaca atlıyorlar. Biz hatırlatalım: Ünlü faşist Kenan Evren'in 1982'de yürürlüğe koyduğu anayasanın düzeni. Faşist Evren rüyasında bile görse, sosyalist geçinen sosyal reformist, uzlaşmacı, liberal kesimlerin kendi “Anayasal Düzeni”ni böyle canhıraş biçimde savunacaklarına inanır mıydı? Sanmıyoruz.

Şimdi olan biten bu. Erkan Baş'tan Tuncer Bakırhan'a; Davutoğlu'undan Karamollaoğlu'na, hatta AKP'nin değişmez elemanı Hayati Yazıcıoğlu'na kadar geniş bir yelpaze, Evren Anayasası'na siper olmuş, cansiparane savunuyorlar.

Gerici faşist partiler ve şahıslar konumuz dışı. Ama biz şu sosyal reformist, uzlaşmacı, liberal kafalara kaç kez hatırlattık: Anayasayı yorumlamak size düşmez. Anayasayı yorumlamak, onu yapanın, değil, uygulayanın işidir. Yani güç kimdeyse, yani iktidar kimin elindeyse, yani orduyu, polisi, zindanları, maliyeyi kim kontrol ediyorsa anayasayı o yorumlar, siz değil. Tam da bu yüzden Erkan Baş'ın, diğerlerinin hiddetle "siz kimsiniz yaa" diye bağırmasını, boşuna olmanın da ötesinde komedidir.

Komedidir, çünkü tüm bağırıp çağırma larının beş paralık değerinin olmadığını kendileri de biliyor. Hiçbir etkileri, hiçbir yaptırım güçleri, hiçbir ağırlıkları yok. Yapacakları en ileri şey, kendi ifadeleriyle, "tarihin tanık olduğu en gerici bileşene sahip" Meclis'i toplantıya çağırma k. O kadar!

Komedinin diğer yanı şu: Sosyal reformist, uzlaşmacı partiler, "eski parlamenter sisteme dönüş" hayaliyle genel seçimlerde burjuvazinin bir kesiminin kuyruğuna takılırken, evdeki bulgurdan da olduklarını şaşkın gözlerle seyrediyorlar şimdi. Belki de öfkelerinin hiddetinin bir nedeni de bu.

Ama biz bunları bir kenara bırakıp, olan bitenin anlamı üzerinde duralım. Yargıtay 3.Dairesi'nin, aldığı kararla AYM'ne meydan okuması elbette üzerinden atlanacak, önemsiz bir gelişme değil. Ancak, devrimci komünistler, işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen Kürt halkı, soruna düzen içi çözüm peşindeki sosyal reformist, uzlaşmacı partiler gibi bakmazlar.

Ortada ne bir darbe, ne de bir darbe girişimi var. Olan biteni tek cümleyle özetlemek istersek şudur: Faşist devlet ve dinci faşist iktidar, tüm yetkileri tek merkezde toplama sürecinde yeni ve daha ileri bir adım atıyorlar şimdi.

Bu süreç, yıllar önce ve elbette, tekelci sermaye sınıfının, emperyalist mali sermayenin çıkar ve istekleri doğrultusunda, dinci faşist iktidar tarafından başlatılmıştı. Sürecin başlangıcını 12 Eylül faşizmine kadar götürmek

mümkün. Yetkilerin tek merkezde toplanması, hem sermayenin giderek daha az elde birikip merkezleşmesine, hem de sınıf savaşının derinleşmesine, iç savaş biçimini almalarına uygun olan bir süreçtir.

Dinci faşist iktidar, 2010 yılında, “yetmez ama evet”çilerin kolaylaştırıcı katkılarıyla (daha sonra dinci faşist iktidarın bu “yetmez ama evet”çileri çil yavrusu gibi dağıtıp kimilerini zindana atması ayrı bir konudur) bu süreci hızlandırdı. AYM, bizzat dinci faşist iktidar tarafından bu süreçte şekillendirildi. Yargıtay üyelerinin seçimi de bu süreçte Cumhurbaşkanını belirleyici kılacak biçimde belirlendi. Eski hükümet sistemi değiştirildi ve Meclis’in yetkileri neredeyse mahalle derneği düzeyine indirildi. Orası artık resmen bir laklakhaneden ibaretti. TİP Genel Başkanı Erkan Baş’ın ve diğerlerinin bağırıp çağırdıkları yer, işte böyle bir yerdir. Yasama gücü artık fiilen yürütmenin yani Cumhurbaşkanı ve etrafındaki ekibin tekeline geçmişti.

Yine de ayrıksı otlar kalmıştı. AYM, bizzat iktidar tarafından şekillenmesine rağmen, ara sıra Can Atalay kararı örneğinde görüldüğü gibi, hafif çizgi dışına çıkabiliyordu. Sınıf savaşının şiddeti, tekeli sermaye sınıfını, emperyalist mali sermayeyi ve onların bir komitesinden ibaret olan dinci faşist iktidarı artık bu ayrıksı durumlara da tahammül edemez hale getirmişti.

Ekonomik-politik kriz yani devrimci durum, zaten şiddetli süren ve daha da şiddetlenmesi kaçınılmaz olan sınıf savaşı, bir türlü bastırılmayan Kürt halkının özgürlük savaşı; uluslararası alanda ayak sesleri giderek daha fazla duyulan topyekun savaş ihtimali, bütün bunlar tekeli sermaye sınıfını, emperyalist mali sermayeyi ve dinci faşist iktidarı en ufak bir yetki sapmasına tahammül edemez hale getirdi.

Kendini ve partisini düzenin hamisi olarak gören Devlet Bahçeli bu tahammülsüzlüğü ve yapmayı düşündükleri değişikliklerin işaretini, bundan yaklaşık yedi ay önce, Nisan’da şu sözlerle vermişti:

“Anayasa Mahkemesinin yeniden yapılandırılmasını gerektiriyoruz. Bu kapsamda mahkemenin statüsü, kuruluş ve yargılama esasları ile üye yapısının köklü bir reforma tabi tutulmasını hedefliyoruz. Elbette yapacağız,

hep birlikte başaracağız. Teröre yardım ve yataklık suçu somut delillerle belgelendirilen HDP'nin devam edegelen kapatma davasını sekteye uğratan Anayasa Mahkemesi Başkanı ve malum üyeleri şehitlerimizin kemiklerini sızlatmaktadır. Terörle mücadelede muazzam fedakarlıklar sergileyen kahramanlarımızın hakkı yenmekte, hukuku çiğnenmektedir.”

Bu sözler, yapılmak istenen değişikliğin iç savaşla, Kürt halkının özgürlük savaşıyla doğrudan bağını da ortaya koyuyor. Aynı kişi, yine yaklaşık üç yıl önce 2020'de, hem tüm yetkilerin tek merkezde toplanmasının hem de AYM'nin yeniden yapılandırılmasının iç savaşla, Kürt halkının özgürlük savaşıyla ilişkisini ortaya koymuştu.

“*Milli bekamızı tehdit eden devasa sorunlara daha etkili karşılık Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi'yle verilmektedir.*

Anti-demokratik girişimlerin önü, yine bu hükümet sistemiyle kesilmektedir.

Terör mücadeledeki başarılar, sınır ötesindeki operasyonlar, egemenlik haklarımızın muhafazası Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi sayesinde daha hızlı ve tesirli bir hale gelmiştir....

Bu kapsamda Anayasa Mahkemesi, yeni hükümet sisteminin doğasına uygun şekilde yeni baştan yapılandırılmalıdır.”

Kısaca, AYM'nin yeniden yeniden yapılandırılması, sınıf savaşının, Kürt halkının özgürlük savaşının durumuyla doğrudan bağlantılıdır ve bu ne Bahçeli'nin, ne RTE'nin ne de başka kişi ve partilerin öznel tercihinden kaynaklanıyor.

Ne var ki, dinci faşist iktidar, düzeni korumak için bu önlemleri alırken toplumu sıkıştırıyor ve toplumu sıkıştırırken ister istemez, elinde olmadan birleşik devrimin mekanizmasını kuruyor. Dinci faşist iktidar başka ne yapabilir? Hiçbir şey!

Peki, anayasa kitapçığını sallayarak Meclis'te bağırıp çağıran TİP Genel Başkanı Erkan Baş ve diğer partiler ne yapabilirler? Onlar da hiçbir şey yapamazlar.

Tüm yetkileri mümkün olduğunca tek merkezde toplama çalışanların, örneğin Yargıtay'ın arkasında faşist dinci faşist iktidar var; onun arkasında ordu, polis, özel kuvvet-

ler, zindanlar var. Onların arkasında tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist mali sermaye, emperyalist devletler ve hükümetler var.

Düzen içi bir güç olarak, “anayasal düzeni” koruma çağrısı yapan TİP ve diğerlerinin arkasında kim var? Hiç kimse! Emekçi sınıflar, Kürt halkı var demesinler zira, birleşik devrimin bu toplumsal güçleri “anayasal düzeni” korumak için kollarını bile kımıldatmayacaklar.

Onlar mekanizması bizzat düzen güçleri tarafından kurulan birleşik devrim için, “anayasal düzeni” korumak için değil, tarihin çöplüğüne göndermek üzere ayağa kalkacaklar!

11 Kasım 2023

YETKİLER TEK MERKEZDE TOPLANIRKEN

Tevazuya gerek yok. Yaşam, devrimci görüşlerin doğruluğunu yani gazetemizin savunduğu görüş ve politikaları büyük bir hızla kanıtıyor.

Bütün sosyal reformist parti ve örgütler son Yargıtay-AYM arasındaki kavgaya “darbe, kalkışma, Meclise karşı darbe” diye bağırıp çağırarak karşı çıkarlarken gazetemiz, bunun ne darbe, ne kalkışma ne de buna benzer herhangi bir şey olduğunu yazdı. Yazdığımız şuydu:

“Ortada ne bir darbe, ne de bir darbe girişimi var. Olan biteni tek cümleyle özetlemek istersek şudur: Faşist devlet ve dinci faşist iktidar, tüm yetkileri tek merkezde toplama sürecinde yeni ve daha ileri bir adım atıyor şimdi.”

Çok geçmeden başka çevrelerin de aynı tespitlerde bulunduğunu gördük. Üstelik bu çevreler burjuva dünyaya yakın oldukları için, oralarda neler olup bittiğini yakından görebilme olanağına sahiplerdi.

Örneğin, burjuva dünyaya yakın HalkTV'nin yazarlarından biri, devletin iki üst kurumu arasındaki dalaş soğumaya yüz tuttuğunda şöyle yazıyordu:

“Gerçek şu; büyük bir operasyonun düğmesine basıldı. Yargı krizi gerekçe gösterilerek yargıyı tek otoriteye bağlama süreci başlatıldı.”

Görüldüğü gibi, ne Meclis'e darbe var ortalıkta, ne de buna benzer bir şey. Aksine, dinci faşist iktidar, -asında tekelci sermaye sınıfı demek gerek- “yargıyı tek otoriteye bağlama” yani yetkileri tek merkezde toplama işini, kendisine karşı darbe yapıldığı iddia edilen Meclis'in bizzat kendisine yaptırmanın hazırlığı içinde ve yaptıracaktır da.

Dinci faşist iktidar, bu işi, Meclis'e Anayasa'yı değiştirerek yaptıracak. Tekelci sermaye sınıfı açısından sorun şu ki, artık Evren Anayasası ya da 1982 Anayasası bile kendisine bol gelmektedir. Daraltılması gerekiyor; daraltılacak!

Adalet Bakanı Yılmaz Tunç, Yargıtay-AYM meselesi arasındaki sorunun kaynağında Anayasa var diyerek bunun ilk işaretini verdi. Sorunun kaynağında Anayasa varsa, Anayasa'yı değiştirmek gerekir. İşin özü özeti budur.

Neden diye sorulabilir. Böyle bir sorunun yanıtı için, burjuva düzenin, burjuva sınıf egemenliğin nesnel koşullarını yani devrimci durumu, bu devrimci durum temeli üzerinde yükselen sınıf savaşını, birleşik devrimin gelişimini işaret etmek gerek. Sorunun temeli budur.

Kolay anlaşılması için şöyle de diyebiliriz: 12 Mart faşist generalleri, 12 Eylül faşist generalleri kendi dönemlerinde yürürlükte olan Anayasa'yı neden değiştirmek istediler ise, şimdinin dinci faşist iktidarı da aynı nedenle Anayasa'yı değiştirmek istiyor. Fakat bu, geçmişin tekrarı olarak anlaşılmalı. Sınıf savaşı ne 12 Mart faşizmi sırasında olduğu gibi, ne de 12 Eylül sırasında olduğu gibi. Sınıf savaşı şimdi çok daha sert, birleşik devrim çok daha güçlü ve haliyle, tekelci sermaye sınıfının, onun politik güçlerinin korkuları çok daha büyük.

Korku ne kadar büyük ise tahammül güçleri de o kadar dar, o kadar zayıf. Bunu, başka şeylerin yanı sıra, faşist Bahçeli'nin her ağzını açtığında tehditler savurmasından anlayabiliyoruz. Bu faşist, lafi eveleyip gevelemeden, sorunun sınıf savaşıyla, Kürt halkının özgürlük savaşıyla, burjuva devletin "beka" sorunuyla doğrudan bağlantısını ortaya koyuyor. İşte bir örnek:

"Leyla Güven, Ömer Faruk Gergerlioğlu, Figen Yüksekdağ, Can Dündar başta olmak üzere PKK'lı ve FETÖ'cülere hak ihlali kararıyla can simidi uzatan Anayasa Mahkemesi'dir"

Tahammül sınırları çok daralmış. Ara sıra "demokrat" görünmek için "hak ihlali" kararları veren Anayasa Mahkemesi, bu faşiste göre sorunların kaynağıdır. Oysa aynı Anayasa Mahkemesi, daha dün denilebilecek bir geçmişte dinci faşist iktidarın toplumu daha da sıkmak için ihtiyaç duyduğu sayısız yasaya onay vermişti. "Halkı yanıltıcı bilgileri yayma" yani sansür yasası son bilinen örnektir.

Aslında böyle yapmakla, dinci faşist iktidarın bir devrimin mekanizmasını kurmakta olduğuna önceki makalemizde işaret etmiştik. Gerçekten de, tekelci sermaye sınıfı ve

dinci faşist iktidar böyle yapmakla, bir devrimin kaçınılmazlığını ve zorunluluğunu en sıradan insana bile kabul ettiriyor.

Sosyal reformist TKP'nin kimi yazarları bile, “*yönetenlerin eskisi gibi yönetemediğini, yönetilenlerin de eskisi gibi yönetilmek istemediğini*” yazmaya başlamışlarsa; yani adını vermeden devrimci bir durumun varlığını kabul etmeye başlamışlarsa; bu bile tek başına tekelci sermaye sınıfının başının nasıl dertte olduğunu anlatmaya yeter.

Dünyada ve bunun bir parçası olarak Türkiye ve Kürdistan'da devrim günceldir. Dünya burjuvazisiyle birlikte Türkiye burjuvazisi de bu durumun farkında, durumu çok iyi anlıyor ve ona uygun tedbirler geliştirmeye çalışıyor.

Tüm yetkilerin tek merkezde toplanması çabası, devrim tehlikesine karşı almaya çalıştıkları bir önlemdir. Fakat korkunun kaçınılmaz sona faydası yok. Aldıkları önlemler devrimi geliştirmekten başka bir işe yaramayacak.

15 Kasım 2023

ANTIEMPERYALİST MÜCADELEDE YENİ AŞAMA

İnsanlık, uzun süren antiemperyalist mücadelede dünya çapında yeni bir aşamaya giriyor. Bu yeni aşamanın başlangıcını Rusya ile Ukrayna (daha doğru ve gerçek ifadeyle Rusya ile NATO ve tüm emperyalist devletler) arasındaki savaşa indirgemek mümkün.

Rusya-Ukrayna savaşının bir dönüm, bir kırılma noktası olduğu bir gerçektir; bir olgudur. Bu savaş tüm ülkelere ve toplumların tüm yaşamını etkiledi.

Savaşın etkileri bununla sınırlı kalmadı. Ülkeler ve toplumlarla birlikte, hemen hemen tüm ülkelerdeki politik güçleri de etkisi altına aldı. Özellikle işçi sınıfının ve emekçi sınıfların politik güçlerinde, politik partilerinde bir ayrılmaya yol açtı.

İşçi sınıfının, emekçi sınıfların politik partilerinde uzun yıllar içinde oluşmuş olan çürümeyi, yozlaşmayı, burjuvaziyle yakınlaşmayı su yüzüne çıkardı, dipte yatan ne varsa açığa çıkardı. Politik güçler, partiler bölündü; herkes safını seçti. Düne kadar çok "sağlam" görünen partilerin burjuva sınıfla işbirliği siyaseti yüzünden içten içe çürüdüğü, yozlaştığı, gücünü ve etkisini kaybettiği anlaşıldı.

Örneğin, Belçikalı komünistler, BKP içindeki NATO-AB uzlaşmacısı yönetimi, Parti Sekreteriyle birlikte görevden alarak kendi gerçek komünist kimliğine dönüş yaptı. Fransız Komünist Partisi liderliğinin NATO-ABD-AB işbirlikçisi politikasına başkaldıran komünistler, partiden kopup yeni bir oluşum ortaya çıkarma yoluna gittiler. Yunanistan Komünist Partisi'nin (KKE) içten içe nasıl yozlaştığı, çürüdüğü bu dönemde ayyuka çıktı. Başını çektiği uluslararası oluşumları dağıtma biçimi, keza kendi yakın hempalarıyla "yeni oluşumlar" yaratma biçimi, bununla ilintili olarak uluslararası oluşumlardaki derin bölünme yine bu dönemin ürünü olarak ortaya çıktı. Aynı süreç Ukrayna ve Rus-

ya'daki partiler arasında da yaşandı. Liste böyle uzayıp gider.

Bu bölünme, parçalanma ve yeniden saflaşma/safını belirleme sürecinin dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarında emperyalizme ve faşizme karşı dipten gelen dalganın yüzeye vuruşu olduğunu vurgulamak gerek. Bu anlaşılmadan politik partilerdeki bölünme ve saflaşma bilimsel biçimde izah edilemez.

Filistin devrimcilerinin "Ortak Operasyon Odası"nın İsrail siyonizmine karşı 7 Ekim 2023'te başlattığı saldırı ve onu izleyen savaş, emperyalizme, faşizme ve siyonizme karşı karşı birikmiş öfkenin, mücadele isteğinin ne kadar güçlü, yaygın ve derinden gelen bir dip dalgası olduğunu ortaya çıkardı.

Dünya tarihinde ilk defa dünyanın her yerinde milyonlarca insan İsrail siyonizmine ve onun arkasındaki emperyalist devletlere, emperyalist hükümetlere karşı Filistin devrimine destek için sokaklara aktı. Dünya burjuvazinin, ama özellikle de Avrupa emperyalist hükümetlerinin açıktan tehditleri bile kitlelere geri adım attıramadı. Tersini söylemek mümkün: Emperyalist hükümetlerin her tehdidi, ateşe dökülmüş benzin etkisi yaptı, kitleleri ateşledi, evinden çıkmayı evinden çıkardı; on binlerle yapılan gösterilerin milyonlara ulaşmasına yol açtı.

Siyonist İsrail'in ve onun arkasındaki emperyalistlerin zindana atma, sınır dışı etme tehditleri ters tepti. Emperyalist hükümetlere meydan okuyan milyonlar meydanları zaptederlerken, tehdit savuranlar ya suspus olmak ya da İngiliz İçişleri Bakanı gibi istifa etmek zorunda kaldılar. Bölünen, parçalanan, bunalıma sürüklenen sadece oportünist, sosyal reformist partiler değil; emperyalist hükümetler de bunalıma sürüklendiler.

Milyonlarca ve milyonlarca insan, İsrail siyonizminin vahşetini, katliamlarını protesto için şiddetli duygularla meydanlara akarken aynı zamanda NATO'yu, ABD'yi, diğer tüm emperyalistleri de protesto ediyorlar.

Filistin devriminin saldırısı -her ne kadar burjuva basın bütün dünyada bunu Hamas'a mal etmeye çalışsa da gerçekte söz konusu olan şey Filistin devriminden başkası değil- dipte saklı duran antiemperyalist potansiyeli saran

kabuğu kırdı. Kabuğun kırılmasıyla, tarihte eşi görülmemiş bir antiemperyalist dalga ortaya çıktı.

Siyonizme karşı verilen mücadele emperyalizme ve faşizme karşı verilen mücadeleyle birleşti. Filistin devrimi karşısındaki güçlerin (NATO-ABD-AB ve geri kalan tüm emperyalist devlet ve hükümetler) Rusya-Ukrayna savaşında Ukrayna'nın arkasındaki güçlerle aynı olması saflaşmayı daha bir belirginleştirdi; sınır çizgilerini daha bir kalınlaştırdı. Bu durum, Rusya-Ukrayna savaşında doğrudan olsun, "tarafsızlık" maskesi arkasında dolaylı olsun NATO-ABD-AB tarafında yer alan politik güçlerin sosyal şovenizmini; emperyalist hükümetlerin, devletlerin tarafında yer alan konumlarını açığa çıkardı.

Buna karşılık, devrimci komünist parti, örgüt ve çevreler emperyalizme, faşizme, siyonizme karşı kararlı, devrimci enternasyonalist bir tutum takınarak emperyalist hükümet ve devletlere karşı cepheden bir duruş sergilediler.

14 Ekim 2022'de bir araya gelerek "Dünya Anti-Emperyalist Platformu"nu ilan eden komünist parti ve örgütler daha ilk adımlarında Ukrayna-Rusya savaşının "Rus saldırıganlığı"nın değil, "*batılı emperyalist devletlerin savaş çıkarma isteklerinin bir sonucu olduğunu; savaşın gerçekte ABD ve müttefiklerinin 2014 yılında Kiev'de faşist bir darbeyi finanse etmesi, silahlandırması ve örgütlemesiyle başladığını ve Rus tarafının Donbass halklarıyla ittifak halinde emperyalist saldırıya karşı bir öz savunma ve ulusal kurtuluş savaşına giriştiğini*" tespit etmişlerdi.

Leninistlerin savaşın daha ilk gününde yaptıkları tespit ve ulaştıkları sonuçlara dünyanın farklı bölgelerindeki devrimci komünist güçler de ulaşmışlardı. Şüphesiz bu, devrimci komünist düşüncenin zaferiydi.

Bütün bunlar bir gerçeğe işaret ediyor: Emperyalizme, faşizme, siyonizme ve kapitalizme karşı mücadele her yönden yeni bir döneme, yeni ve daha ileri bir aşamaya giriyor. Nesnel temeller üzerinde yükselen ve gücünü bu temelden alan yeni bir aşama.

Kapitalizme ve emperyalizme karşı dünya çapında bir zafer, bu güçlerle gelecek!

21 Kasım 2023

GÜÇLENMEK İÇİN NE YAPMALI?

Türkiye ve Kürdistan'da devrimci bir durumun varlığı tartışma götürmez. Bunun için devrimci durumun kesin kanıtları olacak somut olgu ve olayları sıralamaya bile gerek yok. Sosyal reformist partilerin uzlaşmacı, sınıf işbirlikçisi politikalarını işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflardan gizlemek; devrimci yönelim içindeki kitlelerin güvenini kazanmak için üsluplarına devrimci bir tını verme ihtiyacı vermelerinden de bu olgu rahatça anlaşılabilir.

Daha önce pek çok defa, sosyal reformistlerin bu yönlü çabalarına, devrimden söz etmelerine dair kendi sözlerinden örnekler vermiştik. Özellikle, seçim tarihinin nispeten uzak olduğu dönemde propagandalarının ana temalarından biri olmuştu bu. Elbette seçim/sandık kapının önüne gelene kadar.

Bu sosyal reformistler, devrimci durum tanımını etrafında kedinin uzanmaya cesaret edemediği süt kasesinin etrafında dolanması gibi, örneğin, “*yönetilenler 'eskisi gibi yönetilmek istemez' hale geliyorlar*”; buna karşılık, “*yönetenlerin de eskisi gibi yönetmeleri zora girmektedir*” gibi yuvarlak, sağa sola çekiştirilebilecek, yazara kaçış yollarını açık bırakan ifadelerle devrimci durumu, adını adınca koymadan, tanımlıyorlar.

Ancak burada amacımız, “devrim korkusu temel ilkelere” olan bu insanları eleştirmek değil. Bu başka zamanın işidir. Onların sözlerini, devrimci durumun ne denli olgunlaştığını göstermek için aktardık; o kadar.

Bir devrimci durum ortaya çıkmadan bir toplumsal devrimin gerçekleşmesi mümkün değil. Bununla birlikte, içinde bulunduğumuz devrimci durumun mutlaka iktidarın fethine yol açacak bir devrimle sonuçlanacağını garanti-sini de kimse veremez.

Buradan çıkarılacak tek sonuç, devrimci komünistlerle-

rin, sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerin en temel ve en tartışmasız görevlerine odaklanmaları gerektiğidir. Bu görev, Lenin'in sözleriyle söyleyecek olursak şudur: “*Kitlelere devrimci durumun varlığını anlatma, genişliğini ve derinliğini açıklama, proletaryanın devrimci bilincini ve kararlılığını uyandırma, devrimci eylemlere geçme ve bu yönde faaliyetler için devrimci duruma uygun örgütler yaratmada ona (proletaryaya) yardımcı olma...*”

Bu görevleri yerine getirmenin güçlü bir devrimci komünist partiyi gerektirdiği açık. Devrimci durum, nesnel bir olgudur. Partilerin, sınıfların, bireylerin iradesi dışında ortaya çıkar. Buna karşılık, devrimci durumun devrime yol açması; daha da önemlisi devrimin, işçi sınıfı ve müttefiklerinin iktidarı fethetmesi noktasına kadar götürülmesi, devrimin işçi sınıfı ve emekçi sınıflardan çalınmasını önlemek için uzlaşmaz, kararlı, uyanık ve güçlü bir devrimci komünist partinin varlığı zorunludur.

Türkiye ve Kürdistan'da toplumsal devrimin temel sorunlarından biri, hatta başta geleni, devrimci komünist partiyi bir güç örgütü haline getirmektir. Bu temel sorun nasıl çözülebilir? Elbette bunun sihirli bir yolu yok. Burada bütün iş, devrimci komünist militanların, büyük bir özveri, kendini adanmışlık ve cesaret örneği göstererek, gece gündüz demeden işe koyulmalarıdır.

Fidel, devrimci komünist partiyi bir güç örgütü düzeyine getirmenin yolunu şöyle tarif ediyor:

“Partiye prestij ve güç veren şey şudur: örnek olmak, bugün her zamankinden daha fazla, kitlelerle sürekli bağlantı içinde olmak, halkla sürekli temas halinde olmak ve ister fikir alanında ister silah alanında olsun, mücadelede ilk olmak.”

Sınıf savaşının ortasında yer alan bir Leninist, bu sözlerin pratikte ne anlama geldiğini iyi biliyor olmalı. Sınıf savaşının her alanında, en önde ve ilk olmak, yol açmak, örnek ve buzkıran olmak... Fidel'in işaret ettiği görevlerin yerine getirilmesi, devrimci eylem ve eğilim içindeki işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların dikkatlerini Leninistler üzerine çekecektir.

Kesin, tam ve gerçek bir kurtuluş için “tek yol birleşik devrim”dir. Bu, basit bir propaganda ya da ajitasyon söy-

lemi değil, bir olgudur, bir gerçekliktir. İki ülkenin işçi sınıfı ve ezilen halkları bu gerçekliğin bilincine pratik yaşam içinde ulaşıyorlar. Sosyal reformist partilerin işaret ettikleri seçimlerin, reformların, düzen içi iyileştirmelerin, uzlaşma ve “barış” çağrılarının, basit hak kazanımlarının vb vb. hiç birinin çözüm olmadığını yaşayarak öğreniyorlar. Yaşamın yani sınıf savaşının kendisi, kitleleri devrimin zorunluluğu, devrimin kaçınılmazlığı bilinciyle eğitiyor.

Bize düşen, bu kitlelerle “her zamankinden fazla” sürekli ve sıkı bağlar kurmak, onlarla sürekli temas halinde olmaktır.

Bize düşen, şimdi, her zamankinden daha fazla Lenin ve Fidel’in sesine kulak vermektir.

25 Kasım 2023

FİDEL'DEN ÖĞRENİYORUZ

25 Kasım 2016. Dünya proletaryası ve emekçi, ezilen, sömürülen halkları bu tarihi asla unutmayacaklar. Bu tarih, insanlığın tanıdığı en büyük devrimcilerinden birinin, Fidel Castro Ruz'un sonsuzluğa göçtüğü tarihtir.

Bu tarihten sonra, o büyük beyin düşünmeyecek; o büyük kafa, dünya işçi sınıfına canlı biçimde seslenip yol gösteremeyecekti artık.

Bu tarihten sonra artık sadece eserlerinden, geriye bıraktıklarından öğrenerek yol alabileceğiz. Yine de bize bıraktıkları sonsuz bir hazinedir. Fidel'in devrim ve iktidarın ele geçirilmesine ilişkin pratik politikası, özellikle bugün, daha önce hiç olmadığı kadar aydınlatıcı, yol göstericidir.

Neden "özellikle bugün"? Çünkü bugün birincisi, devrimci bir çağdan geçiyoruz ve devrimci bir çağda iktidarın fethi konusunda devrimci komünistlerin devrimin, iktidarın burjuvazi tarafından çalınmasına karşı, tıpkı Fidel gibi, son derece uyanık olmaları gerekiyor.

Devrimi yapmış halkların ellerinden iktidarın kayıp gitmesinin, burjuva güçler tarafından çalınmasının örneklerini yaşadık. 2011'de Tunus Devrimi devrimcilerin, emekçilerin ellerinden çalındı. İktidar, halkın ellerinden, avuçlarından kayıp gitti. Yüzlerce yıllık yönetme, iktidarı elinde tutma tecrübesine sahip emperyalistlerin desteği ve yönlendirmesiyle dinci gerici-faşistler iktidara adeta konular.

Mısır, daha canlı ve daha acı bir örnek oldu. Mübarek diktatörlüğünü kahramanca bir ayaklanma sonucu deviren Mısır halkı, devrimcilerinin uyanık olmamaları yüzünden iktidarı dinci-gerici faşistlere kapturdılar. Aynı halk, Mursi denen dinci faşisti yine kahramanca bir ayaklanmayla, bir devrimle devirmesine karşılık, bu sefer Sisi denen

gerici-faşist iktidara kondu. Sudan, Sri Lanka ayaklanmaları başka başka örnekler oldular.

Fidel, bu oyuna gelmedi. Devrimin kesin ve sonal zafetine beş kala, burjuvalar, Batista'ya karşı bir darbe yaparak devrimi yarı yolda bırakmaya çalıştılar. Fidel'le anlaşma-uzlaşma yollarını aradılar.

İktidara Adım Adım yürüyüşlerini anlattığı "Günlük"te bu durumu şöyle anlatıyor bize Fidel:

"Bütün bunların sonucu ne olacaktı? Eh, bir yarım devrim, bir uzlaşma, bir devrimin karikatürü. Bay Bilmem Kim; öyle ya da böyle adlandırılması önemli değil. Şu anda istifa etmemişse bile buna hazırlanan Bay Piedra'yı, Havana'da istifa ettireceğiz."

Fidel, devrimin, iktidarın ellerinden alınması, kayıp gitmesi anlamına gelen uzlaşma teklifini işte böyle elinin tersiyle itiyor.

Fidel'in bu devrimci uyanıklığının kaynaklarından biri, burjuvaziye, burjuvazinin istisnasız tüm temsilcilerine karşı duyduğu güvensizlik ve uzlaşmaz tutumu ise, bir değer kaynağı da iktidar dışında verilecek her şeyin, hiçbir şey anlamına geldiğini bilmesidir.

Bu nedenle, Fidel için, hareketin daha ilk saatinden itibaren temel hedef, Batista iktidarının yıkılması ve iktidarın halk adına hareket eden devrimcilerin eline geçmesidir. Önce iktidar! Önce Batista diktatörlüğünün yıkılması ve iktidarın ele geçirilmesi. Fidel, bu amaç ve hedefin önüne en ufak bir şeyin geçmesine izin vermez. Bütün enerji, bütün dikkat, bütün mücadele bu hedef ve amaca yöneltilir. Ne Batista'nın seçimlerine katılmak, ne Batista'nın parlamentosunda, sözüm ona "teşhir, ajitasyon, propaganda" faaliyeti için sandalye kapmak... Onun kafasında tek bir düşünce vardı: Devrimle Batista diktatörlüğünü devirmek ve halkın iktidarını kurmak.

"Kamuculuk" adı altında Batista diktatörlüğü altında devletleştirme gibi taleplerle halkı aldatmak aklının ucundan geçmezdi Fidel'in. Burjuvazinin bir kesimini iktidara taşımak için halka çağrı yapmak, Fidel'in düşüncelerinin yanından geçmezdi. Devrim ve iktidar hedefini, bilinmez ayın son çarşambasına bırakıp hak ve özgürlükler denen

ıvrı zıvırlarla Küba emekçi sınıflarını oyalamak Fidel'in devrimci kişilik ve politikasına göre değildi.

Bu noktada, Küba silahlı kuvvetleri ile Fidel arasında uzlaşma arayışında olanlara Fidel'in verdiği yanıtın iki-üç maddesini aktarmak yerinde olacak. Fidel, uzlaşma arayışında olanlara şu yanıtı verir:

“Birincisi” der Fidel, “Diktatörün tutuklanması ve Adalet Mahkemeleri'ne teslim edilmesi. İkincisi: Zorbalık rejiminde sorumluluk üstlenen, iç savaşın sebebi olan ... tüm siyasi liderlerin tutuklanması ve Adalet Mahkemeleri'ne teslim edilmeleri. ... Dördüncüsü: Diktatörlükle mücadele eden tüm kesimlerin atadığı bir şahsa ... geçici cumhurbaşkanlığı görevinin teslim edilmesi. Türkçesi, iktidarın devri.”

Fidel, devrime ve halka sarsılmaz düşünce ve duygularla bağlı, deyim uygunsuz, iflah olmaz bir iyimserdir ve böyle olunması gerektiğini savunur. Devrimler çağında bile, emekçi sınıfların devasa devrimci kitle eylemlerini görme-yip “dünyada sağ yükseliyor” diye salya sümük ağlaşan liberallerin, sosyal reformistlerin, uzlaşmacıların anlayamayacağı bir iyimserliktir bu.

Bu konuda Fidel şöyle bir anısını anlatır:

“Bazen iyimser olmakla suçlanıyorum. Bazı yoldaşlar hatırlar, ilk gerilemelerden sonra biz yedi silahlı gerilla tekrar bir araya geldiğimizde, ulaşmamız gereken yere vardığımızda, ‘Savaşı çoktan kazandık’ demiştim ve biz yedi kişiydik”

Evet, koca ülkede bir çarpışmadan yenik ayrılmış, bir şekilde hayatta kalmayı başarmış ve tekrar bir araya gelmiş yedi kişi. Ne bir eksik ne bir fazla. Fidel, yanındaki altı yoldaşına bakarak, “savaşı çoktan kazandık” der.

Okur, şimdi bir Fidel'e, bir de devrimci çağda, kitlelerin kapitalizmin kalbinde yüzbinlerle burjuvaziye meydan okudukları günlerde, “dünyada aşırı sağ yükseliyor” diye ağlaşanlara baksın.

Fidel'den öğreniyoruz ve daha öğrenecek çok şeyimiz var. Leninistler, devrimci öncü işçiler, Fidel'in şu sözlerine harfi harfine uygun bir mücadele örneği koymalıdır:

“Partiye prestij ve güç veren şey şudur: örnek olmak, bugün her zamankinden daha fazla, kitlelerle sürekli bağ-

lantı içinde olmak, halkla sürekli temas halinde olmak ve ister fikir alanında ister silah alanında olsun, mücadelede ilk olmak.” İşte o zaman Fidel’e layık olacak ve şu şiarı hakkıyla haykıracağız:

Devrim Biziz Biz Devrimiz!

28 Kasım 2023

SANDIKTAN FAŞİZM ÇIKMIŞ

Hollanda'da, Arjantin'de sandıktan faşizm çıkmış. Liberal kafalar, uzlaşmacılar, sosyal reformistler bu duruma çok şaşırıyorlar ve tabii ki, çok da üzülüyorlar.

Şimdilerde hep birlikte "Dünyada sağ yükselişte" diye ağlaşıyorlar. Ne emperyalist devletlerin kalbinde yükselen devrimci kitle hareketini, ne işçi sınıfının, emekçi sınıfların, ezilen halkların emperyalist hükümetlere meydan okumasını, ne Afrika kıtasından emperyalist devletlerin kovulmasını, ne isyan ve ayaklanmaları görüyorlar. Bu tayfa için varsa yoksa sandık. Sandıktan kim çıkmış ise, dünya da o tarafa meylediyor diye anlarlar.

Bugünlerde, örnek olsun diye söyleyelim, Fransa'da sandıktan Le Pen çıksa -ve muhtemelen de böyle olacak- "Fransa sağa kayıyor" diye yaygara koparacaklar. Oysa, Fransa, düne kadar sınıf savaşının en şiddetli sahnelerine tanık olmuştu! Şimdi ise, Filistin halkını desteklemek için on binler halinde sokaklara akıyor Fransız emekçiler. İngiliz işçi sınıfı kitleler halinde greve çıkıyor; ABD otomotiv işçileri otomotiv sanayini felç eden grevler yapıyor; İtalyan işçiler hükümete düpedüz meydan okuyarak Ukrayna'ya gidecek gemilere silah yüklemeyi reddediyorlar. Alman ve İngiliz emperyalist hükümetleri, sınır dışı tehditlerine, zindana atmakla korkutmaya çalışmalarına rağmen halkların yüzbinler halinde sokağa akmasını önleyemiyorlar. İngiliz İçişleri Bakanı, başbakan Sunak'ı suçlayarak istifa etmek zorunda kaldı, vb vb. Ama tüm bunlar bu liberal, kafası sandığın içine gömülü sosyal reformistler için ne anlam ifade eder ki? Hiç!

Şunu söylersek sadece gerçeği, gerçek somut olguyu göstermiş oluruz: Hiçbir emperyalist hükümet yarından emin değil. Hollanda'da seçimlerden önce kitle eylemlerinin baskısına dayanamayan başbakan, istifa etmek zorunda

kalmıştı. Aynı şekilde Rusya-Ukrayna savaşının başlamasından bu yana, kaç İngiliz başbakanı istifa etti sayısını unuttuk. İstifa eden bakanları saymıyoruz bile.

Tüm bunlar Avrupa dahil, dünyada emperyalist hükümetler için işlerin süt liman olmadığını yeterince gösteriyor. İşler süt liman olsaydı, bir tek hükümetin, başbakanın, bakanın istifa etmeyeceğini bilmek için kahin olmak gerekmez. Bütün bu gelişmelerin arkasında, dünya yüzeyinde süregiden sert sınıf savaşı var.

Devrimci bir çağdayız. Dünya işçi sınıfı ve sömürülen diğer emekçi sınıflar, kapitalizmin tarihinde daha önce hiç olmadığı kadar devrimci bir eylemlilik içinde. Grevler, devrimci kitle eylemleri, isyan ve ayaklanmalar dünyada hiç eksilmiyor artık.

Bütün bunlara rağmen, çok okumuş ve haliyle çok bilmiş liberal, uzlaşmacı, sosyal reformist takımına sorsanız, size dünyada “sağ”ın yükselişte olduğunu, dünyada “sağ”a kayışın hızlandığını söyleyecekler.

Bu neden böyle oluyor? Sorunun yanıtı çok basit aslında. Çünkü bu çok okumuş ve çok bilmiş takım için “sandık”, her şeyin ölçüsüdür. Kafaları sandığa gömülü. Dünyaları sandıktan ibaret. Haliyle, dünya halkları hakkındaki düşünce ve değerlendirmeleri sandıktan çıkan sonuca göre oluyor. Bu yüzden, önce Arjantin’de, hemen arkasında Hollanda’da faşist partilerin seçimleri kazanması bunların dünyasını kararttı.

Bu tayfaya önce şunu söylememiz lazım: Sandıktan devrim çıkmaz! Çıksa çıksa işte böyle, faşist, gerici, burjuva partiler çıkar. Yoksa siz başka bir şey çıkmasını mı bekliyordunuz? Hayal kırıklığına uğramış olmalarından anlaşılıyor ki, başka bir beklenti içindeydiler.

Öyleyse, dünyalarını karartacak bir şey daha söyleyelim: Genel olarak, bundan böyle sandıktan gerici, faşist partilerden başka bir şey çıkmayacak. “Sosyal demokrat” denen partileri bunlara dahil ediyoruz doğal olarak. Çünkü, özellikle Avrupa’ya bakın! Orada her renkten -yeşil, sarı, pembe- burjuva partinin gerici, faşist, savaş kışkırtıcısı; işçi ve emekçi sınıflar üzerinde baskı ve terörü, sömürüyü yoğunlaştıran partiler olduklarını göreacaksınız.

Haliyle, Avrupa’da toplumların önüne konulacak san-

dıklardan bu partiler çıkacak: Siyasi gerici, faşist partiler... Yoksa siz, örneğin Hollanda'da Dilan Yeşilgöz'ün Özgürlük ve Demokrasi için Halk Partisi birinci çıksaydı, sandıktan demokrasinin çıkmış olacağını mı düşünecektiniz?

Tekelci sermaye egemenliği altında, sandıktan artık siyasi gericilik ya da faşizmden başka bir şey çıkmaz. Öte yandan faşizm ile siyasi gericilik arasında artık ton farkı bile bulmak zordur. Sandık'tan Allendelerin çıktığı zamanlar çok gerilerde kaldı ki, o bile emperyalist hükümetler için sandıkta bir sapma idi ve o sapma, Allende dahil binlerce Şililinin hayatı pahasına, faşist bir darbeye "düzeltildi".

"Sandık"tan, genel olarak, sol/devrimci hükümet çıkmaz; devrim ya da sosyalizm hiç çıkmaz. Ama "sandık"tan Hitler çıkar; gericilik çıkar; bugünün Almanyasının savaş kışkırtıcısı, Nazi hayranı "Yeşiller"i çıkar. Fransa'nın işçilerinin gözünü oyan Macron'u çıkar; ya da İngiltere'nin eli kanlı Boris Johnsonları çıkar. Bazen emperyalist devlet ve hükümetlerin beklentilerine uymayan sonuçlar da çıkar, ama bunlar "sapma" sonuçlardır ve sapma sonuçlar bir şekilde "düzeltilir; Şili'de askeri faşist darbeye, Ukrayna'da "Maydan" darbesiyle düzelttikleri gibi. Olmadı, "seçilmiş" parlamenterlerine "darbe" yaptırırlar, Pakistan'da İmran Han'a yapıldığı gibi.

Emperyalist hükümet ve devletlerin artık böyle sapmalara dahi tahammüllerinin kalmadığını söylemek mümkün. Bu nedenle, "sandık"tan başka bir beklenti içinde olan sosyal reformistlere söylemek zorundayız: Umdüğünüz "barışçıl geçiş" dün bir hayaldi; bugün tümünden bir seraptan ibarettir.

Dünyayı değiştirecek olan devrimci kitle eylemleri, isyan ve ayaklanmalardır. Devrime, iktidara bu yoldan varılacak. Gerçeği görmek istiyorsanız, kafanızı sandıktan çıkarıp gerçek dünyaya, sınıf savaşının iç savaş biçiminde sürdüğü sokak ve meydanlara bakacaksınız. O zaman dünyada gerçekte neyin yükselmekte olduğunu görürsünüz.

2 Aralık 2023

FAŞİZM VE TTB

Geçtiğimiz ayın son gününde Ankara Asliye Hukuk Mahkemesi, Türk Tabipler Birliği (TTB) Merkez Konseyi'nin görevden alınmasına ve yerine beş kişilik bir heyetin görevlendirilmesine karar verdi.

Kararın ayrıntıları üzerinde duracak değiliz; buna gerek yok. Bu işi dinci faşist iktidar koşullarında “adalet” arayanlara bırakalım. Kararın dinci faşist iktidarın kararı olduğundan kuşku duyan yok. Bu, faşist devletin kararıdır. Böyle okunmalı ve bilinmeli. Nedenine ve buna karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiği konusuna geleceğiz.

Fakat, konunun tüm netliği ile anlaşılması için, faşist Türkeş'in yetiştirmesi faşist Devlet'in yani Bahçeli Devlet'in TTB'nin kapatılması çağrısını geçmişte iki defa yaptığımıza işaret etmeliyiz. İlk çağrını, yaklaşık üç yıl önce, 2020 Eylül ayında yapmıştı. İkinci çağrını, yine yaklaşık bir buçuk yıl önce, “ustası”nın mezarını ziyareti sırasında yapmıştı. İkinci çağrısı şöyleydi:

“Her defasında söylüyorum; Tabipler Birliği kapatılmıdır. Hekim kardeşlerim, kendi kuruluşlarını yeniden sahiplenmeli ve yeni bir organizasyona gitmelidir. Bir avuç ne idüğü belirsiz doktor kılıklı anarşist ruhlu insanlardan mesleği kurtarmak lazım”

2022 Temmuz'unda yaptığı ikinci çağrı, bu Kasım ayının son gününde yankısını buldu ve mahkeme, TTB Merkez Konseyi'nin görevden alınması hükmünü verdi. Demek ki, kısa süreli bir gecikmeyle de olsa, Devlet'in isteği yerine getiriliyordu. Kişisel değildir; Devlet'in isteğinin devletin isteği olduğundan kuşku duyulmamalı. Türkeş'in yetiştirmesi Devlet'i, faşist devletin sesi kabul etmeli; hepsi bu.

Faşist devlet, daha önce de, Türkiye Barolar Birliği'ni bölüp parçalayarak tasfiye hareketına girişmişti; başaramadı. Bu deneyiminden ders almış olmalı ki, bu sefer doğrudan kapatma yoluna gitti.

Peki neden? Faşist devlet ve yönetimdeki dinci faşist iktidar neden biri yetmiş yıllık, diğeri elli yılı aşkın bir geçmişe sahip bu iki kurumu kapatmak istiyor? Yanıt basit ve aslında daha önceki makalelerimizde bunun yanıtını vermiştik. Kısaca: Faşist devlet ve dinci faşist iktidar, tekeli sermaye sınıfının kanlı bir diktatörlüğü önünde engel olabilecek, hızlı ve kararlı hareket etmesini engelleyecek hiçbir direnç noktasına tahammül edemez hale geliyor.

Faşist devletin ve dinci faşist iktidarın bu eğilimi, tekeli kapitalist egemenliğin derin bir bunalım içinde olmasıyla; kapitalizmin çelişkilerinin derinleşmesiyle, sınıf savaşının sertleşmesiyle, uyumludur. Dinci faşist iktidar, sınıf savaşını şiddetlendikçe ya da şiddetlenme eğilimi içine girince, işçi ve emekçi sınıflar üzerinde baskı ve terörü artıracak; bunun için hızlı ve kararlı hareket edebileceği ortam arar. Anayasa Yüksek Mahkemesi'nin kapatılmak istenmesi budur. TTB ve TBB'nin etkisizleştirilmesi çabası bundandır.

Ne var ki, dinci faşizmin toplumsal desteği, sosyal reformist ve oportünist karamsarların iddia ettiklerinin aksine, zayıftır ve bu yüzden amaç ve isteklerini ya gerçekleştiremiyor ya da işler planladığı gibi gitmiyor. Barolar Birliği'ni bölüp dağıtamadı. TTB'yi dağıtmada zorlanıyor vb.

Dinci faşist iktidarın bu eğilim ve politikalarına karşı nasıl mücadele edilmeli? Kimilerine göre, varolanı savunmak, faşizmi olduğu yerde durdurmak çözümün anahtarıdır. Öncelikle şunu söyleyelim: Devrimci komünist güçler, toplumun faşizme karşı direnen, faşizmin saldırılarına boyun eğmeyen ileri-devrimci güçlerinin her zaman yanında olmalı; onları asla yalnız bırakmamalı, onlarla birlikte dinci faşist iktidarın, faşist devletin her saldırısına karşı kararlılıkla mücadele etmeli.

Ancak bu, işin temeli, mücadelenin esası değildir. Faşizme karşı demokrasi mücadelesi bir devrim mücadelesidir. Devrim ve iktidarın ele geçirilmesi mücadelesidir. İlk adım olarak politik iktidar bir devrimle ele geçirilmeden, elde edilecek hiçbir "kazanım"ın geleceği yoktur. İktidar tekeli sermaye sınıfının ve onun politik güçlerinin elinde kaldığı sürece, "kazanımlar" elde edilse bile, faşist devlet bunları tekrar ortadan kaldırmak için girişimlerde bulunacak.

Dinci faşist iktidarın -ve aslında faşist devletin bütün iktidarlarının- eylemleri bize sadece ve sadece şunu işaret ediyor: Demokrasi için bir devrim gerekiyor. İşte, devrimci komünist güçlerin Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfına, emekçi halklarına, yoksul kitlelerine söylemeleri, anlatmaları gereken nokta budur: Bir devrimin zorunluluğu ve kaçınılmazlığı.

İktidar dışında her şey hiçbir şeydir! Tekelci sermaye egemenliği ve faşist devlet bir devrimle yıkılmadan, varolan tüm demokratik kurum ve “kazanımlar”ın hiçbirinin güvencesi yoktur ve bugün “kazanılan” şeyin, yakın bir gelecekte ortadan kaldırılmayacağına hiçbir güvencesi yoktur. Mücadele halindeki ilerici, devrimci, emekten yana güçlerle faşizme karşı omuz omuza savaşırken, kitlelere kurtuluşun devrimden; devrimle iktidarın ele geçirilmesinden ve ilk, acil adım olarak devrimci demokratik iktidarın kurulmasından geçtiğini anlatmalıyız. Kurtuluş, varolanı korumaktan değil, tekelci sermaye egemenliğini ve faşist devleti yıkararak halkın, emeğin iktidarını kurmaktan geçiyor.

Faşist devletin bütün politikaları ve eğilimleri bir devrimin zorunluluğunu, kaçınılmazlığını, gerekliliğini dayatıyor. Faşist devlet ve dinci faşist iktidar, ilerici, demokrat, emekten yana toplumsal güçlerle savaş halinde. Bu güçler ise, faşizme boyun eğmiyor; ona karşı direniyor, onunla savaşıyor. Devrimci komünist güçler, sınıf bilinçli öncü işçiler bu kavgalarında kitleleri asla yalnız bırakmamalı.

Bir devrimin gerekliliğini, zorunluluğunu, kaçınılmazlığını anlatmayı bir an bile unutmadan!

5 Aralık 2023

YEREL SEÇİM VE LİBERALLERİN BAYRAMI

Seçimler sosyal reformistlerin, uzlaşmacıların, liberalerin bayram günleridir. Devrimlerin ezilenlerin bayramı ve tarihsel hakkı olması gibi. Bu parti ve çevreler şimdi harıl harıl, yaklaşık üç ay sonraki “bayramları”na hazırlık yapıyorlar.

Daha dün denebilecek bir zaman öncesinde, 14 ve 28 Mayıs seçimlerinden hemen sonra, dinci faşist parti AKP sandıktan birinci parti çıktı ve RTE Cumhurbaşkanı seçildi diye iki gözü iki çeşme ağlaşan; moralleri dibe vuran sosyal reformist partiler, uzlaşmacılar, liberaller bu aralar bir kez daha sahne almaya hazırlanıyorlar.

Misal, sosyal reformist bir partinin yöneticilerinden biri, Merkez komitesi Üyesi titriyle hepimizi sevince boğacak şu müjdeyi veriyor: “*Komünist belediyeçilik örnekleri artacak.*” Bu çevrelerde bu belediyeçiliğin yani “komünist belediyeçiliğin” örneği kabul edilen biri, ensesini kaşıyarak, “acaba şuradan mı adaylığımı koysam, buradan mı” diye kara kara düşünüyor.

Bir başkası, “*Bütün belediyelerimizi geri alacağız*” müjdesini veriyor Kürt halkına. Bu parti, dinci faşist parti AKP dahil, bütün partilerle görüşmeye açık olduklarını açıklıyor. Önceki yerel seçimlerde kazandıkları belediyelere atanan kayyumları geri göndermek kendi iradelerine bağılıymış gibi ve sanki yeni kazanacakları belediyelere aynı şekilde kayyum atanmasını önleyecek garantiler ceplerindeymiş gibi.

“*Selahattin Demirtaş’ı çıkar HDP’den, ortada HDP diye bir şey kalmıyor... Türk faşisti var, Kürt faşistiyle uğraşamam*” veciz sözünün sahibi Ahmet Şık’ın partisi TİP’e gelince... Bu partinin Genel Başkanı, tam da kendisinden bekleneceği gibi, “her türlü ittifak ve işbirliğine açık” olduğunu beyan etti. Kuşku yok, bu beyan, öncelikle CHP’ye yapılmış bir tekliftir; öyle kabul edilmeli. Böylece, sosyal

reformist partilerin burjuva muhalefet partileriyle işbirliği politikası bir kez daha tescillenmiş oluyor. Ama, bir kez sandık başına gittikten sonra başka ne yapabilirler ki?

Bütün bunların iki ülkenin, Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarını, yoksul kitlelerini burjuva politik güçlerin peşine takarak burjuvaziye hizmet çabası olduğundan kimse şüphe duymasın. Bu politikaların andığımız ve anmadığımız tüm sahipleri iki ülkenin emekçi sınıflarına, yalan söylüyor, onlardan gerçekleri saklıyor, onları sermaye sınıfı adına oy alıyor, aldatıyorlar.

Gerçekleri saklıyorlar, çünkü bu ülkede, Fatsa/Fıkrı Sönmez olayı yaşanmamış gibi davranıyorlar. 70'li yıllarda Diyarbakır örneği yaşanmamış gibi propaganda yapıyorlar. Belediyelere geçmişte olduğu gibi, gelecekte de merkezi iktidar tarafından kayyum atanmasını engelleyebilirlermiş gibi açıklamalar yapıyorlar. AYM'ye TTB'ye bile tahammül edemeyen dinci faşist iktidar ve faşist devletin, gerçekten emekçi sınıfların çıkarına yönelik politikalara tahammül edebileceğini, bunlara göz yumabileceğini ileri sürüp, gerçekleri saklıyorlar.

İki ülkenin emekçi sınıflarının sosyal reformist partiler, uzlaşmacılar, liberaller tarafından bu aldatılması, bu uyutulma çabası, bu gerçeklerin gözlerden saklanması ne için? Kendileri belediye, muhtarlık vb vb kazansınlar, sermaye sınıfının önlerine koyacağı olanaklardan faydalansınlar, iki ülkenin emekçi sınıflarının çıkarlarını gözetir görünürken burjuva sınıfla işbirliği yapabilsinler diyedir.

Oysa, iki ülkenin ezilen sömürülen emekçi halklarında devrimci bir bilinç oluşturulacaksa, söylenmesi gereken şey, çok basit ve bir o kadar da yalındır: Merkezi iktidar dışında her şey hiçbir şeydir. Merkezi iktidar işçi sınıfının ve emekçilerin elinde olmadıkça, en ufak bir "demokratik" hakın, kazanımın, muhtarlığın, belediyenin ve hatta parlamentonun kendisinin bile hiç bir güvencesi yoktur.

Andığımız kişilerden biri kendi "kurumu" adına konuşurken "70'lerden beri birikmiş bir hafıza var" diyor. Gerçekten de, Denizlerden, Mahirlerden bu yana birikmiş bir hafıza, üstelik devrimci bir hafıza var.

Peki ne var o "hafıza"da? O hafızada, parlamentarizmden kopuş var, zora dayalı devrimle iktidarın ele geçirilmesi

var; devletin daha o zamanlardan parlamentoda sosyalizm adına söylenecek en ufak bir söze/sese tahammül edemediği gerçeği var. “70’lerden beri birikmiş hafızada”, bırakalım belediye başkanlıklarını, muhtarlıkları vb vb, dokunulmaz sanılan milletvekillerinin yaka-paça parlamentodan atılması, zindana tıklması, zindanda yıllarca tutsak edilmeleri var.

Saymakla bitmez ama tüm bu yaşanmışlıkların, deneyimlerin, birikimin işaret ettiği tek bir gerçek var: Merkezi iktidar dışında her şey hiçbir şeydir. Devrimci komünistlerin görevi, olay ve olgularla kanıtlanmış, tarihsel hafızada birikmiş bu gerçekleri Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halklarına olduğu gibi anlatmaktır; belediyecilik üzerine laf salatasıyla onları oyalayıp kandırmak, tarihlerini unutturmaya çalışmak değil.

Bir kez daha, merkezi iktidar dışında her şey hiçbir şeydir. Ne belediyelerinizin ne de parlamentonuzun toz zerresi kadar güvencesi yoktur. Lenin, sanki bu günleri görmüş gibi, 1905 devrim yılları sırasında şöyle yazıyordu: “*Konferans, iktidar çarın elinde kaldığı sürece, temsilcileri kimler olursa olsun, hangi kararı alırlarsa alsınlar, bu kararların..... boş ve zavallı gevezelikler olarak kalacağını da unutmuştur. Ve Frankfurt-Osvobojenye liberalleri nutuk atarken (tıpkı şimdi bizde olduğu gibi -bn) kral, (siz bunu dinci faşist iktidar diye okuyabilirsiniz -bn) zaman kazanıyor, askeri güçlerini pekiştiriyordu, öyle ki, GERÇEK GÜCE dayanan karşı-devrim, o güzel ‘kararları’yla birlikte demokratların kökünü kazıdı.*”

“Gerçek Güç” yani politik zor kullanma ayrıcalığını elinde tutan merkezi iktidar; iki ülkenin emekçi sınıflarının ihtiyaç duyduğu; onlara kurtuluşun yolunu açacak olan şey budur. Burjuva egemenliği yıkacak ve burjuva sınıfın direncini kıracak şey budur.

Sonuçta, sosyal reformist partilerin, liberallerin, uzlaşmacıların bundan sonra bildikleri yoldan vazgeçeceklerini düşünecek kadar saf değiliz. Her şeye rağmen burjuvaziyle, burjuva muhalefetle uzlaşma/işbirliği politikalarına devam edecek; kitleleri isyandan, ayaklanmadan, devrimden uzaklaştırmak için parlamentoya, belediyeciliğe methiyeler düzmeye devam edecekler.

Fakat biz bundan ne kadar emin isek, yerel seçim sonuçları ne olursa olsun, sosyal reformist partileri, 14 ve 28 Mayıs seçimlerinden sonra ikinci bir hezimet; hezimetin getireceği bir moral çöküntüsü beklediğinden de o kadar eminiz.

Buna karşılık, tüm bunlardan Leninistlerin pratik faaliyete ilişkin çıkaracakları sonuçlar var. Bunların başında şu geliyor: Sözünü ettiğimiz güçlerin iki ülkenin emekçi sınıflarını sandığa çekme politikalarına karşı Leninistler, devrimin propagandasını, devrimin gerekliliği, kaçınılmazlığı ve zorunluluğu propagandasını yapmalılar. Onlar, belediyeciliği öne çıkarıp ona methiyeler düzerlerken Leninistler, tıpkı Haziran Halk ayaklanması sırasında yaptıkları gibi, devrimin en özlü taleplerini öne çıkarmalı; bu taleplerle iki ülkenin emekçi sınıflarının karşısına çıkmalılar.

Günümüzün acil görevi budur.

8 Aralık 2023

DEVİRİME KARŞI GÖREVLERİMİZ

Devrimci komünist hareketin günümüzdeki en önemli sorunu nedir diye sorulsa, hiç tereddüt etmeden, “devrime karşı görevlerimiz nelerdir” sorusuna verilecek net, kesin, iki anlama gelmeyecek açıklıkta yanıt vermektir deriz.

En azından şimdilik, önümüzdeki dönem için devrimi güncel, pratik politika sorunu olarak görmeyen sosyal reformist parti ve örgütler, doğal olarak, tüm dikkatlerini, tüm çaba ve enerjilerini, tüm güçlerini yaklaşan yerel seçimlere çevirmiş; onun üzerine odaklanmış durumdadır.

Nerede kimi belediye başkan adayı göstereyim, kiminle hangi ittifakı kuralım, ittifak ya da güç/eylem birliği kuracağımız güçlerle hangi pazarlıkları yapalım, kaç belediye başkanlığı, muhtarlık vb vb. isteyelim? Sosyal reformist parti ve örgütlerin enselerini kaşıya kaşıya yanıtını aradıkları, meşgul oldukları, emekçi sınıfları da meşgul etmeye çalıştıkları soru ve sorunlar aşağı-yukarı bunlardır; bundan hiç bir kuşku yok. Kendilerine de sorsanız aksini söylemezler zaten.

Devrimci komünist parti ve sınıf bilinçli devrimci öncü işçiler ise, güncel görevlerimiz sorununa bambaşka bir açıdan yaklaşıyorlar. Devrimi güncel, pratik bir mesele olarak kabul eden ve politikalarını bu kabule dayandıran devrimci komünist güçler bütün dikkat, çaba ve enerjilerini devrimin hazırlanmasına, iki ülkenin işçi sınıfını ve ezilen, sömürülen emekçi halklarını devrime hazırlamaya odaklıyorlar.

Bu iki farklı, taban tabana zıt görüş ve yaklaşım her iki ülkede, Türkiye ve Kürdistan’da devrimci durumun varlığı sorununa verilen/verilecek yanıtın doğuyor.

Lenin, iki yıl sonra aniden patlak verecek Büyük Ekim Devrimi henüz ortalıkta yok iken, sorunu şöyle koyar:

“Şimdi mesele şudur: İkisinden biri. Ya Avrupa’da savşın devrimci bir durum yarattığı, emperyalist dönemin

tüm ekonomik, sosyal ve politik durumunun proleter devrime yol açtığına gerçekten sağlam bir inancımız vardır. O zaman kitlelere devrimin zorunluluğunu anlatmak, onlara devrim çağrısı yapmak, uygun örgütleri yaratmak ve şiddete dayalı mücadelenin çeşitli yöntemleri ve 'tekniki' üzerine en somut biçimde hiç çekinmeden konuşmak bizim mutlak görevimiz ve boyun borcumuzdur. Bu mutlak görevimiz, devrimin yeterli güçte olup olmayacağından... vs. bağımsızdır"

Sosyal reformist partilerin ayak izlerini takip eden oportünist hareketlerin yarattığı kafa karışıklığına son vermek için, bu sözlere şu cümleyi eklemeliyiz: Lenin'in devrimci durum ortamında işaret ettiği görevlerin yerine getirilmeleri, aynı zamanda, devrimci komünist partinin, örgütlü devrimci güçlerin vb vb. yeterli güçte olup olmadıklarından da bağımsızdır.

Öyleyse, artık sosyal reformist partileri belediye başkanlığı, muhtarlık, oy hesapları, burjuva partilerle işbirliği vb vb. hesaplarıyla baş başa bırakıp, devrimci durum koşullarında, devrimin pratik bir mesele haline geldiği koşullarda yani günümüzde önümüzde yerine getirmemiz gereken görevlere gelebiliriz.

Birincisi, devrimin yarın mı, bir yıl sonra mı, beş yıl sonra mı vb vb. sorulardan bağımsız olarak devrimin propagandasını yapmak, devrim çağrısı yapmak. Leninistlerin başta gelen görevlerinden biri budur.

İkincisi, devrimin zorunluluğunu, kaçınılmazlığını, genişliğini ve kapsayıcılığını anlatmak. Başka bir ifadeyle, işçi sınıfına, ezilenlere, gençliğe, kadınlara, Kürt halkına "Bize Devrim Gerek", "Bizi Devrim Kurtarır", "Kurtuluşumuz Birleşik Devrimde" vb vb. slogan, pankart, döviz, bildiri; kısaca akla gelebilecek her türlü propaganda aracıyla gitmek.

Üçüncüsü, zora dayalı mücadelenin "tekniki" üzerinde en somut biçimde konuşmak, bu konuda olanaklar yaratmak vb.

Dördüncüsü, "Bütün İktidar Emegın Olacak" talebini, iki ülkenin işçi sınıfı ve emekçilerinin, genç kadın ve erkeklerinin önüne koymak. İktidar dışında her şeyin bir hiç olduğunu anlatmak...

Beşincisi; tıpkı Haziran/Gezi Halk Ayaklanmasında yapıldığı gibi, Halk İktidarının ya da Emeğin İktidarının, devrimci demokratik hükümetinin ilk elden alacağı önlemleri geniş bir şekilde propaganda etmek.

Örneğin; Bankaların, tekellerin, büyük kapitalist işletmelerin, emperyalist şirket ve işletmelerin, büyük iç ve dış ticaret şirketlerinin, devrimci demokratik hükümet tarafından kamulaştırılması. (Söylemeye gerek yok, bu önlemin şimdi sosyal reformist partilerin burjuva sınıfın egemenliği altında ve burjuva devlet koşullarında öne sürdükleri “kamuculuk”la uzaktan yakından alakası yok. Sosyal reformistlerin kapitalizm koşullarında öne sürdükleri “kamuculuk” tamamıyla burjuvazinin çıkarına ve halkların aldatılmasına yöneliktir). Toprak üzerinde özel mülkiyet hakkının yasaklanması.

Altıncısı, her halk devriminin burjuva devlet makinasına karşı görevlerin; bu konuda Geçici Devrim Hükümeti'nin alacağı önlemlerin propagandası vb vb.

Bu saydıklarımızın kimi çok kısa, özet program maddeleri halinde, tıpkı Haziran Halk Ayaklanmasında olduğu gibi, yazılı-görsel biçimde; kimisi sözlü propaganda biçiminde yapılabilir. Hangisinin nasıl yapılacağına pratik faaliyet içinde kararlaştırılır.

Ön önemli noktaya gelince... Bir devrimci komünist, bir sınıf bilinçli devrimci öncü işçi için bu görevler, devrimin propagandası, devrim çağrıları, devrime ilişkin konuşmalar vs. ara sıra yapılacak bir faaliyet değil. Aksine, tüm pratik-politik çalışmaların merkezine bunları oturtmalı.

Bütün bunlar, devrimin açık ve doğrudan propaganda-sını içerir; bunların bir devrimin başlamasıyla karıştırmamak gerek. Lenin'in işaret ettiği gibi, devrim bir kez başladığında onu liberaller, uzlaşmacılar, sosyal reformistler de “kabul ederler”; ama onu dolandırmak için, ona ihanet etmek için kabul ederler.

Devrimci komünistlere gelince; onlar devrim pratik biçimde, pratik ayaklanma biçiminde başlamadan önce, onu öngörerek kitlelere devrimin propagandasını yapar, devrimin yol ve yöntemlerini açıklarlar.

Birakalım sosyal reformistler sandığına, seçimlere karşı

görevlerini yapsınlar; bu esnada burjuva güçlerle ittifaklar, uzlaşmalar, işbirlikleri yapsınlar.

Devrimci komünistler kendi yollarından yürüsün ve tüm enerjilerini, tüm çabalarını, tüm güçlerini devrime karşı görevlerimizi yerine getirmek için harcasınlar.

11 Aralık 2023

DEVRİMCİ GELENEKLERİ CANLI TUTMAK

Anayasa Mahkemesi (AYM), DİSK ve KESK'in yaptığı bir başvuruya dair, tamı tamına sekiz yıl sonra, hak ihlali kararı verdi. AYM, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasının engellenmesinin "Anayasa'nın 34. maddesinde güvence altına alınan toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkının engellenmesi" anlamına geldiğine oy çokluğuyla karar verdi.

Asıl dikkati çeken, AYM'nin, kararın gerekçesinde dile getirdiği görüşler: *"Bu nedenle işçi ve sendika kültürünün yapı taşlarından biri olan Taksim Meydanı, yalnızca 1 Mayıs günü orada olanların dayanışmasının değil, aynı zamanda emekçilerin ortak hafızasının varlığını (abç) göstermektedir. Bu durumda kendisini o kültürün bir parçası olarak gören her kişinin 1 Mayıs günlerinde Taksim Meydanı'nın ifade ettiği anlamı doğrudan tecrübe etmek ve edindiği tecrübeyi kuşaklar boyunca aktarmak için burada bulunma hakkı vardır. 1 Mayıs'ın Taksim Meydanı ile özdeşleşmesi nedeniyle anılan mekanın sınırlanması aktarılmak istenen düşüncenin de sınırlanmasına neden olmaktadır."*

Belli ki, AYM'nin yargıçları, apaçık bir tarihsel-toplumsal gerçeği dile getirmek zorunda hissetmişler kendilerini.

Tartışmasız bir şekilde işçi sınıfının ve emekçi yığınların toplumsal-tarihsel belleğinin en devrimci bölümlerinden birini ifade eden Taksim Meydanı, konuya özel olarak aldığı adla anmamız gerekirse, 1 Mayıs Meydanı, her yıl 1 Mayıs kutlamaları sırasında bu tartışmanın ana konusu haline gelmektedir. Bunda en önemli rolü, Taksim'in, bu "ortak hafızanın" unutturulmasına ısrarla ve inatla karşı çıkan, her 1 Mayıs'ta "Taksim'de Israr, Devrimde Isrardır" şiarıyla 1 Mayıs Taksim Meydanı'na yürüyen devrimciler, hiç tevazu göstermeyeceğiz, Leninistler oynamaktadır. Böyle olmasaydı, Leninistler uzun yıllar boyunca, tek başlarına kalarak, sendikasıdan sosyal reformist partilerine ve onların

kuyruğundan ayrılmayan oportünist hareketlere kadar koca bir hareketin yarattığı akıntıya karşı dimdik durmayı göze almasalardı, ne böyle bir “ortak hafıza”dan bahsedilirdi, ne böyle bir karardan.

77 1 Mayıs’ı sonrasında, 1 Mayıs ve Taksim’in özdeşliği, bunun devrimimiz için anlamı yeterince tartışıldı, biliniyor. Tam da bu kopmaz bağ sonucudur ki, 12 Eylül faşizmi sonrasında ilk açık 1 Mayıs kutlamasında, 1988 1 Mayıs’ında, sosyalist hareket ve işçi sınıfı hareketi hiç tereddüt etmeksizin yüzünü Taksim’e döndü. Bu kararlı duruş, devrimci hareketin bu ısrarlı yönelimi 1992 yılına kadar her sene tekrarlandı. Ölenler ve yaralananlar oldu. Her 1 Mayıs’ta binlerce ve binlerce insan gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi.

Faşist devletin yasakları ve vahşi saldırıları kar etmiyordu. “Ortak hafıza”, devrimci gelenek, devrimci değerlere, devrimin değerlerine sahip çıkmak ağır basıyordu. Tam bu noktada Perinçek ve ekibini sahaya sürdü sermaye sınıfı. 1978’den sonra yani on dört yıl sonra, ilk defa, 1992 yılında 1 Mayıs kutlamaları için Perinçek’in İP’ine yasal izin verildi. Faşist devlet, iç savaşın en kızgın döneminde, Gaziosmanpaşa’da izinli bir kutlamaya izin verdi. Sosyalist hareketteki ilk büyük kırılma, işte bu “kutlama” oldu. Çok çeşitli “gerekçelerle” tüm sosyalist çevreler ve sendikal hareket soluğu bu yasal mitingde aldı. Devrimci geleneği, “ortak hafızayı” savunmak ve yaşatmak, tek başına Leninistler’e düştü. Bu tarihten itibaren her sene, Leninistler dışındaki sol/sosyalist hareket Taksim’e sırtını döndü. Ama Taksim, her sene 1 Mayıs’ta ana gündem maddesi olmaya devam etti. Çünkü bir avuç devrimci, büyük bir inatla o alana çıkmaya devam etti. İşkenceleri, silahla yaralanmayı, tutuklanmayı, zindana atılmayı göze alarak her 1 Mayıs’ta, Taksim 1 Mayıs Alanı’nda proletaryanın kızıl bayrağını dalgalandırdı.

“Ortak hafıza” ve devrimci geleneğin canlı tutulmasından bahsederken, somut gerçekleri dile getirmiş oluyoruz. Belgeleriyle 1 Mayıs ve Taksim’in tarihini okumak isteyen okurlar, belgeler derlemesi olan şu çalışmamızı okuyabilirler.

Sosyal reformistlere ve onların kuyruğundan ayrılmayan oportünist hareketlere gelince... Leninistlerin yarattığı bu devrimci baskı, bu kesimleri kendi tabanları karşısında zor durumda bırakmaktaydı. Bu yüzden her yıl istemeseler de bu “lanetli alan tartışmasına” girmek zorunda kaldılar. Binbir gerekçeyle soluğu yasal 1 Mayıslarda alırken, söylem ve yazılarında Taksim’i anmadan geçemez oldular.

Her sene 1 Mayıs öncesi “alan tartışmasının 1 Mayıs’ın özünü karartmasını eleştirmek” adına, devrimci harekete en şiddetli saldırı bu kesimlerden geldi. Ama niyetleri ne olursa olsun, adını dahi anmak istemedikleri Taksim Meydanı, tam da bu tartışmalar sayesinde, işçi ve emekçi yığınların belleğinde canlı yerini korumuş oldu. Abartısız söylüyoruz. Tek başına Leninistlerin ödün vermeksizin dilendirdiği “1 Mayıs’ta 1 Mayıs Alanına, Taksim’e!” şiarı ve bu şiarın gereklerini pratik olarak yerine getirmiş olmaları, bütün bir sosyalist hareketi ve sendikaları “tartışma alanına” çekti. Kimse bu tartışmalardan kaçamadı. Bu sayede Taksim, bu devrimci “ortak hafıza”, hep canlı kaldı.

Yıllar sonra Taksim’deki ilk yasal 1 Mayıs kutlamalarında Meydan’a koşan devrimci işçilerin yüzlerindeki neşe ve gözlerindeki ışıltının ardında Leninistlerin uzun yıllar tek başlarına yürüttükleri göğüs göğüse mücadele, ödediği ağır bedellerin yatmaktadır. Sosyal reformist partilerin ve onların dümen suyundan gidenlerin unutturmaya çalıştıkları, suskunluk kumkumasıyla boğmaya, hafızalarından silmeye çalıştıkları tarihsel gerçek budur. Ama gerçekler inatçıdır. İşte sermaye sınıfı, çelişkileri yumuşatır umuduyla on yıllardır, kızıl bir şerit gibi bugüne uzanan “ortak hafıza”dan söz etmek zorunda kalmış.

Sosyal reformist partiler ve onların dümen suyundan gidenler, geçmişte, “hafıza-i beşer”in unutkanlıkla sakatlanmış olmasına güvenirdi. Fakat, bilim ve teknolojideki gelişmeler sonucu, kolay erişilebilir arşiv onların bu güvenini boşa çıkarmış bulunuyor. 1 Mayıslarda yıllar ve yıllar boyunca kimin Taksim Alanı’nda ısrar ettiğini, kimin öyle meydan meydan, kah Abide-i Hürriyet’e, kah Kadıköy’e, kah Gaziosmanpaşa’ya, kah şuraya, buraya gezdiğini arşivden bulmak artık çocuk oyuncağı kolaylığında.

Marx bir yerde, halkın devrimci geleneklerinin burjuvaziyi daima korkuttuğunu, bu yüzden tüm gücüyle bu türden gelenekleri unutturmaya çalıştığını ifade eder. Gücünün önemli bir kısmını toplumun tutucu geleneklerinden alan bir sınıfa dair, çarpıcı bir gözlemdir bu.

Bu gözlemden, devrimciler açısından çıkarılacak sonuçlardan biri, emekçi yoksul yığınlara halkın devrimci geleneklerini, devrimci tarihini bıkmadan usanmadan hatırlatmaları, kavratmaları gerektiğidir. Leninistlerin 1 Mayıs Taksim politikasıyla yaptıkları şey, tam olarak budur.

16 Aralık 2023

SON FRANSIZ ASKER

Beklenen oldu ve son Fransız asker Nijer'i terk etti. Daha doğru bir ifadeyle söylersek, Fransa'nın son askeri de Nijer'den kovuldu. Nijer'de artık Fransız askeri yok.

Bu, Afrika'da Avrupalı, ama özellikle de Fransız emperyalistlere karşı son iki-üç yıldır gelişen yoksul halk destekli bir dizi askeri darbenin son halkasıydı. Fransızlar, söztünü ettiğimiz süre içinde Mali, Burkina Faso, Gine, Gana gibi Afrika ülkelerindeki hegemonyalarını kaybettiler. Art arda gerçekleşen askeri darbeler Fransa'nın bu ülkelerdeki ege-menliğine son verdiler.

Belki de en az bunun kadar önemli bir gelişme, emperyalistlerin bu ülkelere müdahale yeteneğinin kalmadığının ortaya çıkması oldu. ABD dahil, emperyalist devletlerin Afrika kıtasında dayandıkları ülkelerin başında gelen Nijerya, işbirlikçi Afrika devletlerini arkasına alarak Nijer'i askeri iş-galle uzun süre tehdit etti.

Fakat bunun boş tehdit olduğu ortaya çıktı. Ne Nijerya'nın, ne de öteki işbirlikçi devletlerin Nijer'e ya da emperyalistlere başkaldıran Mali, Burkina Faso, Gine, Gana gibi Afrika devletlerine müdahale edecek takatleri vardı.

Askeri zayıflıklarından değil elbette. Ama birincisi, kendi halklarının emperyalistlere ve işbirlikçilere duydukları öfkenin devrimci ayaklanmalara yol açabileceğinden duydukları korku; ikincisi, askeri darbeye yönetime gelen ordulara o ülke halklarının verdikleri güçlü desteğin farkında olmaları bu işbirlikçilerin elini ayağını bağıladı.

Sonuçta SAHEL olarak adlandırılan Batı Afrika bölgesinde emperyalistlerin askeri varlığı ya tümünden bitti (Örneğin Mali'den, 2022 yılının Ağustos ayında tüm Fransız askerleri çekilmek zorunda kalmışlardı. Burkina Faso'dan ise 2023'ün Şubat ayında tası tarağı toplayıp gitmişlerdi) ya

da kimi ülkelerde çok az bir askeri varlığını sürdürüyor. Nijer, Fransızları kovan ülkeler zincirinin şimdilik son halkası oldu.

Yeri gelmişken altını çizmekte yarar var: Fransa ve diğer emperyalist devletler, Afrika kıtasındaki askeri varlık ve işgallerine “radikal dinci gruplar”ı bahane ediyorlar. Bu gruplara karşı, örneğin Burkina Faso’da “Sabre Operasyonu” düzenleme bahanesiyle askeri üsler edinmişlerdi. İşbirlikçi hükümetler, emperyalistlere bu bahaneyle askeri alan açıyorlardı. İşbirlikçi yönetimleri askeri darbeyle deviren ordular, emperyalistleri de göndermeye başladılar.

Sonuçta, Afrika kıtasında, haritada da görüldüğü gibi, kıtanın tam ortasından, bir uçtan diğer uca, emperyalist varlığın ortadan kaldırıldığı ya da en azından zayıflatıldığı bir şerit ortaya çıktı. Buna, Orta Afrika Cumhuriyeti’ni ve Fransa ile şiddetli bir kavga içindeki Cezayir’i de eklersek, Afrika kıtasında emperyalist egemenliğin nasıl sarsıldığı daha net anlaşılır.

Bütün dünyada ama özellikle de Afrika kıtasında emperyalist hegemonya hızla çöküyor. Emperyalistler, uranyum, altın, elmas, petrol gibi değerli ve silah sanayi dahil, sanayi üretimleri için önemli hammadde kaynaklarını yağmalama olanaklarından yoksun kalıyorlar. Bunun emperyalist-kapitalist sistemin krizini derinleştirdiğinden kuşku yok.

Şüphesiz, Afrika kıtasında başlayan bu antiemperyalist dalganın arkasında yoksul, ezilen halkların gücü var. İşbirlikçi yönetimleri devirerek yönetimi üstlenen ordular, güçlerini esas olarak bu güçten alıyorlar. Ülkelerin askeri güçleri ile yoksul kitleler arasındaki bu ilişki, yeni yönetimlere “halkçı” karakter kazandırıyor; yönetimlerin yoksul emekçi halkların çıkarlarına uygun bir politika izlemelerine neden oluyor.

Ancak bu, yoksul, emekçi sınıfların tam ve kesin kuruluşu için güvence anlamına gelmiyor. Çünkü, kapitalist üretim ilişkileri içinde kaldıkça, üretim araçlarının ve toprağın özel kapitalist mülkiyeti sürdükçe emperyalistler askeri olarak kovuldukları ülkeye sermaye ihracı yoluyla, mali ve diplomatik bağımlılık oluşturarak tekrar giriş yapma olanaklarına sahipler.

Bu tehlikeden sakınmanın tek yolu, antiemperyalist mücadeleyi antikapitalist mücadeleyle birleştirmek; üretim araçlarının, toprağın toplumsal mülkiyetine dayalı sosyalizm yoluna girmektir.

Afrika'nın antiemperyalist yönetimleri bu yolu tutacaklar mı? Bunun kesin yanıtını şimdiden vermek mümkün değil. Bununla birlikte, emperyalist-kapitalist sistemin dünya proletaryasına karşı "küresel iç savaş" başlattığı; dünya proletaryası ve emekçi halklarının dünyanın her tarafında isyan ve ayaklanmalarla dünya burjuvazisine yanıt verdiği koşullarda sözünü ettiğimiz devletlerin emperyalizme karşı bayrak açmış olmaları bu konuda umutlu olmamız için yeterli nedendir.

Afrika işçi sınıfına ve yoksul halklarına güvenimiz tamdır. Bu halk, yüzyıl öncesinin, elli yıl öncesinin halkı değildir. Şimdi çok daha bilinçli, çok daha örgütlü, kendi sınıf çıkarlarının çok daha farkındadır.

Son Fransız asker defolup gitti! Afrika halklarının kanını emen emperyalist mali sermayenin de defolup gideceğinden şüphemiz yok.

24 Aralık 2023

YÜKSELEN DALGA

Koşullar sert. Çelişkiler derin. Küresel iç savaş derinleşiyor, sertleşiyor. Ezen ve ezilen, bir avuç emperyalist ülke ve onların yardakçılarıyla dünya halkları, sermaye ile emek her köşede kapışıyor.

Filistin halkının devrimci savaşı tüm dünyada muazzam bir antiemperyalist dalgayı tetiklemiş durumda. Emperyalist merkezler, istisnasız hepsi, devasa kitle gösterileriyle sarsılıyor. Burjuvazinin basın-yayın tekelleri, o korkunç propaganda mekanizması, tarihte eşi benzeri görülmemiş saldırganlığına rağmen bir sonuç alamıyor. Dünya genelinde on milyonlarca insan sokaklara çıkıyor, yüz milyonlarcası sosyal medyada emperyalist görüşlere karşı tutum alıyor. Avrupa Parlamentosu gibi emperyalist burjuva kurumlar bile, AB emperyalizminin “atanmış yöneticileri”ne meydan okuma yerine dönüyor.

Filistin’de, Gazze’de sergilenen korkunç vahşet, hastanelerin bombalanması, 21 bini aşkın Filistinlinin (bunun 9 binden fazlası çocuk) ağır bombardımanlarda hedef alınarak öldürülmesi... Tüm bunlar, hem 7 Ekim’de siyonist ordunun yaşadığı hezimetini unutturmak, hem dünya emekçi halklarını bu korkunç yıkım silahı ile sindirmek içindi. İşin diğer yanında Filistin halkının tümünden sürülmesi, imha edilmesi, “vadedilmiş topraklar”da dikensiz gül bahçesi havalleri ve hedefleri de var kuşkusuz.

Siyonist devletin emperyalizm desteğindeki vahşeti, arzu edilenin tam tersi sonuçlar yarattı, yaratmaya devam ediyor. Bu vahşet, bırakın sıradan insanları, düne kadar siyonist İsrail’i bir şekilde “mazur gören” geniş bir çevrede bile “yeter artık” duygusunu yarattı. Bu vahşetle, bu “uluslararası cezasızlık” ile bu “her istediğini yapma özgürlüğü” ile dünya emekçi halklarında korku ve sinme değil, sınırsız bir öfke yarattılar. Devasa burjuva propaganda silahının etki-

sinin neredeyse sıfırlanmasının temelinde yatan sebeplerden biri tam da bu durumdur! Halkların burjuva ikiyüzlülüğe muazzam tepkisi, burjuva yönetimlerin tüm tehdit ve sopa sallamalarına rağmen, her yerde Filistin halkıyla, Filistin devrimiyle dayanışma gösterileri yapmak şeklinde oldu. Sokaklar, tarihte hiç olmadığı kadar Filistin bayraklarının dalgalandığı gösterilerle doldu taşı.

Emperyalizmin, görünenin aksine, nasıl bir çöküş sürecinde olduğu, nasıl kırılğan olduğu bugün daha açık görünür durumda. Ortadoğu'ya saplanmış bir hançer olan siyonist İsrail'e verilen sınırsız destek, bölgeye yığıldıkları donanmalar, nükleer silahlar dahil bölge ve dünya halklarını korkutma çabaları hiçbir işe yaramadı. Yemen'deki yönetimin Kızıldeniz'i İsrail ve destekçilerinin mal geçişine kapatması, tek başına bu hamle bile, emperyalizmin espis gürlemelerinin altının ne kadar boş olduğunu göstermeye yeter.

ABD, diğer emperyalistleri ve eteklerine tutunan çakallar sürüsünü "Refah Muhafızı" adı altında Kızıldeniz'e yönlendirdi. Sözüm ona ticari gemilerin geçişini garanti altına alacaktı bu donanma. Onca debdebeye rağmen, girişim daha baştan başarısızlıkla sonuçlandı. Şimdiden Fransa, İtalya ve İspanya, tabanları yağlayıp bu meşhur "muhafız" grubundan ayrıldı. Avrupa'nın ticari gemilerine gelince... Sigorta şirketlerinin doğacak zararları üstlenmeye yanaşmaması, fiyatları fahiş oranlarda artırması, gemilerin rotasını Süveyş öncesi dönemdeki gibi Ümit Burnu'na çevirmeye yetti. Sonuç? Artan maliyetler, uzayan teslimat süreleri, tedarik zincirinde gecikmeler!..

Bu arada, emperyalistlere nazire yaparcasına Rusya'ya ait gemileri veya Rus petrolü taşıyan gemileri, (bu arada Hindistan vb. dahil bölge ülkelerinin gemilerini de) engellemiyor Yemen.

Hepsi bu da değil. İran, ABD'nin bu efelenmelerine karşı "Cebelitarık'ı da kapatabiliriz" şeklinde bir tehditle el yükseltti. Orada Cezayir ve Fas'ı işaret ederek yaptı bu tehdidi. Avrupa'ya soğuk terler döktürecek türden bir tehdit doğrusu.

Sonuçta en başta emperyalist ülkelerin sokakları olmak üzere, gerçekten çok güçlü gösteriler gittikçe yaygınlaşıyor.

Emperyalistlerin siyonist İsrail'e verdikleri desteğe karşılık, emekçi halklar doğrudan Filistin halkının kahramanca mücadelesini, Filistin devrimini destekliyor. Hem de her geçen gün daha kitlesel ve daha kararlı bir şekilde.

Pek çok ülkede işçiler, liman işçileri, taşımacılık sektöründeki işçiler, hatta silah üretiminde çalışan işçiler, İsrail'e giden malların nakliyesine engel oluyor, grevler gerçekleştiriyor. Çeşitli ülkelerin işçi sınıfları giderek sürece doğrudan katılıyor.

Gözlerimizin önünde gerçekleşen şey, dünya devrimi dalgasının muazzam bir hızla yükselmesidir. 7 Ekim ve Filistin halkının kahraman direnişi, bu dalgaya büyük bir itilim verdi. İşçilerin doğrudan eylemlere girişmesi, antiemperyalist mücadeleyi yeni bir düzeye taşıdı.

Enternasyonalin dediği gibi, "bu kan denizinin ufkunda" yepyeni bir dünya bizleri bekliyor.

27 Aralık 2023

Değil uzun yıllar sonra, bugün dahi
dönüp baktığımızda,
sadece altı aylık bir sürece neler sığdığını
görmek, insanı dehşete düşürebiliyor.

İnsanlık tarihinin ufacık bir
zaman dilimine denk gelen bu aylarda
yaşadığımız gelişmeler,
içinde yaşadığımız süreçte birbirinin
ardına gelmesi nedeniyle büyük bir hızla
kaybolup, hafızalardan silinip gidiyor.
Bugün bu kitabın sayfalarında gezinen
okurlar, daha kısa süre önce olaylara
kendileri de tanık olmuş olsalar da,
bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin
yaşanıp bittiğine, hatta unutulduğuna
şaşıracaktır.

ISBN 978-625-94107-4-6

9 786259 410746 >